

Meg Cabot

A nevetlen hercegnő naplója

Ciceró Könyvstúdió

A mű eredeti címe:
The Princess Diaries

Fordította:
Merényi Ágnes

Fedélráajz:
Nicola Slater

ISSN 1586-2674 ISBN 963 539 365 2
Copyright © Meggin Cabot, 2000
Copyright © Merényi Ágnes, hungarian translation, 2002
Copyright © Nicola Slater, fedélráajz, 2002
Copyright © Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2002

Akárhogy s mint – mondta magában -,
egyvalami nem változik. Ha rongyos vagyok is,
legbelül csak megmaradok hercegnőnek.
Könnyű lenne a hercegnőt játszani,
ha selyembe-bársonyba öltözhetnék.
Sokkal nagyobb dolog úgy maradni meg hercegnőnek,
hogy ezt senki nem tudja.
Frances Hodgson Burnett:
A PADLÁSSZOBA KIS HERCEGNŐJE
(Görög Livia fordítása)

Szeptember 23., kedd

Néha az az érzésem, az életem merő hazugság.
A mamám szerint viszont elfojtom az érzelmeimet ezzel az üggyel kapcsolatban. Én meg mondtam neki:

– Jaj, dehogy, mama! Szerintem a dolog tök oké. Ha neked jó, nekem is jó.

Mire ő:

– Szerintem nem vagy őszinte hozzám.

És a kezembe nyomta ezt a naplót. Azt mondta, ha már nem tudok az érzéseimről vele beszélni, legalább írjam le őket!

Tényleg azt akarja, hogy leírjam az érzéseimet? Oké, akkor leírom az érzéseimet

EZ NEM LEHET IGAZ! HOGY TEHET VELEM ILYET? Pedig már így is mindenki totál röhejesnek tart. Szerintem az egész suliban én vagyok a legröhejesebb. Nézzünk szembe a tényekkel: százhetvennyolc centi vagyok, lapos mellű és elsős. Hát van ennél röhejesebb?

Ha a suliban rájönnek erre, nekem annyi. Egyszerűen annyi.

Istenkém, ha létezel, engedd, hogy senki ne jöjjön rá! Manhattanben négy milliárd ember lakik. Akkor ennek a fele pasi, igaz? Szóval kétféle milliárd pasi közül a mamámnak pont Mr. Gianinivel kell járnia! Miért nem képes olyasvalakivel járni, akit én nem ismerek? Miért nem jár valakivel, akivel a D'Agostinóban vagy akárhol máshol találkozott? Miért?

Nem, neki az én matektanárommal kell járnia. Kösz, mama. Kösz, puszi.

Szeptember 24., szerda, ötödik óra

Lilly szerint Mr. Gianini jó fej.

Naná. Jó fej, ha az ember Lilly Moscovitz. Jó fej, ha az ember olyan jó matekból, mint Lilly Moscovitz. Akkor már nem olyan jó fej, ha az ember bukásra áll matekból, mint én.

Akkor sem olyan jó fej, amikor MINDEN ÁLDOTT NAP $\frac{1}{3}$ -tól $\frac{1}{4}$ -ig ott kell maradnom vele matekcorrepetáláson, hogy a zárójel felbontásának módszerét és a műveletek sorrendjét gyakoroljuk, ahelyett, hogy a többiekkel lógnék. Akkor sem olyan jó fej, amikor behívja a mamámat fogadóórára, hogy megbeszéljék, hogy bukásra állok matekból, aztán megbeszéljék, MIKOR RANDIZNAK!

Azért sem olyan jó fej, mert nyilván lesmárolja a mamámat. Ezt persze nem láttam. Az első randi még nem történt meg. És nem is hiszem, hogy a mamám megengedné, hogy egy pasi rögtön az első randin lesmárolja.

Legalábbis remélem.

Láttam, ahogy Josh Richter lesmárolta Lana Weinbergert a múlt héten. Az orrom előtt, mert Josh szekrényének dőltek, ami pont az enyém mellett van. Tök kiakadtam tőle.

Azt persze nem bánám, ha Josh Richter engem smárolna le ugyanígy. Egyik nap Lillyvel bementünk a drogériába, hogy éjszakai hidratálót vegyünk Lilly anyjának, én meg észrevettem, hogy Josh ott áll az egyik pultnál. Ó is meglátott, még mosolygott is és odaszólt:

– Helló!

Drakkar Noirt vett, férfikölnit. Kértem egy ingyen illatmintát az eladó csajtól. Mostantól akkor

szolgáltatatom Josh illatát a saját szobámban, amikor csak akarom.

Lilly szerint Josh mosolya csak reflexmosoly volt, biztos a melegtől vagy mitől. Azt mondja, nyilván ismerősnek tűntem neki, de nem tudta hova tenni az arcomat az Albert Einstein Gimnázium téglafalának háttere nélkül. Mi másért mosolyogna rám, a kis hülye elsős Mia Thermopolisra a sulis legmenőbb végzőse?

De én tudom, hogy nem a melegtől volt. Az igazság az, hogy amikor nincs együtt Lanával meg a sötét haverjaival, akkor Josh egészen más ember. Olyan, aki nem törődik azzal, hogy egy lány lapos és ráadásul negyvenes a lába. Olyan, aki felülemelkedik az ilyesmin, és az ember szívébe lát. Tudom, mert amikor a szemébe néztem, ott az üzletben, láttam a tekintetében azt, ami a lelke legmélyén rejtőzik.

Lilly szerint túl élénk a fantáziám, és kórosan igyekszem dramatizálni az életemet. Szerinte az is csak ezt bizonyítja, hogy annyira kiakasztott a mamám és Mr. G. randija.

– Ha annyira ki vagy akadva, akkor mondd el anyádnak – mondta. – Mondd meg neki, hogy nem akarod, hogy találkozzanak. Nem értelek, Mia. Itt görcsölsz összevissza, és magad elöl is letagadod az érzéseidet. Miért nem nézel szembe velük, most az egyszer? Az érzéseid fontosak, tudod?

Jó, jó. Mintha csak így lerohanhatnám a mamámat. Annyira fel van dobva ettől a randitól, hogy az már gusztustalan. Nem vicc, még főzni is kezdett. Hónapok óta először tegnap este csinált spagettit! Már éppen bontogatni kezdtem a Suzie-tól rendelt kínai kaja zacskóját, amikor leállított:

– Hagyd azt a kihűlt szezámagos üvegtésztát, szívem. Csináltam spagettit!

Spagettit! Spagettit csinált!

Az semmi, de még a vegetarianizmushoz való jogomat is figyelembe vette, és nem tett a szószba darált húst.

Semmit nem értek az egészből.

TENNIVALÓK

1. Macskaalmot venni
2. Matek feladatlapot befejezni
3. Lillynek NEM mindent elmondani!
4. Papírboltból: rajzszenet, festékszórót, vásznat venni
(mamának)
5. Társ. ism. fogalmazás Izlandról (5 oldal, kettes sorköz)
6. Kevesebbet álmodozni Josh Richterről
7. Szennyest levinni
8. Októberi lakbért fizetni
(mama beváltotta a papa csekkjét?!)
9. Rámenősnek lenni
10. Mellbőséget mérni

Szeptember 15., csütörtök

Ma matekórán képtelen voltam másra gondolni, mint arra, hogy Mr. Gianini lesmárolja a mamámat a holnap esti randin. Csak ültem és bámultam rá. Igazán könnyűt kérdezett tőlem – esküszöm, tőlem kérdezi a legkönnyebbeket, nyilván azért, hogy ne utáljam – de abszolút nem hallottam. Amikor észbe kaptam, csak annyit bírtam kinyögni:

– Mi van?

Mire Lana Weinberger szokása szerint gúnyosan cöcögött. Felém hajolt, szőke haja mind a padomat söpörte, a parfümjének illata mellbe vágott. Gonoszul ezt sziszegte a fülemben:

– GÁZ!

Persze jól elnyújtotta, hogy csak úgy sistergett: GÁÁÁÁSSZ!

Miért van, hogy az olyan rendes csajok, mint Diana hercegnő meghalnak autóbalesetben, az olyan hernyók meg, mint Lana Weinberger, nem? Azt sem értem, Josh Richter mit eszik rajta. Oké, jó csaj, az igaz. De akkor is egy hernyó. Ezt nem veszi észre Josh?

Persze lehet, hogy Joshsal kedves. Én is kedves lennék. Ő a leghelyesebb fiú az egész Albert Einstein Gimnáziumban. A legtöbb fiú tök röhejes az iskolai egyenruhában, ami sűrke nadrág, fehér ing, fekete, hosszú ujjú pulcsi vagy mellény. Joshnak még ez is jól áll. Úgy néz ki benne, mint egy modell. Komolyan.

Mindegy. Ma észrevettem, hogy Mr. Gianini orrlyuka szőrös. De nagyon. Istenem, miért kell olyan pasival járni, akinek szőrös az orrlyuka? Meg is kérdeztem Lillytől az ebédnél.

– Még sose nézegettem az orrlyukát. Kéred még azt a gombócot?

Lilly azt is mondta, ne görcsöljek már ezen. Szerinte attól szorongok, hogy még csak egy hónapja kezdődött a sulis, de máris F-em van valamiből, és a szorongásomat átviszem Mr. Gianinire és az anyámra. Azt mondja, ezt indulatátételnek nevezik.

Szívás, ha az ember legjobb barátnőjének a szülei pszichoanalitikusok.

Iskola után ugyanis Moscovitz doktor és doktornő ezerrel próbáltak analizálni engem. Lilly meg én csak ücsörögtünk, scrabble-t játszottunk, de ötpercenként előjöttek valamivel:

– Lányok, kértek egy kis rostos meggyt? Lányok, a Discoveryn egy érdekes dokumentumfilm megy a mélytengeri élővilágról. Tényleg, Mia, hogyan érint téged, hogy a mamád a matektanárral randevúzik?

– Nincs velem semmi bajom – feleltem.

De miért nem mondom meg a véleményem?

És ha Lilly szülei összefutnak a mamámmal, mondjuk a Jefferson piacon vagy akárhol? Ha megmondanám nekik a véleményemet, ők tutira továbbadnák neki. Én nem akarom, hogy a mama megtudja, milyen tökhülyén érzem magam, amikor őt meg annyira feldobja ez az egész.

A legszörnyűbb az, hogy Lilly bátyja, Michael is meghallotta, és betegre röhögte magát, pedig nem tudom, mi ebben a vicces.

– Mi?! A te mamád Frank Gianinivel randizik? Hát... ez... tök jó... – és egyre csak nyerített.

Az. Tök jó. Most már Michael is tudja.

Elkezdtem neki kunyerálni, hogy ne mondja el senkinek. A tehetséggondozási programra ő is velünk jár az Albert Einsteinbe, ami persze röhejes, mert Mrs. Hill, a program vezetője abszólút tojik rá, mit csinálunk, amíg csöndben vagyunk. Utálja, ha ki kell jönnie a tanáriból, ami a programteremmel egyenesen szemben van, és kiabálni kell velünk.

Michaelnak a tehetséggondozási program idejét a FEJTÖRŐ című online webmagazinja fejlesztésére kellene fordítania. Nekem pedig arra, hogy fölzárkózzak matekból.

Egyébként tökmindegy, mert Mrs. Hill sosem ellenőrzi, mit csinálunk a tehetséggondozásin, ami mázli, mert főleg azt próbáljuk kitalálni, hogyan lehet a szertárba zárni az új orosz gyereket, aki állítólag zenei zseni, hogy ne kelljen több Sztravinszkijt hallgatni a rémes hegedűjén.

Abból persze, hogy Michael meg én egymás szövetségesei vagyunk Borisz Pelkovszkij ellen, még nem következik, hogy befogja a száját a mamám és Mr. G. ügyében.

– Na és mit adsz, ha hallgatok? Mi, Thermopolis? Mit adsz, ha hallgatok? – szajkózta egyfolytában.

Mi a túrót adhatok én Michael Moscovitznak? Nem ajánlhatom fel neki, hogy megcsinálom helyette a leckéjét, mert Michael már végzős (mint Josh Richter). Michael soha életében nem kapott A-nál rosszabb jegyet (mint Josh Richter). És jövőre valószínűleg a Yale-re vagy a Harvardra megy (mint Josh Richter).

Mit adhatok én neki?

Na nem mintha Michael tökéletes lenne. Josh Richtertől eltérően Michael nincs benne az evezős csapatban. Még a vitacsapatban sem. Michael nem hisz a szervezett sportban, a szervezett vallásban, semmiféle szervezett dologban a világon. Ideje legnagyobb részét a szobájában tölti.

Egyszer megkérdeztem Lillyt, vajon mit csinál ott, ő meg azt válaszolta, hogy a szüleivel együtt a "ne kérdezz, ne szólj" taktikát alkalmazzák Michaellel szemben.

Szerintem bombát készít. Aztán egy szép napon felrobbantja az Albert Einstein Gimnáziumot mint végzős éltanuló. Michael néha előjön a szobájából, és epés megjegyzéseket tesz. Ilyenkor nem mindig van rajta ing. Bár állítólag nem hisz a szervezett sportban, észrevettem, hogy milyen izmos a mellkasa. Szuper bordás hasizmai vannak.

Ezt persze nem mondtam Lillynek.

Mindegy, azt hiszem Michael elunta, hogy fölösleges dolgokat ajánlgassak neki, mint hogy sétáltatom Pavlov nevezetű sheltie-jét, vagy visszaváltom a mamája üres narancslés üvegeit, ami az ő dolga lenne különben. A végén megvetően így szólt:

– Na, jól van, Thermopolis, felejtjük el – és visszament a szobájába.

Kérdeztem Lillyt, hogy ilyenkor mi baja, ő meg azt felelte, hogy ez Michael részéről szexuális zaklatás volt, csak nekem nem tűnt fel.

De ciki! És mi van, ha mondjuk Josh Richter kezd el egyszer szexuálisan zaklatni (bárcsak így lenne!), és nekem az se tűnik fel? Istenem, hogy én milyen hülye tudok lenni néha!

Különben Lilly azt mondta, ne parázzak amiatt, hogy Michaelnak eljár a szája a barátai előtt a mamámról meg Mr. G-ről, mert Michaelnak nincsenek barátai. Aztán még azt is akarta tudni, mit érdekel engem annyira, hogy Mr. Gianini orrlyuka szőrös, hiszen nem nekem kell nézegetni, hanem a mamámnak.

Én meg azt feleltem:

– Ne is haragudj, de 9:55-től 10:55-ig és 2:30-tól 3:30-ig igenis minden áldott nap nézegetnem kell, kivéve a szombatokat, vasárnapokat, a nemzeti ünnepeket és a nyári szünetet. Persze, csak ha nem bukom meg, és nem kell nyáron is a pótvizsgára készülnöm.

Ha meg összeházasodnának, akkor aztán tényleg heti hét napon át nézhetem a szőrös orrlyukait, beleértve az iskolai szüneteket is.

A halmaz meghatározása: olyan élő és élettelen dolgok csoportja, amelyek közös tulajdonságaik alapján egy csoportba sorolhatók. A csoport elemei, részei is a halmazhoz tartoznak.

$A = \{ \text{Micimackó, Malacka, Füles, Kanga} \};$

a szabály határoz meg minden elemet

$A = \{ x/x \text{ a Micimackó című könyv szereplői} \}$

Szeptember 26., péntek

A LEGDÖGÖSEBB PASIK
LILLY MOSCOVITZ RANGLISTÁJA

(Készült társ. ism. órán, Mia Thermopolis jegyzeteivel kiegészítve)

1. Josh Richter (Egyetértek. 180 centi dögös tökéletesség. Szőke haj, ami időnként égszínkék szemébe hullik. Cuki álmos mosoly! Súlyos hátrány: Lana Weinbergerrel jár.)
2. Borisz Pelkovszkij (Abszolút helytelenítem. Attól, mert 12 éves korában a Carnegie Hallban cincogott a rohadt hegedűjével, még nem dögös. Különben is, az iskolai egyenpulcsit a nadrágjába betúrva hordja, ahelyett, hogy kívül hordaná, mint más normális ember.
3. Pierce Brosnan, a legjobb James Bond (nem fogadom el, nekem Timothy Dalton jobban tetszett.)
4. Daniel Day Lewis az Utolsó mohikánban (Egyetértek. Át kellett volna írni a forgatókönyvet, hogy életben maradjon!)
5. William herceg (pfuj!)
6. Leonardo a Titanicban (Na ne már! Ez olyan 1998-as!)
7. Mr. Wheaton, az evezősök edzője (dögös, de foglalt. Látták, hogy kinyitja Mademoiselle Klein előtt a tanári ajtaját.
8. A farmeros pasi azon a Times Square-i óriásplakáton (Tökéletesen egyetértek. Ki az a pasi? Miért nem írnak neki főszerepet egy tévésorozatban?)
9. Dr. Quinn doktornő barátja (tényleg, mi a fene történt vele? Irtó dögös volt!).
10. Joshua Bell, a hegedűs (tökéletesen egyetértek. Iszonyú király lenne egy zenésszel járni – persze nem Pelkovszkijjal...).

Pénteken, később

Épp a mellbőségemet mértem és tök nem gondoltam arra, hogy a mamám épp most randizik a matektanárommal, amikor fölhívott a papa. Fogalmam sincs miért, de azt hazudtam neki, hogy a mama a műteremben van. Ami tiszta röhej, mert a papa nyilván tudja, hogy a mama időnként pasizik. De valamiért nem akartam Mr. Gianiniről beszélni neki.

Ma délután a kötelező matekkorrepetálás alatt a műveletek sorrendjét és a zárójel felbontását gyakoroltuk Mr. Gianinivel (mindig a zárójelen belüli művelet az első édes Istenem, mikor lesz nekem az életben szükségem erre, MIKOR?!), amikor egyszer csak megszólalt:

– Mia, remélem, téged... khm... nem zavar, hogy édesanyáddal, öö, együtt járunk...

Csak éppen kicsit félrehallottam, és azt hittem, azt mondja, EGYÜTT HÁLUNK, nem pedig együtt járunk. Abban a pillanatban éreztem, hogy az arcom lángba borul. Egyszerűen ÉGETT. És azt mondtam:

– Á, nem, Mr. Gianini, dehogy zavar.

Erre ő:

– Mert ha zavar téged, beszélgethetünk róla.

Nyilván sejtette, hogy hazudok, mert úgy elvörösödtem.

De csak azt mondtam:

– De tényleg nem zavar. Mármint, szóval egy KICSIT zavar, az igaz, de igazából semmi bajom vele. Úgyis csak pár randi, nem? Mit izgassam magam pár kis randi miatt?

Ekkor viszont Mr. Gianini ezt mondta:

– Hát, Mia, nem tudom, hogy csak pár kis randiról van-e szó. Nagyon kedvelem az édesanyádat.

Akkor én, nem is tudom hogy történt, de hirtelen hallottam, hogy ezt mondom:

– Azt jól teszi. Mert ha bármit csinál, amivel megbántja, akkor fenékbe rúgom.

Jézusom! El sem hiszem, hogy azt mondtam egy tanárnak, hogy~ fenékbe rúgom! A fejem még

VÖRÖSEBB lett utána, pedig nem hittem, hogy ez még lehetséges. Miért van az, hogy kizárólag olyankor merem kimondani az igazat, amikor tuti, hogy bajba kerülök tőle'

Mr. Gianini viszont irtó rendes volt. Elég viccesen mosolygott, és azt mondta:

– Eszemben sincs megbántani az édesanyádat, de ha mégis, akkor felhatalmazlak, hogy fenékbe rúgj.

Szóval ez rendben is volt, úgy ahogy.

A papa hangja viszont nagyon furcsának tűnt a telefonban. Persze majdnem mindig olyan. Az, európai hívások mindig bénák, mert hallani, ahogy a tenger alatti kábelek körül sutorog a víz. Ettől mindig ideges leszek, olyan, mintha a halak lehallgatnák a beszélgetést, vagy mi... Plusz a papa nem is velem akart beszélni, hanem a mamával. Gondolom, meghalt valaki, és azt akarja, hogy mama kíméletesen közölje velem.

Talán Grandmère... Hú...

A mellel nyár óta egész egyszerűen semmit nem nőtt. A mamának nem volt igaza. Nem indult rohamos növekedésnek, amikor tizenéves lettem, mint az övé. Valószínűleg sosem indul rohamos növekedésnek. Rohamos növekedésnek kizárólag a MAGASSÁGOM indult, nem pedig a NŐIESSÉGEM. Én vagyok a legmagasabb lány az osztályban.

Ha bárki meg is hívna a Multikulti Bálba a jövő hónapban, akkor sem tudnék pánt nélküli ruhát fölvenni, mert nincs, ami megtartja a helyén. (Jaj nekem!)

Szeptember 27., szombat

Mire a mama hazaért a randiról múlt éjszaka, már aludtam (fennmaradtam, amíg csak bírtam, mert kíváncsi voltam, mi történt, de a méricskélés nyilván kimerített), és így nem tudtam megkérdezni tőle, hogy ment a dolog, csak reggel, amikor kimentem a konyhába, hogy megetessem Kövér Lulut. A mama már fenn volt, ami fura, mert általában tovább alszik, mint én, holott én vagyok tinédzser, és nekem kellene folyton folyvást aludnom.

A mama viszont folyton folyvást depressziós volt, amióta a legutóbbi barátjáról kiderült, hogy republikánus. Mindegy, szóval ott volt a konyhában, és vidáman dudorászva palacsintát sütött. Majd elájultam, mikor megláttam, hogy ilyen kora reggel süt-főz, ráadásul vegetáriánus kaját.

Naná, hogy szuperül érezte magát. A Monte-ban vacsoráztak (egész menő, Mr. G!), aztán sétáltak a West Villageben, beültek egy bárba, és a hátsó teraszon ücsörögtek hajnali kettőig és dumáltak. Megpróbáltam kiszedni belőle, hogy volt-e némi smárolás is, olyan rendes nyelves, de a mamám csak mosolygott és zavarban volt.

Oké. Bunkó vagyok.

A héten újra találkozunk.

Hát, nem is bánom, ha ez jó neki.

Lilly ma leforgatja az Idegtelezés című film kandi kamerás paródiáját saját tévéshowja, a "Lilly megmondja az őszintét" számára. Az Idegtelezés olyan fazonokról szól, akik kimennek az erdőbe boszorkányt keresni, de ehelyett ők maguk tünedeznek el. Mászt nem is találnak belőlük, csak filmfelvételeket és egy halom pálcikát. Lilly változatát *Idegtelezésnek* fogják hívni. Azt tervezi, hogy egy kézi kamerával lemegyünk a Washington Square Parkba, és föl vesszük az összes turistát, aki odajön hozzánk megkérdezni, hogyan juthat el Greenwich Village-be, és rosszul ejti ki a Greenwichet. A Greenwichben lévő "w"-t ugyanis nem kell kiejteni, de aki nem idevalósi, az ezt nem tudja.

Szóval, amikor jönnek a turisták kérdezősködni Greenwich Village felől, mi sikítunk és rémülten elszaladunk. A végére Lilly elképzelése szerint nem marad más belőlünk, csak a metróbérletünk. Lilly azt mondja, a filmje bemutatása után mindenki más szemmel néz majd a metróbérletre.

Szerintem snassz, hogy nincs egy valódi boszorkányunk. Javasoltam, hogy vegyük rá Lana Weinbergert, vállalja el a szerepet, de Lilly azt mondja, ez ócska sztereotípiák, plusz még egész napra ki kéne bírunk Lanát, az meg képtelenség. Különben, el se jönne, mert úgy gondolja, mi vagyunk a legnépszerűtlenebb csajok az egész iskolában. Minek égetné magát azzal, hogy velünk mutatkozik?

Persze igaz, hogy annyira hiú, hogy kapva kapna azon, hogy szerepelhessen a tévében, még ha az csak a körzeti adás is.

Miután mára befejeztük a filmezést, mindnyájan a Vak Palit néztük, aki a Bleecker Streeten ment éppen át. Új áldozatot szemelt ki magának. Szegény ártatlan német turista csajnak gőze nem volt, hogy ez a kedves vak ember, akit éppen átvezet az úttesten, pofátlanul tapizni kezdi, és úgy tesz, mintha véletlen volna az egész.

Tök jellemző, hogy az egyetlen pasi, aki életében tapizni próbált (nem mintha volna mit), az is VAK volt. Lilly azt mondja, följelenti a Vak Palit a kerületi kapitányságon. Szerintem tesznek rá magasról. Van nekik fontosabb 'dolguk is. Gyilkosokat kell elfogniuk.

TENNIVALÓK:

1. Macskaalmot venni
2. Megnézni, mama föladta-e a lakbécsekket
3. Abbahagyni a hazudozást
4. Angol dolgozat tartalmát beadni
5. Tiszta ruhát fölhozni.
6. Josh Richterről leszállni

Szeptember 23., vasárnap

A papa ma megint telefonált, és ezúttal a mama tényleg a műteremben volt, tehát nem érintett olyan rosszul, hogy tegnap este hazudtam neki és nem szóltam Mr. Gianiniről. Már megint irtó furcsa volt a hangja a telefonon, szóval a végén kinyögtem:

– Papa, Grandmère meghalt? – amitől aztán teljesen elállt a szava, és azt mondta:

– Nem, Mia, dehogy, miből gondolod? Mire én azt mondtam:

– Azért, mert olyan furcsa a hangod! Mire ő:

– Nem furcsa a hangom! – Ami nem volt igaz, mert IGENIS furcsa volt. Szóval inkább ráhagytam a dolgot, és Izlandról rízsáztam neki, mert most azt tanuljuk társ. ism.-ből. Izlandon a világon a legmagasabb az írástudók aránya, mert ott nem is lehet mást csinálni, csak olvasni. Meg ott vannak még azok a természetes hőforrások, és mindenki oda jár úszni. Egyszer valami operatársulat látogatott Izlandra, és minden előadásra minden jegy elkelt, és a lakosság valami 98%-a látta az operát. Ráadásul mindenki kívülről fújta a darab szövegét, és egész nap azt zengték.

Szeretnék Izlandon élni egyszer egy kicsit. Vicces hely lehet. Viccesebb, mint Manhattan, ahol néha leköpi az embert minden ok nélkül.

A papa viszont nem volt nagyon oda Izlandért. Szerintem más országokkal összehasonlítva Izland elég király. Persze a papa országa tök kicsi. Mondjuk, ha az opera ott vendégszerepelt volna, ott az emberek kábé 80%-a ment volna el az előadásra, és azért az sem semmi.

Ezt az egészet csak azért nyomtam le neki, mert ő mégis politikus, gondoltam, kap néhány ötletet, hogy javítson a dolgokon otthon, Genoviában. Persze lehet, hogy Genoviában úgy jó minden, ahogy van. Az első számú bevételi forrása a turizmus. Ezt onnan tudom, még hetedikben kellett adatokat gyűjteni Európa összes országáról, és Genovia turizmusból származó bevétele ugyanannyi volt, mint Disneylandé. Nyilván ezért is nem kell az embereknek Genoviában adót fizetniük. A kormánynak már így is elég pénze van. Genovia hercegség. Rajta kívül Monaco az egyetlen. A papa szerint rengeteg unokatestvérünk van Monacóban, de én eddig eggyel se találkoztam, még Grandmère-nél sem.

Javasoltam a papának, hogy jövő nyáron ne Grandmère francia kastélyában, Miragnacban penészedjünk, hanem menjünk el Izlandra. A nagyanyámat persze ott hagynánk a chateau-jában. Utálná Izlandot. Mindent utál, ahol nem lehet egy tisztességes Sidecar-koktétl rendelni, ami a kedvenc itala, és napi huszonnégy órában ezt vedeli.

De a papa csak ennyit mondott:

– Na jó, jó, majd megbeszéljük – és letette. Tényleg pont olyan, mint a mama mondja.

Abszolút érték: az a távolság, amely az adott számot a számegegyenesen a nullától elválasztja...mindig pozitív szám.

Szeptember 19., hétfő, tehetséggondozási program

Ma alaposan megfigyeltem Mr. Gianinit, hátha látok rajta jeleket, hogy ő talán nem érezte olyan jól magát a randin, mint a mamám. De igen jó kedvében volt. Óra alatt, amíg a másodfokú megoldóképlettel foglalkoztunk (de hova lett a zárójelfelbontás?, már épp kezdtem felfogni, mire belekezdünk valami ÚJBA; nem csoda, hogy bukásra állok), megkérdezte, jelentkezett-e valaki az őszi musical-előadás, a My Fair Lady valamelyik szerepére.

Később meg azt mondta, olyan hangon, mint aki nagyon izgatott valami miatt:

– Tudjátok, kire illene Eliza Doolittle szerepe? Mia, szerintem rád.

Azt hittem, ott helyben kinyúlok. Tudom, hogy Mr. Gianini csak kedves akart lenni – szóval, hát mégis a mamámmal jár, meg minden –, de az istenért, hogy lehet EKKORÁT mellétrafálni? Először is, mert már rég lezajlottak a meghallgatások, és még ha jelentkeztem volna is (amit persze nem lehet, mert bukásra állok matekból, igaz, Mr. Gianini, emlékszik), SOSEM kaptam volna semmiféle szerepet, nemhogy FŐSZEREPET. Nem tudok énekelni. Mit énekelni, beszélni is alig.

Még Lana Weinberger sem kapott főszerepet, pedig alsóban mindig ő kapta. Most meg valami felsős csaj lesz Eliza Doolittle. Lana szobalányt játszik, nézőt az ascoti derbyn, meg egy cockney prostit. Lilly az ügyelő. Ő kapcsolgatja a villanyt a szünet végén.

Úgy kiakadtam attól, amit Mr. Gianini mondott, hogy egy szót sem bírtam kinyögni. Csak ültem ott és éreztem, hogy egyre vörösebb leszek. Mr. Gianini Lana lelkébe is belegázolhatott, talán ezért kezdte rá a leggörenyebb hangján Lana, amikor ebédnél a szekrényünkhöz mentem Lillyvel:

– Óh, helló, Amelia – holott Grandmère-en kívül senki nem hív Ameliának, amióta óvodás koromban mindenkit megkértem erre.

Aztán, amikor lehajoltam, hogy kivegyem a pénzem a hátizsákomból, Lana nyilván jó mélyen belátott a blúzomba, mert még rátett egy lapáttal:

– Mi van, szivi, látom nem sikerül belenőni egy melltartóba... Miért nem hordasz helyette egy kis Salvequick sebtapaszt?

Nekilódultam és orrba vágtam volna – illetve valószínűleg nem, mert Moscovitz doktorék szerint konfrontációs gátlásaim vannak –, ha Josh Richter nem jön arra PONT AKKOR. Tudtam, hogy mindent hallott, de csak ennyit mondott:

– Átengednél? – Mert Lilly elállta az utat a szekrényéhez.

Én már legszívesebben leoldalogtam volna az ebédlőbe és próbáltam volna elfelejteni az egészet – Jézusom, más se hiányzott, mint hogy a laposságomat pontosan JOSH RICHTER füle hallatára emlegessék! De Lilly nem bírta annyiban hagyni. Céklavörös lett a feje és így szólt Lanához:

– Tegyéél meg mindannyiunknak egy nagy-nagy szívességet Weinberger, jó? Menj a búsba és fordulj fel, jó?

Hát ilyen nemigen mond Lana Weinbergernek senki, hogy húzzon el és forduljon fel, de tényleg senki. Már mint ha nem akarja, hogy a lányvécében öles betűkkel szerepeljen a falon a neve. Na jó, az sem halálos, már mint a fiúk ott nem látják, de én azért általában jobban szeretem, ha nem találkozom a nevemmel a falon.

Lillyt viszont az ilyesmi nem zavarja. Az egész csaj alacsony és kerek, kicsit pincsiszerű, és tök nem érdekli, hogy néz ki. Saját tévéshow-ja van, ahová a pasik folyton betelefonálnak, hogy megmondják neki, milyen csúnyának tartják. Azzal heccelik, hogy emelje föl a pólóját (ő aztán nem lapos, már most legalább 85-os melltartót visel, C kosarasat!), ő meg csak röhög rajtuk.

Lilly nem fél semmitől.

Szóval, amikor Lana már készült nekirontani azért, amiért elküldte a búsba, Lilly csak ránézett és odavetette: – Na gyere, üss!

Úgy nézett ki, az egészből rögtön oltári lánybunyó lesz Lilly látta a Xena minden egyes epizódját, és úgy kickboxol, mint az állat –, amikor Josh Richter jól bevágta a szekrénye ajtaját.

– Mennék – horkantott oda megvetően. Na erre Lana is abbahagyta a puffogást, Josh után szaladt nyafogva:

– Ne, Josh, várj meg! Várj meg, Josh!

Lilly meg én csak úgy álltunk ott, földbe gyökerezve. Nem hittem a fülemnek. Még most se hiszek. Uramisten, kikkel vagyok én összezárva nap mint nap?

HÁZI FELADAT

Matek: 79. old. 1-12.

Angol: fogalmazás

Társ. ism.: Kérdések a 4. olvasmány után

Tehetség gondozási: nincs

Francia: az *avoir* ige a tagadó mondatokban, 1-3. leckét elolv., pas de plus

Biosz: nincs

$B = \{x/x \text{ egész szám}\}$

$D = \{2,3,4\}$

4 ED

5 ED

$E = \{4 < x/x < 258\}$ egész szám

Szeptember 30., szerda

Valami állati fura történt. Hazaértem a suliból és a mama már itthon volt (pedig hét közben általában egész nap a műteremben van). Nagyon keserves képet vágott, aztán kibökte:

– Beszélnem kell veled.

Már nem dudorászott és nem is főzött semmit, úgyhogy tudtam, hogy gáz van.

Őszintén szólva reménykedtem, hogy Grandmère halt meg, de tudtam, hogy ennél sokkal rémesebb történt, aggódni kezdtem, hogy Kövér Luluval van valami, talán megint lenyelt egy zoknit. Amikor utoljára ez történt, 1000 dollárt kellett fizetnünk az állatorvosnak, hogy kioperálják a zoknit a vékonybeléből és aztán még vagy egy hónapig olyan fura pofával mászkált.

Mármint Kövér Lulu. Nem az állatorvos.

De hamar kiderült, hogy nem a macskámmal van baj, hanem a papámmal. Azért telefonálgatott folyton, mert el akarta mondani, hogy most mondták meg neki, hogy nem lehet több gyereke. A rákja miatt.

A rák elég félelmetes. Szerencsére az a fajta, ami a papának volt, az gyógyítható. Csak ki kellett operálni az elrákosodott részt, utána meg kapott kemoterápiát és egy év múlva, szóval most, úgy látták, hogy a rák elmúlt.

Viszont az a rész, amit ki kellett operálni... Juj, még leírni is rémes...

...a heréje volt.

GÁZ!

Úgy fest, ha az embernek leoperálják az egyik heréjét, aztán kemóval kezelik, elég nagy esélye van arra, hogy steril legyen. Na, erre jött most rá a papám.

Mama azt mondja, rémesen ki lehet készülve. Szerinte most nagyon megértőnek kell lennünk vele, mert a férfiak egyik legfőbb lelki szükséglete a nemzőképességgel járó omnipotencia érzése.

Jó, csak azt nem értem, hogy mit van úgy oda. Minek neki még több gyerek? Itt vagyok neki én! Igaz, hogy csak karácsonykor meg nyáron találkozunk, de az elég, vagy nem? Úgyis annyira lefoglalja Genovia kormányzása. Egy országot rendben tartani, az nem lehet piskóta, még akkor sem, ha az egész csak akkora, mint egy falu. Rajtam kívül egyedül a barátnőire van ideje. Egy-két új példány mindig sertepertél körülötte. Az aktuális csajt mindig el is hozza magával, amikor Grandmère francia kastélyába megyünk nyáron. Kivétel nélkül mind a nyálukat csorgatják, ha meglátják a medencéket, az istállót, meg a vízesést meg a huszonhét hálószobát meg a báltermet meg a szőlőt meg a majort meg a kifutópályát.

Aztán a papa egy hét múlva ejti őket.

Nekem gőzöm nem volt, hogy egyiküket feleségül akarta volna venni és *gyereket csinálni* neki.

Hiszen a mamát se vette feleségül. A mama azt mondja, ő nem volt hajlandó hozzámenni, mert akkoriban elutasította az olyan polgári társadalom morálját, amely nem tekinti a nőt egyenlőnek a férfival és megtagadja a nők személyes jogainak elismerését.

Én meg mindig arra gyanakodtam, hogy a papa talán sose kérte feleségül.

Mindegy, lényeg, hogy a mama azt mondta, hogy a papa holnap iderepül New Yorkba, hogy erről beszéljen velem.

De nem értem, *minek*. Szóval, hogy mi köze az egésznek *énhozzám*. De amikor megkérdeztem tőle:

– Mi értelme annak, hogy a papa iderepül és arról beszél velem, hogy nem lehet több gyereke?

– akkor megint olyan fura képet vágott, vett egy nagy levegőt, aztán megállt, és csak annyit mondott:

– Erről apádat kell megkérdezned.

Itt valami nincs rendben. A mama csak olyankor mondja, hogy "erről kérdezd meg apádat", amikor olyasmi kerül szóba, amiről nem akar beszélni, például, hogy miért ölik meg egyes emberek a saját csecsemőjüket, vagy hogy lehet az, hogy az amerikaiak sokkal több marhahúst esznek, de sokkal kevesebbet olvasnak, mint az izlandiak.

EI ne felejtsem: megnézni a szótárban az omnipotencia és a morál szavakat

kiemelési szabály:

$$5x+5y-5$$

$$5(x+y-1)$$

MI? MIT JELENT EZ?

MEGNÉZNI MÉG A FELMÉRŐ ELŐTT!!!

Október 1., szerda

Megjött a papám. Mármost nem ide, hozzánk. A Plazában szállt meg, mint mindig. Holnap kell meglátogatnom, majd, ha "kipihente" magát. Most, hogy rákja volt, sokat kell pihennie. A pólózást is abbahagyta. Bár azt hiszem azért, mert egyszer egy, ló rátiport.

Mindegy, utálok a Plazát. Amikor a papám legutóbb ott szállt meg, engem nem engedtek föl hozzá, mert sortban voltam. Azt mondták, azért, mert a tulajdonosnő is éppen ott volt, és ő nem szereti, ha emberek a menő hotelja halljában levágott szárú farmerban jönnek-mennek. Föl kellett szólnom a papámnak a házi telefonon, hogy hozzon már le egy nadrágot nekem. Ő meg azt mondta, adjam a recepcióst, a következő pillanatban meg már mindenki ezerral nyalizott nekem. Kaptam egy bazi nagy ajándékkosarat, tele gyümölcssel meg csokival. Szuper volt.

A gyümölcs nem nagyon érdekelt, azt odaadtam hazafelé egy hajléktalannak a metrón. Szerintem neki se kellett a gyümölcs, mert az egészet a csatornába szórta és csak a kosarat tartotta meg kalapnak.

Meséltem Lillynek, hogy a papámnak állítólag nem lehet több gyereke, ő meg azt mondta, hogy ez magáért beszél. Szerinte ez azt jelenti, hogy a papámnak még mindig megoldatlan problémái vannak a szüleivel.

– Naná! – mondtam erre én. – Grandmère elég nagy seggfej. Lilly erre azt mondta, nem tud kijelentésem igazságtartalmáról nyilatkozni, mivel sosem találkozott a nagyanyámmal. Pedig én már évek óta kérdezetem Grandmère-t, meghívhatom-e Lillyt Miragnacba, de mindig azt mondja, nem. Azt is mondja, migrént kap a fiataloktól.

Lilly azt mondja, hogy a papám talán fél a fiatalsága elvesztésétől, amit sok férfi a férfiaság elvesztésével azonosít. Tényleg azt hiszem, hogy Lillynek két osztállyal feljebb kéne járnia, de azt mondja, szeret elsős lenni, mert így négy teljes éve van arra, hogy megfigyeléseket végezzen a kamaszok lelkiállapotáról a hidegháború utáni Amerikában.

MÁTÓL:

1. Mindenkihez kedves leszek, akár szeretem az illetőt, akár nem
2. Nem tagadom le az érzéseimet
3. Nem hagyom itthon a matekfüzetemet
4. Megtartom magamnak a megjegyzéseimet
5. Nem a naplómba írom a matekjegyzeteimet

Valamely szám (x) 3. hatványát x köbének nevezzük. A negatív számoknak nincs négyzetgyöke.

Levelezés tehetséggondozáson

Lilly!

Nem bírom ki tovább. Mikor megy már vissza a tanáriba?

Szerintem sose. Azt hallottam, ma tisztítják a padlószőnyeget. Jézusom, de édi!

Ki?

BORISZ!

Szerintem tök nem édi. Szerintem bunkó. Nézd, hogy néz ki a pulóvere. MIÉRT csinálja ezt?

Ne legyél már ilyen kicsinyes!

NEM vagyok kicsinyes. Valaki azért már szólhatna neki, hogy Amerikában nem szokás a nadrágba tűrni a pulcsit.

De lehet, hogy Oroszországban igen.

De ez itt nem Oroszország. Valaki azért is szólhatna neki, hogy megtanulhatna már egy új dalt. Ha még egyszer meg kell hallanom azt a requiemet a boldogult Akárki királyról...

Egyszerűen irigykedsz, mert Borisz zenei őstehetség, te meg bukásra állsz matekból.

Lilly, attól mert bukásra állok matekból, még nem vagyok hülye!

Jól van, jól van. Mi bajod van ma?

SEMMI!!!

Az egyenes meredeksége: $m = (y_2 - y_1) / (x_2 - x_1)$

Ha az egyenes meredeksége 2,

mi Mr. G. orrlukának meredeksége?

Október 2., csütörtök a Plaza Hotel női mosdója

Na.

Azt hiszem, most már értem, miért volt annyira kikészülve a papa amiatt, hogy nem lehet több gyereke.

MERT Ő GENOVIA HERCEGE!

Atya gatyá! Mégis mit képzeltek ezek, meddig bírják eltitkolni előlem?

Persze, ha meggondolom, elég hosszú ideig sikerült nekik. Még én is voltam Genoviában! Miragnac, ahová minden nyáron megyek és legtöbbször karácsonykor is, a nagyanyám kastélyának a neve a francia határon, pont Genovia mellett, ami Olaszország és Franciaország között van. Amióta élek, járok Miragnacba. Persze sosem a mamámmal. Csak a papával. A mamám és a papám sosem éltek együtt. A többiek, akiket ismerek, mind azon rinyálnak, bárcsak a szüleik a válás után megint összejönnének. Énnekem teljesen megfelel ez így, ahogy van. A szüleim még jóval az én születésem előtt szakítottak, de mindig baráti viszonyban voltak egymással. Na jó, kivéve olyankor, ha a papa nyűgös, vagy a mama pattog, ami azért megesik. Akkor nagy szívás lenne, ha együtt élnének.

Mindegy, szóval Genoviába visz mindig a nagyanyám ruhákat venni nyár végén, amikor már rosszul van a kertésznadrágjaimtól. De ott se mondta soha senki egy szóval sem, hogy a papa a HERCEG!

Most, hogy visszagondolok arra a két évvel ezelőtti európai adatgyűjtésre, akkor leírtam a genoviai uralkodó család nevét is, ami Renaldo. De még akkor sem kapcsoltam, hogy az az *én papám*. Jó, jó, tudom, hogy a neve Phillipe Renaldo, de a genoviai herceg neve abban a lexikonban, amiből én kinéztem az adatokat, Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo volt.

Na és az a fotó róla, az irtó régi lehetett. A papának már a születésem előtt alig volt haja – így aztán a kemoterapiáról se tudott senki, mivel gyakorlatilag tök kopasz volt. A genoviai herceg hivatalos képén meg ott egy dús hajú ürge, akinek ráadásul pofaszakála és bajusza is van.

Azt hiszem, kezdem érteni, miért bukott rá a mama az egyetemen. Tiszta Antonio Banderas!

Na de hogy egy HERCEG? Egy egész ORSZÁGÉ? Jó, azt tudtam, hogy politizál, meg azt is, hogy van pénze, végül is hány gyereknek van az iskolából nyaralója Franciaországban? Martha's Vineyardon esetleg, de nem Franciaországban... JÉZUSOM, A PAPÁM HERCEG!

Elsősorban azt szeretném tudni, ha a papám herceg, akkor minek kell nekem matekot tanulnom?

De tényleg.

Szerintem nem volt túl jó ötlet a papától, hogy a Plaza Pálma termében mondta meg nekem, ki ő. Először is majdnem megisméltődött a sorttal kapcsolatos színjáték: a londoner be sem akart engedni. Azt mondta:

– Kiskorúak, felnőtt kíséret nélkül nem jöhetnek be – ami teljesen érvényteleníti a Reszkessetek betörők! második részét.

Én meg csak ott álltam és nyökögtem:

...de nekem a papámmal kell találkoznom...

– Kiskorúak – mondta újfent a londoner – felnőtt kíséret nélkül nem jöhetnek be.

Ezt igazán nem érdekelt. És nem is sort volt rajtam, hanem az iskolai egyenruha, rakott szoknya, térdzokni, meg minden. Na jó, volt még Martens-bakancs is, de az nem számít. Akár a tulaj unokája is lehetnék

Miután vagy félórát álltam ott és próbálkoztam:

– De a papám... de a papám... de a papám... – akkor már a recepció is odajött és megkérdezte:

– Mégis ki a maga édesapja, kisasszony

Abban a pillanatban, hogy kimondtam a nevét, rögtön beengedtek. Nyilván azért, mert még Ők is tudták, hogy a papa herceg. Csak a lányának, az egyetlen lányának nem mondta meg senki!

A papa egy asztalnál várt. A délutáni tea a Plazában állítólag rettenetes nagy durranás. Látni

kéne azt a rengeteg német turistát, akik szorgosan kattintgattak, hogy megörökítsék, ahogy a csokis sütit eszik. Mindegy, kislány koromban szerettem az ilyen helyeket. Mivel a papa nem hajlandó elfogadni azt, hogy tizennégy évesen már nem vagyok kicsi, továbbra is ugyanitt találkozunk, amikor erre jár. Azért megyünk még ide-oda. Mindig elmegyünk megnézni a *Szépség és a szörnyeteget*, az én legeslegkedvencebb Broadway musicalemet, bármit mondjon is Lilly Walt Disneyről és a nőgyűlölő felhangokról. Már hétszer láttam.

A papám is. Az ő kedvenc része az, amikor a táncoló villák előjönnek.

Na szóval, ott ülünk a Plazában, teázunk, és éppen elkezdti nekem mondani síri komoly hangon azt, hogy ő Genovia hercege, amikor kínos dolog történik:

Rám jön a csuklás.

Máskülönben ez csak akkor történik, amikor valami meleget iszom és utána kenyeret eszem. Fogalmam sincs, miért. A Plazában még sose fordult elő, csak éppen most, amikor a papám bejelenti:

– Mia, szeretném, hogy megtudd az igazságot. Azt hiszem, már elég nagy vagy hozzá, és mivel nekem nem lehet több gyermekem, ennek óriási hatása lesz az életedre, tehát el kell mondanom. Én vagyok Genovia hercege.

Én meg:

– Tényleg, papa? *Hukk.*

– Anyád mindig erősen kitartott amellett, hogy neked ezt egyáltalán nem kell megtudnod, és én egyet is értettem vele. Nekem... nagyon... szóval kedvezőtlen gyerekkorom volt...

Ez nem vicc. Az élet Grandmère-rel valóban nem lehetett egy *piknik*. *Hukk.*

– Anyáddal abban is egyetértettem, hogy a palota nem megfelelő hely a gyereknevelésre. – Ezután magában kezdett motyogni, mint mindig, amikor azt mondom neki, hogy vegetáriánus vagyok, vagy ha a mama kerül szóba.

– Akkoriban persze nem gondoltam, hogy egy *Greenwich Village-i bohémtanyán* szándékozik téged felnevelni, bár meg kell mondanom, ez, úgy tűnik, eddig nem vált károdra. Valójában, úgy érzem, New York-i gyerekkorod egészséges szkepticizmust oltott beléd az emberi nem iránt...

Hukk. Pedig még nem is találkozott Lana Weinbergerrel.

– ...amire én egészen egyetemista koromig nem tettem szert, és ami valószínűleg legalábbis részben felelős azért, hogy nehezen alakítok közeli személyes kapcsolatot a nőekkel...

Hukk.

– Arra próbálok utalni, hogy anyáddal együtt úgy gondoltuk, helyesen tesszük, ha ezt nem mondjuk el neked. Az a helyzet, hogy' sosem gondoltuk, hogy úgy alakulhat a dolog, hogy neked kell majd trónra lépned. Mindössze huszonöt éves voltam, amikor megszületél. Biztos voltam abban, hogy egy szép napon találkozom egy asszonnyal, feleségül veszem, és születnek még gyermekeim. De ez sajnos soha nem következhet be. Tehát a helyzet az, Mia, hogy te vagy Genovia trónörököse.

Megint csuklottam egyet. Kezdett kínossá válni. És nem valami kis finom, nőies csuklásokat hallattam, hanem hatalmasakat, hogy rázkódott bele az egész testem, valósággal ugráltam a széken, mint valami óriási, 178 centis béka. Ráadásul hangos is volt. De tényleg. A német turisták már mind odanéztek, vihogtak meg ilyesmi. Tudtam, hogy amit a papám mond, az véresen komoly, de nem tehettem róla, akkor is csuklanom kellett! Megpróbáltam visszatartani a lélegzetemet és harmincig számolni... de csak tízig jutottam, amikor megint csuklottam. Kockacukrot tettem a nyelvemre, hagytam elolvadni. Semmi. Próbáltam ijesztgetni magam: arra gondoltam, ahogy a mama és Mr. Gianini smárolnak, de ez se működött.

Végül a papám így szólt:

– Mia! Mia, figyelsz? Hallod, amit mondom?

– Ne haragudj, papa, de egy pillanatra ki kell mennem. Fájdalmasan nézett, mint akinek gyomorgörccse van, aztán megsemmisülve hátradőlt a székében.

– Jó, menjél – mondta, és adott vagy öt dollárt. A vécésnének szánta, én meg persze zsebre vágтам. Öt dollár a vécésnének! Atya gatyá, a teljes heti zsebpénzem tíz!

Nem tudom, mikor jártam utoljára a Plaza mosdójában, de az biztos, hogy ez a legszebb egész

Manhattanben. Minden rózsaszín, tele van tükrökkel és kis pamlagokkal, ülőkékkel, ha netán valaki a tükörbe néz, és ájuldozni kezd saját szépsége láttán. Szóval én becsörtettem oda, közben csuklottam, mint egy idióta, a sok fodrászfejű maca meg fölnézett, jó dühösen, hogy megzavartam őket a sminkelésben. Nyilván miattam mázolódott el a szájkontúrjuk.

Behúzódtam az egyik fölkébe, ahol a végén kívül van még egy mosdó, egy hatalmas tükör és még egy öltözőasztal kis székecskével, amiről kis tasakok lógnak. Leültem a székre és arra koncentráltam, hogy elmúljon a csuklás. Helyette arra koncentráltam, amit a papám mondott.

Ö Genovia hercege.

Csomó minden csak most kezd összeállni a fejemben. Például amikor Franciaországba repülök, akkor a reptéri terminálra érkezés után mindig azonnal beszálok a gépbe. Amikor megérkezem, akkor mindenki más előtt kikísérnek a limuzinhoz. Az vissz a papámhoz Miragnacba.

Eddig azt hittem azért, mert törzsutas kedvezmény jár neki.

Pedig azért, mert herceg.

Aztán itt van az is, hogy amikor Grandmère elvisz vásárolni Genoviába, csakis olyankor teszi, amikor hivatalosan a bolt még nem nyitott ki vagy már bezárt. Odszól telefonon, hogy biztosan beengedjenek, és még soha senki nem mondott nemet. Ha a mamám Manhattanben próbálná ugyanezt csinálni, mondjuk a GAP-nél, az eladók valószínűleg betojnának a röhögéstől.

Amikor Miragnacban vagyunk, ez is most jut eszembe, enni sem megyünk soha sehova. Mindig odahaza eszünk, vagy nagy ritkán átmegyünk a szomszéd kastélyba, Mirabeau-ba, ami egy undok brit családé. Millió pisis kisgyerekük van, akik olyan disznóságokat mondanak, hogy "Lószar!", meg "Te buzi seggfej!" Az egyik kisebb lánnyal, Nicole-lal úgy ahogy jóban vagyok, de aztán egyik este elmesélte nekem, hogyan franciázott egy fiúval, én meg nem tudtam, mi az a franciázás. Azt hittem, az is csak valami olyan angol hülyeség, mint a vesepástétom, a légiriadó meg ilyesmik. El is kezdtem beszélni róla lazán a vacsoránál Nicole szülei előtt, és azóta egyik gyerek sem áll velem szóba.

Vajon ők tudják, hogy a papám Genovia hercege? Szerintem igen. Jézusom, biztos azt hiszik, hogy szellemi fogyatékos vagyok, vagy efféle.

A legtöbben nem is hallottak még Genoviáról. Ezt onnan tudom, hogy amikor adatokat kellett gyűjteni, az osztálytársaim közül senki sem hallott még róla. De a mamám se, mielőtt a papámmal meg nem ismerkedett. Még soha nem lett onnan senki világhírű. Egy genoviai sem talált fel semmit, nem írt semmit és nem lett filmsztár sem. Sokan harcoltak a nácik ellen a második világháborúban, mint például a nagypapám is, de másról nemigen híresek.

Mégis, akik már hallottak Genoviáról, szeretnek odajárni, mert olyan gyönyörű. Majdnem mindig süt a nap, és közben ott a háttérben a hófödte Alpok, előtte meg a kristálytisza Földközi-tenger. Rengeteg a hegy; még olyan meredek is vannak, mint San Franciscóban, és a legtöbbször olajfák nőnek. Genovia legfőbb exportcikke, ha jól emlékszem a saját adataimból, a legjobb minőségű olívaolaj, amire a mama azt mondta, az kell a salátaöntetkekhez.

Palotája is van. Ami ráadásul híres, mert egyszer ott forgattak egy filmet a három testőrrel. Bent soha nem voltam, de már többször elmentünk előtte Grandmère-rel. Vannak rajta tornyocskák, gyámkövek meg még ki tudja, mi minden.

Azért vicces, hogy Grandmère egyetlen egyszer sem említette, hogy ott lakik, pedig hányszor elmentünk előtte. A csuklásom elmúlt. Most már biztos visszamehetek a Pálma terembe.

A végénéninek pedig odaadom mind az öt dollárt, holott rám se nézett.

De hát megtehetem! A papám herceg!

Még mindig csütörtök, Central Park Állatkert, pingvinház

Tiszta ideg vagyok, írni is alig bírok, plusz még lökdösik a könykömet és sötét van, de mindegy. Muszáj ezt leírnom, pontosan úgy, ahogy történt. Különben majd holnap fölébredek, és azt fogom hinni, hogy csak álmodtam az egészet.

De nem álmodtam. Igaz volt!

Nem mondom el senkinek, még Lillynek sem. Lilly NEM értené meg. SENKI nem értené meg. Mert senki nem volt még életében ilyen helyzetben. Ilyen még nem történt senkivel, hogy este lefeküdt, mint valaki, aztán másnap reggel felkeléskor kiderült róla, hogy valaki egészen más.

Amikor végre elállt a csuklásom és visszamentem az asztalunkhoz, a szomszédos asztalnál ülő német turistákat japánok váltották fel. Ennek örültem, mert a japánok nyugisabbak. A papám meg a mobilján beszélt. Rögtön rájöttem, hogy a mamával dumál, mert csakis akkor vág ilyen képet.

– Igen, megmondtam neki – mondta. – Nem, nem látszik feldúlnak. – Rám nézett. – Fel vagy dúlva?

– Nem – feleltem, mert nem voltam feldúlva. AKKOR MÉG.

– Azt mondja, nincs – mondta a papa a telefonba. Azután megint hallgatott és felém fordult. – Akarod, hogy a mama idejöjjön és segítsen tisztázni a dolgokat?

– Nem. Be kell fejeznie azt a vegyes technika darabot a Kelly Tate Galériának, és kedden le kell adnia – ráztam a fejem.

A papa elismételte, amit mondtam. Én meg hallottam, hogy a mama valamit morog a telefonba. Mindig morog, amikor emlékeztetem, hogy időre kell megfesterenie valamit. A mama akkor szeret dolgozni, amikor homlokon csókolja a múzsa. Mivel a legtöbb számlánkat a papám fizeti, ez általában nem nagy gond, de nem a legfelelősségteljesebb viselkedés egy felnőttől, még ha művész is az illető. Komolyan mondom, ha egyszer találkoznék a mama múzsájával, úgy tógán billenteném, hogy elszállna.

A papa nagy sokára letette, és megint rám nézett. – Jobban vagy? – kérdezte.

Úgy látszik, mégis észrevette, hogy csuklom. – Jobban.

– Tényleg megértetted, amit elmondtam neked, Mia? Bólintottam: – Te vagy Genovia hercege.

– Igen... – mondta, de úgy, mint aki még nem fejezte be. Én meg nem tudtam, mit mondjak.

Próbálkoztam:

– És előtte Grandpère volt Genovia hercege?

– Igen... – mondta.

– És akkor Grandmère micsoda?

– Özvegy hercegné.

Csak pislogtam. Aha. Azért ez sok mindent megmagyaráz Grandmère-ről.

A papa tényleg föladta a leckét. Folyton reménykedve pislogott rám. Egy darabig csak ártatlanul vigyorogtam rá, de semmi egyéb. Ez nem működött. Föladtam és megkérdeztem:

– Na jó. Mi van még? Csalódottnak látszott.

– Mia, hát nem érted?

Lehajtottam a fejem az asztalra. Tudom, hogy nem szokás a Hotel Plazában így viselkedni, de szerencsére Ivana Trump nem figyelt oda.

– Nem... izé... Mit kéne értenem?

– Azt, hogy te igazából nem Mia Thermopolis vagy, drágám – mondta. Mivel házasságon kívül születtem és a mamám nem hisz az apajog kultuszában – így mondja –, a papa neve helyett az ő vezetéknévét viselem.

Erre fölemeltem a fejem. – Nem? – pislogtam. – Akkor ki vagyok?

– Hát Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, Genovia hercegnője – sorolta kicsit csüggedten a Papa.

Értem.

MI??!! HOGY ÉN??!! HERCEGNŐ?!!

Ja. Az bizony.

Én egy cseppet sem vagyok hercegnő. Annyira NEM vagyok hercegnő, hogy amikor a papa elkezdte ezt magyarázni, egyszerűen elkezdtem bögni. Láttam a nagy aranykeretes tükörben a teázó tulsó végén a tükörképemet, az arcom vörös és foltos lett, pont, mint tornaórán, ha kidobószunk és eltalál a labda. Nézttem magam abban a nagy tükörben, és csak arra bírtam gondolni: *Ilyen egy hercegnő feje?!*

Komolyan mondom, ez nem lehet igaz. Soha életemben nem láttam senkit, aki kevésbé hercegnőiesen nézett ki nálam. A hajam tök rémes, se nem göndör, se nem egyenes; olyan háromszög forma a fejem. Egész rövidre kell vágatnom, különben úgy nézek ki, mint egy Elsőbbség adás kötelező! tábla. Rádásul se nem szőke, se nem barna, hanem valahol a kettő között, szerintem seszínű, vagy ha jobban tetszik, mosogatólészínű... Szuper, mi?

A szám nagyobb, mint Julia Robertsé, mellem egyáltalán nincs, a lábam viszont akkora, mint egy snowboard. Lilly szerint a szemem a levonzóbb rajtam, ami szürke, de most persze vörös és dagadt, mert próbáltam visszatartani a bögést.

Naná, a hercegnők nyilván nem bögnek!

A papa simogatta a kezemet, és azt hajtogatta, hogy nagyon sajnálja. Én nagyon szeretem a papát, de teljesen reménytelen eset. Válaszolni se tudtam, mert félttem, ha mondok valamit, akkor még jobban rám jön a bögés. Ő meg csak mondogatta, hogy azért nem olyan vészes a dolog, majd megszeretem a palotát, ha ott lakom vele együtt, és bármikor visszajöhetek meglátogatni a kis barátaimat.

Na, ettől lett tele a hócipőm.

Nem elég, hogy hercegnő vagyok, még EL IS KÖLTÖZZEK? Annyira elszállt az agyam, hogy rögtön abba is hagytam a bögést. Igazán nem szoktam túl gyakran bevadulni, mert ugye állítólag kerülöm a konfliktusokat, de ha egyszer bevadulok, akkor jaj mindenkinek.

– Én NEM megyek Genovába – jelentettem ki jó hangosan. Ezt onnan tudom, hogy az összes japán turista megfordult és rám bámult, aztán meg sugdolózni kezdtek.

A papám is elég döbrentnek tűnt. Utoljára évekkkel ezelőtt kiabáltam vele, amikor Grandmère-rel egyetértésben kijelentette, hogy meg kéne kóstolnom a libamáját. Engem meg cseppet sem érdekelt, hogy mekkora különlegesség ez Franciaországban, én nem eszem meg semmi olyasmit, ami valaha jött-ment és gágogott.

– De Mia – mondta a papám azon a térj-észre-és-lásd-be hangon -, azt hittem, megértetted...

– Csak annyit értettem – mondtam -, hogy egész életemben *hazudtál* nekem! Miért kéne *veled* élnem?

Most jövök csak rá, hogy ez teljesen szappanoperába illő duma volt, amit sajnós megtoldottam egy szintén szappanoperába illő jelenettel is. Ugyanis felugrottam, földöntöttem a nagy, aranyozott széket és kirohantam, de úgy, hogy – az egyenruhás londonert is majd elsodortam.

Azt hiszem, a papa egy darabig próbált utolérni, de én elég gyorsan tudok futni, ha akarok. Mr. Wheeton mindig csábít a futóedzésekre, de ez tiszta röhej, mert ha nincs értelme, minek futkorászak Szerintem az még nem ok a futásra, hogy rávárnak valami hülye emblémát az ember melegítőjére.

Szóval végigrohantam az utcán, el az idióta turisták szórakoztatására való hintók meg a lovak mellett, az aranyszobros szökőkút mellett, át az úton az autók között, be a Central Parkba, ahol már sötétedett, hideg volt meg elég félelmetes, de mindegy. Nem hiszem, hogy bárki meg akart volna támadni, mert egy százhetvennyolc centis, Martens-bakancsban és dög nehéz hátizsákkal loholó csaj erre valahogy nem megfelelő alany: Plusz a hátizsákomon autósmatricák virítottak, mint ÉLJEN A GREEN-PEACE meg VESSZENEK A VÁGÓHIDAK! Senki nem mer kikezdeni egy Martens-bakancsos csajjal, főleg ha az még vegetáriánus is.

Egy idő múlva elfáradtam, és megpróbáltam kiagyalni, hová menjek, mert haza még nem akartam menni. Lillyhez nem mehettem. Ő ugyanis hevesen ellenez minden olyan kormányzati formát, ahol nem a nép kormányoz, akár közvetlenül, akár közvetve, választott képviselői útján. Mindig azt mondja, hogy amikor az uralkodói hatalmat egyetlen személyre ruházzák, akinek uralkodási joga örökletes, a társadalmi egyenlőség és az egyéni szabadság elvei szükségszerűen

csorbát szenvednek. Ezért van az, hogy ma az igazi hataalm az uralkodók kezéből az alkotmányos testületek birtokába került, s így a királyok, királynők és családjaik pusztán a nemzeti egység jelképeivé váltak.

Legalábbis valamelyik nap ilyesmit mondott a feleletében társ. ism. órán.

Azt hiszem, egyetértek vele, főleg ami Károly herceget illeti – igazán szemét módon bánt Dianával -, de a papám nem olyan. Jó, lovaspólozik, meg minden, de eszébe sem jutna bárkit csak úgy önkényesen megadóztatni.

Abban viszont biztos voltam, hogy a genoviai polgárok adómentessége Lillyt tök hidegen hagyja majd.

Azt is tudtam, hogy a papa első dolga lesz a mamát fölhívni, ő meg idegeskedni fog. Azt nagyon utálok, ha miattam idegeskedik. Igaz, hogy nagyon felelőtlen tud lenni néha, de csak olyasmikkal, mint a számlák, meg a vásárlás. *Rólam* sosem feledkeznek meg, mint mondjuk egyes barátaim szülei, akik elfelejtenek metrópénzt adni, meg ilyesmik. Vannak osztálytársaim, akik azt mondják otthon, hogy fölmennek valakihez, aztán ehelyett elmennek inni, és a szüleiik sosem jönnek rá, mert eszükbe sem jut ellenőrizni, vagy legalább föl hívni a többi szülőket.

Az én mamám nem olyan. Ő mindig ellenőriz.

Ezért tudtam, hogy szemétség így elrohanni és hagyni, hogy aggódjon. Azzal akkor még nem nagyon törődtem, amit a papám elmondott. Úgy éreztem, nagyon utálok a papát, és egyedül kellett lennem egy darabig. Szoknom kellett a gondolatot, mármint hogy hercegnő vagyok. Nyilván néhány lány nagyon föl lett volna dobva, de én nem. Engem nem nagyon izgatnak az ilyen lányos dolgok, mint a sminkelés meg a ruhák. Harisnyát hordani is utálok. Fölveszem, ha muszáj, de inkább nem.

Sokkal inkább nem!

Szóval, nem is tudom hogyan, de a lábam valahogy magától vitt oda, egyszer csak az állatkertben találtam magam. Gyerekkorom óta imádom a Central Park állatkertjét.

Sokkal jobb, mint a Bronxi állatkert, mert kicsi és barátságos, még az állatok is kedvesebbek, főleg a fókák és a jegesmedvék. Imádom a jegesmedvéket. Van egy a Central parki állatkertben, amelyik egész nap háton úszik. De komolyan! Egyszer még a híradóban is szerepelt, mert egy állatpszichológus kitalálta, hogy ezzel próbálja oldani a feszültségét... Azért szívás lehet, ha az embert – illetve medvét – egész nap bámulják. De utána kapott pár játékot, és attól rendbe jött. Szóval ott tempózik a medencéjében különben sincsenek ketrecek a parkban, csak elkerített részek -, kapálózik a lábával és nézi, ahogy őt nézik. Néha fogja a labdáját úszás közben. Tök helyes maci.

Összekapartam pár dollárt a belépőre – az is jó ebben az állatkertben, hogy olcsó –, és meglátogattam a jegesmedvét. Úgy láttam, jókedvében van, sokkal jobban, mint én. Nyilván vele nem közölte a papája, hogy valami trón örököse. Azon gondolkoztam, honnan származhat. Remélem, Izlandról jött.

Egy idő múlva összegyűlt a tömeg a jegesmedve előtt, akkor átmentem a pingvinházba. Elég bűdös van, de azért jó hely Vannak ilyen üvegfalú medencék, ahol látni, hogy úsznak a pingvinek a víz alatt, meg hogyan ugrálnak ki a kövekre. Tök buli. A kisgyerekek odanyomják az orrukat az üvegfalhoz, aztán amikor feléjük úszik a pingvin, akkor sikítoznak. Azt nagyon nem bírom. Van egy pad is, most azon ülök és írok. Egy idő után a szagot is meg lehet szokni. Szerintem mindent meg lehet szokni.

Jézusom, miket írok itt össze! SOHA nem fogom megszokni, hogy Amelia Renaldo hercegnő vagyok!! Azt sem tudom, ki az! Ez a név úgy hangzik, mint valami idióta sminkmárka vagy egy Disney-film szereplő, aki eltűnt, és elveszítette az emlékezetét!

Mit csináljak? NEM megyek Genoviába, ez képtelenség! Ki etetné Kövér Lulut? A mama biztos nem. Magának se vesz kaját, nemhogy egy MACSKÁNAK!

Különben is, biztos nem engedik, hogy macskát tartsak a palotában. Főleg nem olyat, mint Lulu, aki tizenhárom kiló és zoknikat eszik. Halálra rémítené az udvarhölgyeket.

Te jó Isten! *Mit csináljak?*

Ha Lana Weinberger ezt megtudja, végem.

Csütörtök még később

Persze nem bujkálhattam örökre a pingvinházban. Villogtatni kezdték a lámpákat és bementek, hogy mindjárt záróra. Elpakoltam a naplót, és kifelé sodródtam a tömeggel. Fölszálltam egy buszra és hazamentem. Tudtam, hogy; a mama balhézni fog.

Arra viszont nem számítottam, hogy mindketten balhézni fognak. Együtt. Ez először fordult elő.

– Szabad tudom, hol voltál: – kérdezte a mama. A konyhaasztalnál ültek a papával, előttük a telefon.

– Halálra idegeskedtük magunkat! – vágott a szavába a papa. El voltam készülve arra, hogy életem legdörgedelmesebb prédikációjában részesülök, de végül csak arról faggattak, jól vagyok-e. Mondtam, igen, és bocsánatot kértem, amiért ilyen cirkuszt rendeztem. Azt mondtam, hogy csak egyedül akartam lenni.

Miután elmúlt a lemarás veszélye, kezdődött a pátyolgatás. A mama zacskós levessel kínálgatott, de csak marhahúsos volt, tehát nem kértem. Erre a papa följajánlotta, hogy elküldi a sofőrjét a delicatesse-be pácolt tengeri süllőért, de kértem, hogy hagyjanak békén.

– Tényleg nem kérek, papa, szeretnék lefeküdni. – Erre a mamám tapogatni kezdte a homlokom, hátha lázas vagyok. Ettől megint majdnem bőgni kezdtem. A papa nyilván látta, hogy ugyanolyan képet vágok, mint a Plazában, mire hirtelen azt mondta a mamának:

– Helen, tényleg hagyjuk békében.

Meglepetésemre valóban békén hagytak. Bementem a fürdőszobába, és hosszan áztattam magam jó forró vízben, aztán belebújtam a kedvenc pizsamámba, a piros flanellba, megkerestem Kövér Lulut, aki a heverő alá bújt, mert nem csípi a papát, és lefeküdtem.

Elalvás előtt még hallottam, hogy a papa hosszú, hosszú ideig ricsázik kint a konyhában. Mély volt a hangja, mint a mennydörgés. Kicsit hasonlított Picard kapitányéra a *Star Trek: Next Generation*-ből.

A papa igazság szerint sok mindenben hasonlít Picard kapitányra. Már amennyiben fehér bőrű, kopasz és egy kis nép felett uralkodik.

Kivéve persze, hogy Picard kapitány az epizód végére mindig mindent rendbe hoz, én viszont nem nagyon hiszem, hogy' a papa az én dolgomat képes lesz-e valaha rendbe hozni.

Október 3., péntek a reggelizőasztalnál

Ma reggel, amikor fölbredtem, a tűzlépcsőnkön lakó galambok turbékoltak, Kövér Lulu az ablakpárkányon kuksolt – már amennyi elfért a dagadt testéből a párkányon –, a nap süttött és anélkül keltem föl, hogy ezerszer lenyomtam volna a vekkert. Lezuhanyoztam, nem vágtam meg a lábamat borotválás közben, találtam egy aránylag kevésbé gyűrött blúzt a szekrény alján, sőt még a hajamat is sikerült nagyjából elfogadhatóra fésülni. Egész jó hangulatban voltam. Péntek reggel volt. Péntek a kedvenc napom a szombat és a vasárnap után. A péntek azt jelenti, hogy két teljes nap, két csodás, gyönyörű nap következik MATEK NÉLKÜL.

Kimentem a konyhába és a tetőablakból rózsaszín fény süttött egyenesen a mamára, aki reggelit csinált a legszebb selyemköntösében. Bundáskenyeret süttött, de tojás helyett tojásport használt, pedig amióta megtudtam, hogy a tojás nincsen megtermékenyítve, tehát nem fordulhat elő, hogy megeszem egy csirkeembriót, azóta semmi kifogásom a tojás ellen.

Éppen örülni akartam a bundáskenyernek, amikor valami zizegést hallottam.

Ott ült a PAPÁM az étkezőasztalnál – igazából csak egy közönséges asztal, mert étkezünk az nincsen, de ez mindegy –, talpig öltönyben, és a *New York Times*-t olvasta.

Öltönyben. Reggel hét órakor.

Akkor egyszerre eszembe jutott minden. Hogy is mehetett ki a fejemből?!

Hercegnő vagyok!

Te jó Isten. A jókedvem abban a szent pillanatban el is párolgott.

A papa, amint meglátott, már rá is kezdte: – Á, Mia!

Éreztem, most kezdődik. Csak akkor mondja, hogy "Á, Mia!", amikor valami nagy prédikációba fog.

Gondosan összehajtogatta az újságot és lerakta. A papám mindig gondosan eligazgatja, pontosan élére hajtogatja az újságot. A mamám soha. Vagy összegyűri és otthagyja a heverőn, vagy a klotyó mellett. Ezzel örületbe lehet kergetni a papámat, és valószínűleg ez az oka, hogy sosem házasodtak össze.

A mama a legszebb, kék csíkos Kmart tányérjainkkal terített meg, hozzá a műanyag kaktuszformájú Ikea-poharakkal. Még egy csokor műnapraforgót is tett az asztalra sárga vázában. Mindent megtett, hogy fölvidítson, nyilván nagyon korán fölkel, hogy ennyi mindent elvégezzen. Én meg ahelyett, hogy felvidultam volna, egyre szomorúbb lettem.

Fogadok, hogy a genoviai palotában nem használnak zöld műanyag kaktuszpoharat reggelihez.

– Beszelnem kell veled, Mia – mondta a papám. A legszörnyűbb prédikációk kezdődnek így. Mielőtt még nekifogott volna, valahogy furán nézett rám. – Mi van a hajaddal?

Végigsimítottam a hajamon. – Miért? – Azt hittem, hogy kivételesen jó a hajam.

– Nincs semmi a hajával, Phillipe – vágott közbe a mamám. Rendszerint megpróbálja a papa rizsát elhárítani. – Gyere, Mia, ülj le, itt a reggelid. Megmelegítettem a szirupot a bundáskenyérhez, ahogy szereted.

Értékeltem a mama gesztusát. Komolyan. De nem akartam leülni és genoviai jövőmről tárgyalni. Hát nem röhej, tényleg?

– Köszí, nagyon aranyos vagy mama, de muszáj rohannom! Dogát írunk társ.-ból és megbeszéltük Lillyvel, hogy találkozunk, mert át akarjuk még egyszer venni az órai jegyzeteket.

– *Ülj le!*

Jézusom, a papám tényleg úgy beszél néha, mint valami föderációs úrhajó kapitánya.

Leültem. A mama pár bundáskenyeret lapátolt a tányéromra. Öntöttem rá egy kis szirupot és ettem egy falatot, de csak udvariasságból. Olyan íze volt, mint a kartonpapírnak.

– Mia – kezdte a mama. Még mindig a papa szónoklatát próbálta kivédeni. – Tudom, hogy nagyon kiborított téged ez a dolog. De azért nem olyan szörnyű, mint ahogy beállított.

Ja, tényleg. Egyszerre csak közlik velem, hogy hercegnő vagyok, és még örülök is neki?!

– Úgy értem – folytatta –, a legtöbb lány valószínűleg el lenne ragadtatva, ha kiderülne az apjáról, hogy herceg! Hát az én ismerőseim nem. Ja, ez nem igaz. Lana Weinberger nyilván boldogan lenne hercegnő. Sőt, már most annak képzele magát.

– Gondold el, milyen isteni dolgod lehetne, ha Genoviába mennél! – A mamám arca ragyogni kezdett, ahogy sorolta az isteni dolgokat, amikben részem lehetne, ha Genoviába mennék, de a hangja elég furá volt, mintha valami szappanoperában játszott volna az anya szerepét vagy ilyesmi. – Például lehetne kocsid! Tudod milyen kényelmetlen itt, a városban kocsit tartani! De Genoviában, ha tizenhat éves leszel, a papa biztos vesz neked egy...

Közöltem, hogy – máris elég gondot okoz Európában a környezetszennyezés, nem kell, hogy még én is hozzájáruljak. Az autók által kibocsátott gázok az ózonréteg elvékonyodásának egyik legfőbb okozói.

– De mindig szerettél volna lovat, ugye? Hát Genoviában lehetne saját lovad. Egy szép almásderes például...

Ez fáj.

– Mama! – mondtam és a szemem megtelt könnyel. Nem tudtam uralkodni magamon. Már megint bögttem. – Miért csinálod ezt? Azt akarod, hogy *elköltözzek* és a papával éljek? Erről szól ez az egész? Azért akarod, hogy a papával éljek, hogy te meg Mr. Gianini...

Nem bírtam folytatni, mert úgy rám jött a bögés. Akkorra már a mama is bögött. Fölugrott a székből, odajött hozzám az asztal végére és átölelt.

– Dehogy, jaj dehogy, drágám! Hogy jut eszedbe ilyesmi? – Végre nem úgy beszélt, mint egy tévémama. – Azt akarom, ami a legjobb neked!

– Csakúgy, mint én – mondta a papám elég bosszúsan. Karba tett kézzel, hátradőlve ült, és dühösen nézett minket.

– Nekem az a legjobb, ha itt maradok és befejezem az iskolát! – mondtam. – Aztán pedig Greenpeace aktivista leszek, és bálnákat fogok menteni.

A papám ettől még dühösebb lett.

– Semmiféle Greenpeace aktivista nem leszel – mondta.

– De igen! – mondtam. Alig bírtam a bögéstől beszélni, de azért mondtam a magamét. – És igenis elmegyek Izlandra, és bébifókákat is fogok menteni!

– Na még csak az kéne! – A papám most már nem egyszerűen dühös volt, hanem majd szétrobbant. – A középiskola után főiskolára vagy egyetemre mégy! A Vassarra vagy a Sarah Lawrence-re!

Ettől még jobban bögttem.

De még mielőtt válaszoltam volna valamit, a mama fölemelte a kezét és így szólt:

– Phillipe, ne. Így nem érünk el semmit. Miának különben is iskolába kell mennie. Már így is elkésett...

Kapkodva összeszedtem a hátizsákomat és kabátomat.

– Ja! – mondtam még –, új metróbérletet kell vennem. A papa franciásan horkantott, ahogy szokott, valahogy félúton a sóhaj és a horkantás között. Mintha azt mondta volna: pfuj!

– Majd Lars elvisz a kocsival – mondta.

Mondtam neki, hogy ez tök fölösleges, mert minden nap találkozom Lillyvel az Astor Place-nél, és együtt szállunk fel a metróra.

– Lars a kis barátnődet is szívesen elviszi.

A mamára néztem. Ő meg a papára. Lars a papa sofőrje. Mindenhová elkíséri a papát. Amióta csak ismerem a papát – jó, születésem óta –, mindig volt sofőrje, általában valami nagydarab gorilla, aki régebben az izraeli elnöknek, meg más efféléknek dolgozott.

Persze most már világos, hogy ezek a manusok nem sofőrök, hanem testőrök.

Phú.

Kábé az utolsó dolog, amire vágyom, hogy az apám testőre furikázzon velem a suliba. Hogyan magyarázom meg Lillynek? *Á, ne is törődj vele, Lilly, csak a papám sofőrje...!* Leég a hajam. Az Albert Einstein Gimnáziumba egyvalakit hoz sofőr, azt a kőgazdag szaúd-arábiai csajt, Tina Hakim Babát, akinek az apja valami olajmilliárdos, és mindenki röhög rajta, mert a szülei attól félnek, hogy pont a 75. utca és a Madison sugárút között fogják elrabolni, úton az iskolába. Még testőre is van, aki osztályról osztályra követi és walkie-talkie-n dumál a sofőrrel. Szerintem azért ez egy kicsit sok.

A papa viszont totál megmakacsolta magát a sofőrügyben. Mintha most, hogy már hivatalosan hercegnő vagyok, kijárna nekem ez a luxus és védelem. Tegnap, mikor még Mia Thermopolis voltam, teljesen rendben volt, hogy metróval megyek. Ma már Amelia hercegnő vagyok, tehát szóba sem jön a metró.

Hát, mindegy. Nem volt értelme vitatkozni. Úgy ércem, sokkal nagyobb gondjaim is vannak, amiken rághatom magam. Amikor elindultam – a papám ráadásul fölhívta Larsot a lakásba, hogy lekísérjen a kocsihoz, ez iszonyú égés szerintem –, még meghallottam, hogy a papám azt mondja a mamának:

– Mondd csak, Helen, ki az a Gianini nevű fickó, akiről Mia beszélt?

Ujjujuj.

$$ab=a+b$$

oldjuk meg b -re:

$$ab-b=a$$

$$b(a-1)=a$$

$$b=a/(a-1)$$

Még mindig péntek, matekóra

Lilly rögvést tudta, hogy valami nincs rendben.

A sztorit, amit Larsról megettettem vele, teljesen bevette:

– Tudod, itt van a papám, és van neki ez a sofőrje, azért alakult így...

De a hercegnősről nem bírtam beszélni. Egyszerűen csak arra tudtam gondolni, milyen undorral beszélt Lilly a feleletében a keresztény uralkodókról, akik az isteni akarat földi megvalósítóinak tüntették föl magukat, és így nem az általuk kormányzott népnek tartoztak felelősséggel, hanem egyedül Istennek. A papám ugyan alig teszi be a lábát is a templomba, csakis akkor, ha Grandmère ráparancsol.

Lilly elhitte a Lars-sztorit, de sírás-ügyben nem lehetett megtéveszteni.

– Miért olyan vörös és dagadt a szemed? Bögtél? De miért? Történt valami? Mi történt? Megint F-et kaptál valamiből?

Én csak a vállamat vonogattam és kibámultam az oldalsó ablakon. Néztem az East Village lehangoló bérházait, amelyek mellett el kellett haladnunk az iskola felé.

– Nem, semmi – mondtam. – Illetve PMS.

– Szó sincs PMS-ről. A múlt héten volt meg neked. Tesi után még kölcsön is kértél egy betétet, aztán ebédnél megettél két doboz gyümölcsjoghurtot. – Néha jó volna, ha Lilly memóriája nem volna ennyire tökéletes. – Na, ki vele! Lulu megevett egy újabb zoknit?

Tök kínos volt a papám testőre előtt megvitatnom a menstruációs ciklusomat. Lars a tetejébe majdnem olyan jóképű, mint George Clooney. Szerencsére fapofát vágott, és csakis a vezetésre koncentrált, bár nem tudom, mennyit hallott onnan a vezetőülésemből. Mindegy, akkor is kínos volt.

– Nincs semmi bajom – súgtam. – Csak a papám... *tudod*...

– Ja! – mondta Lilly – teljesen hétköznapi hangerővel. Nem tudom, említettem-e, hogy Lilly hétköznapi hangereje meglehetősen harsány? – Még mindig ez a természetlenségi nyavalya gyötri? Ettől van kiborulva? Apuskám, neki aztán szüksége lenne egy kis önérvényesítésre!

Ezután mesélt a Jung-féle önérvényesítés fája nevű izéről. Szerinte a papám valahol leragadt az alsó ágakon, és nem is lesz képes a fa tetejére evickélni, amíg el nem fogadja magát, és el nem hagyja azt a rögeszmét, hogy képtelen újabb utódokat nemzeni.

Lehet, hogy részben ez az én bajom is. Én is az alsó ágakon vagyok leragadva, vagy még inkább a gyökerek között.

Bár most, itt a matekórán ülve nem tűnnek olyan szörnyűnek a dolgok. Szóval, gondolkoztam a dolgon még az osztályban, és rá is jöttem valamire:

Nem csinálhatnak belőlem *erőnek erejével* hercegnőt! Tényleg nem. Ez itt végül is Amerika, a korlátlan lehetőségek hazája. Itt az lehet az ember, ami akar. Legalábbis Mrs. Holland ezt sulykolta belénk tavaly; amikor Amerika történetét tanultuk... Szóval, ha az lehetek, ami lenni akarok, akkor nem *lehet* belőlem hercegnő. Senki nem csinálhat belőlem hercegnőt, még a papám se, ha én nem akarok az lenni.

Ugye?

Szóval, amikor este hazamegyek, csak megmondom a papának, hogy kösz, nem. Inkább maradok a régi bőrömben. Mia Thermopolist már legalább megszoktam.

Jesszusom. Mr. Gianini felszólított, nekem meg gőzöm nincs, miről van szó, mert ugye a naplómát írom, ahelyett, hogy figyelnék. A fejem olyan vörös, hogy mindjárt kigyullad. Lana persze majd megpukkad a röhögéstől. Micsoda szarházi.

Különben meg mit macerál mindig engem Mr. Gianini? Igazán tudhatná már, hogy azt sem tudom a másodfokú megoldóképletről, eszik-e vagy isszák. Csak a mamám miatt szólít fel folyton. Azt akarja, hogy úgy tűnjék, velem is ugyanúgy bánt, mint a többiekkel az osztályban.

Hát nem vagyok ugyanolyan, mint a többiek.

Különben is, mi szükségem van a matekra? A Greenpeace-nél nem kell matek.

Ha meg aztán az ember hercegnő, akkor mégúgy se kell. Akárhogy alakulnak a dolgok, mindenképp fedezve vagyok.

Király.

$x = a + aby$ Oldjuk meg y -ra!

$$x - a = aby$$

$$x - a = aby$$

$$ab \quad ab$$

$$x - a = y$$

$$ab$$

Péntek nagyon későn, Lilly Moscovitz hálósobája

Bevallom, megpattantam Mr. Gianini matekkorrepetálásáról suli után. *Tudom*, nem lett volna szabad. Lilly is jól rám mászott emiatt. Tudom, hogy pontosan azok kedvéért tartja Mr. Gianini a korrepetálást, akik bukásra állnak. Tudom, hogy a saját idejét áldozza rá és még túlóradíjat sem kap érte. De ha nem lesz szükségem matekra előre látható pályafutásom során, akkor minek járjak oda?

Megkérdeztem Lillyt, aludhatok-e náluk, mire azt mondta, csak akkor, ha megígérem, hogy nem viselkedek úgy, mint egy elmebeteg.

Megígértem, bár nem gondolom, hogy úgy viselkednék, mint egy elmebeteg.

Amikor fölhívtam a mamát az iskolai pénzes telefonról, hogy alhatok-e Moscovitzéknál, csak ennyit mondott:

– Hát, Mia, igazság szerint apád nagyon számított rá, hogy újra leülünk beszélgetni, ha hazajöttél.

Hát ez szuper.

Én azt feleltem, részemről semmi akadály a újabb beszélgetésnek, de nagyon aggódom Lilly miatt, akinek van egy dilis rajongója, akit most engedtek ki a Bellevue-ből. Amióta Lillynek elindult a körzeti kábeltévé showja, ez a Norman nevű hapsi rendszeresen betelefonál, és arra kéri Lillyt, hogy vegye le a cipőjét. Moscovitz doktorék szerint Norman fétisimádó. Betegesen rajong a lábáért, különösen Lilly lábáért. Mindenfelét küld neki a showba, CD-eket, kitömött állatokat meg ilyesmiket. Mindig újabb és újabb ajándékokkal kecsegteti és könyörög, hogy Lilly vegye le a cipőjét egyszer az adásban. Lilly persze le is veszi, de takarót terít a lábára, úgy kalimpál és mondja:

– Tessék, Norman, te idióta! Levettem a cipőmet! Kösz a CD-eket, seggfej!

Ez annyira feldühítette Normant, hogy elkezdett a Village körül ögyelegni és Lillyt leste.

Mindenki tudja, hogy Lilly a Greenwich Village-ben lakik, mert ott vettük fel az egyik legnépszerűbb epizódot, amiben Lilly kölcsönkért egy árazópisztolyt a Grand Unionból, kiállt a Bleecker és a La Guardia Street sarkára, és minden arra járó európai turistának azt mondta, hogy ha Grand Union árcédulával a homlokukon járnak, egy pohár ingyen tejet kaphatnak a Dean & DeLucánál (meglepően sokan hittek neki).

Szóval, pár héttel ezelőtt Norman, a lábfetisizta ránk talált a parkban, és húszdollárosokat lobogtatva üldözni kezdett bennünket, hogy vegyük le a cipőnket. Ez állati vicces volt és cseppet sem félelmetes, főleg azért, mert egyenesen beleszaladtunk egy megfigyelőállásba a Washington Square és a Thompson Street sarkán. A hatodik kerületi kapitányság emberei ott parkoltak egy hatalmas kamionnal, hogy onnan titokban figyelhessék a dílerek kábítószerforgalmát. Mondtuk a rendőröknek, hogy egy félnótás hapsi meg akar bennünket támadni, hát azt látni kellett volna: legalább húsz civil ruhás zсарu ugrott Normanra és elvonszolták a diliházba. Volt köztük egy olyan, akiről azt hittem, csak egy padon szunyókáló öreg hajléktalan.

Lillyvel mindig tök jól érzem magam.

A szülei egyébként azt mondták, hogy Normant kiengedték a Bellevue-ből, és ha netán összetalálkoznának, ne kínozza szegény mániást, akinek valószínűleg még skizofrén hajlamai is vannak.

Lilly a holnapi adást a lábának kívánja szentelni. Föl akarja próbálni minden egyes pár cipőjét, anélkül, hogy a csupasz lábát egyetlen egyszer is megmutatná. Reméli, hogy ez minden gátat ledönt Normanben, és valami igazán rémeset csinál, mondjuk szerez egy pisztolyt és elkezdi lövöldözni ránk.

Valahogy mégse félek. Norman ugyanis szódásüveg szemüveget hord, és nyilván még géppisztollyal is képtelen célba találni, amit a fegyverviselési engedélyek teljesen korlátlan kiadása következtében még egy hozzá hasonló örültnek is jogában van megvásárolni. Michael Moscovitz webmagazinjában azt olvastam, hogy ez vezet majd a jelenleg ismert demokrácia kimúlásához.

A mamám persze ezt az egészséget nem vette be. Azt mondta: – Mia, én nagyon értékelem, hogy a barátnőd segítségére akarsz lenni ebben a nehéz helyzetben, de úgy gondolom, most ennél fontosabb kötelességek várnak itthon.

Én meg:

– Milyen kötelességek? – mert a személtládára gondoltam, amit két nappal ezelőtt ragyogó tisztára pucoltam.

– Kötelességeid apáddal és velem szemben.

Majd elájultam ott helyben. Kötelességek? Jó vicc! Ő beszél kötelességekről? Mikor jutott utoljára eszébe levinni a mosnivalót, hogy a felhozásról már ne is beszéljek?! Mikor jutott utoljára eszébe fültisztító pálcikát, vécépapírt vagy tejet venni?

És eszébe jutott-e valaha, életem elmúlt tizennégy éve alatt megemlíteni azt, hogy esetleg Genovia hercegnője lesz belőlem egy szép napon?!!

Azt képzeli, hogy neki kell kioktatni engem a kötelességeimről? Azt a...!

Majdnem lecsaptam a kagylót. Csak éppen Lilly túl közel állt, és ügyelői feladatát gyakorolta, föl-le kapcsolgatta a villanyt az iskola előterében. Mivel megígértem neki, hogy nem fogok úgy viselkedni, mint egy dilis, és ha lecsaptam volna a telefont, az dilis viselkedés lett volna, csak ennyit mondtam:

– Nyugi, mama, nem felejték el holnap hazafelé papírporszákot venni.

És *akkor* tényleg letettem.

HÁZI FELADAT

Matek: 119. old. 1-12.

Angol: fogalmazás

Társ. ism.: Kérdések a 4. olvasmány után

T.gond.: nincs

Francia: az *avoir* ige a tagadó mondatokban, 1-3. leckét elolv., pas de plus

Biosz: nincs

Október 4., szombat, kora reggel Lillyéknél

Miért érzem mindig olyan szuperül magam, amikor Lillyéknél alszom? Nem azért, mert olyan cuccaik vannak, amik nekünk nincsenek. Tulajdonképpen a mi cuccaink jobbak. Moscovitzéknak csak pár mozicsatornájuk van, nekünk pedig az összes, mert tavaly megkaptuk a Time Warner kábel bónuszt is majdnem ingyen, az a havi 19 dollár 90 tényleg megéri.

Plusz a mi ablakunkból sokkal érdekesebb a kukkolás. Ott van például Ronnie, aki azelőtt Ronald volt, de mostanában már Ronette-nek hívják, és folyton menő bulikat rendez, aztán az a girnyó német pár, akik mindig, télen-nyáron feketében járnak, és sosem húzzák le a redőnyt. A Fifth Avenue-n, ahol Moscovitzék laknak, egyszerűen senkit nem érdemes kukkolni. Csak gazdag pszichoanalitikusok laknak ott a gyerekeikkel. Meg kell mondanom, az ő ablakaikon semmi, de semmi érdekeset nem látni.

Mégis, mindig, amikor náluk alszom, még ha nem is csinálunk semmi különöset Lillyvel, csak mondjuk a ros hasánáról (zsidó ünnep) maradt maceszt nyamnyogjuk, akkor is szuperül érzem magam. Lehet, hogy azért, mert Maya, Moscovitzék dominikai bejárónője sosem felejt el narancslét venni, ráadásul fejben tartja, hogy én nem szeretem a rostosat. Sőt, amikor tudja, hogy jövök, mindig zöldséges lasagnát vesz és nem húsosat.

De lehet, hogy azért érzem olyan jól magam náluk, mert Moscovitzék hűtőjében sosem akadok ősrégi kajás dobozokra, amikben valami felismerhetetlen ízé penészedik. Maya ugyanis mindent kidob, ami csak egy nappal is lejárt, még a bontatlan tejfölt is! Még a dobozos narancslét is!

És Moscovitz doktorék sosem felejtik el befizetni a villanyszámlát. Az ő villanyukat nyilván sosem kapcsolja ki az elektromos Művek pont egy Star Trek nagyfilm kellős közepén! És Lilly mamája mindig normális dolgokról beszél, mondjuk, hogy milyen menő Calvin Klein harisnyákat vett a Bergdorfban az akción, meg ilyenek.

Nem mintha én nem szeretném a mamámat. Dehogynem. Csak azt szeretném, ha inkább mama lenne és kevésbé művész.

És azt is szeretném, ha a papám jobban hasonlítana Lilly papájára, aki mindig omlettet akar nekem sütni, mert szerinte olyan gebe vagyok, és aki a régi, egyetemi klottgatyjában mászkál otthon, amikor nem kell a rendelőjébe menni analizálni valakit.

Dr. Moscovitz reggel hétkor *sosem* viselne öltönyt!

Nem mintha én nem szeretném a papámat. Biztos szeretem. Csak nem értem, hogyan engedhette, hogy ilyesmi történjen. Máskor olyan rendes és módszeres. *Hogyan hagyhatta, hogy herceget csináljanak belőle?*

Egyszerűen nem fér a fejembe.

Szerintem Lillyéknél az a legjobb, hogy amikor ott vagyok, eszembe se jut, hogy bukásra állok matekból, vagy hogy én vagyok egy kis európai hercegség trónörököse. Tök jól elvagyok, bármit csinálunk, ha friss fahéjas buktát kajálunk vagy szórakozunk Pavlovon. Michael sheltie-jén, aki mindig visszatereli Mayát a konyhába, akárhányszor csak kijön onnan.

Tegnap este is tök király volt. Lilly szülei elhúztak – valami jótékonysági estre a holokausz túlélők homoszexuális gyermekeinek javára, vagy hová –, Lilly meg én csináltunk egy bazi bödön popcornot egy csomó vajjal, aztán odatelepedtünk a szülei óriási baldachinos ágyára, és megnéztük az összes James Bond filmet zsinórban. Sikerült végre eldöntenünk, hogy Pierce Brosnan a legsoványabb James Bond, Sean Connery a legszörösebb és Roger Moore a legbarnább. Egyikük sem vette le eléggé az ingét ahhoz., hogy megállapíthassuk, melyikük a legdeltásabb, de szerintem Timothy Dalton.

Nekem tetszik a szőrös mellkas. Azt hiszem.

Elég vicces volt, hogy amíg ezen töprengtem, bejött Lilly bátyja. Bár ezúttal volt rajta ing. Kicsit dühösnek tűnt. Azt mondta, a papám van a telefonban. A papám meg már őrzöngött, mert órák óta próbált telefonálni, de Michael az interneten lógott, és a webmagazin rajongóinak mailjeire válaszolt, így aztán folyton foglalt volt a telefon.

Michael nyilván látta rajtam, hogy be vagyok tojva, vagy valami ilyesmi, mert azt mondta:

– Jól van, nyugi már, Thermopolis. Majd azt mondom neki, hogy már lefeküdtetek aludni. – Ez

olyan duma volt, amit a mamám sosem venne be, de a papámnál nyilván működött, mert Michael hamar visszajött és jelentette, hogy – a papám elnézést kért a késői telefonért – egyébként még csak tizenegy volt –, és azt mondta, majd reggel hív.

Hú. Alig várom.

Biztos még mindig úgy néztem ki, mint aki be van tojva, mert Michael behívta a kutyát és megengedte neki, hogy bemásszon velünk az ágyba. (Ami egyébként szigorúan tilos doktor Moscovitzéknál...) Pavlov az ölembe mászott és elkezdte nyalogatni a karpem, ilyet csak azal csinál, akiben nagyon bízik. Michael meg leült és nézte velünk a filmeket. Lilly, persze szigorúan csakis tudományos érdeklődésből, megkérdezte, melyik Bond csaj tetszik neki a legjobban, a szőkék, akiket mindig meg kell menteni, vagy a barnák, akik mindig pisztolyt szegeznek neki. Michael azt mondta, ő nem tudna ellenállni egy fegyveres csajnak. Erről persze eszébe jutott a két legkedvencebb tévésorozata, a *Xena* és a *Buffy, a vámpírok réme*, tehát átkapcsoltunk oda.

Később, nem tisztán tudományos érdeklődésből, meg kérdeztem Michaelt, hogyha a világ vége után neki kéne újra benépesíteni a Földet, de csak egy párt választhatna, ki lenne az, Xena vagy Buffy

Azt felelte, hogy lehet ilyen agybeteg gondolkodásom, de végül Buffyt választotta. Aztán Lilly engem kérdezett, Harrison Fordot vagy George Clooneyt választanám-e, én meg azt mondtam, hogy Harrison Fordot, még akkor is, ha öreg, de persze az Indiana Jones-beli és nem a Star Wars-beli Harrison Fordot. Erre Michael is megkérdezte, hogy kit választanánk, Harrison Fordot vagy Leonardo DiCapriót? Mindketten Harrison Fordra szavaztunk, mert Leonardo ciki. Aztán tök pofátlanul megkérdezte, hogy Harrison Ford és Josh Richter közül kit választanánk. Lilly újból Harrison Fordot mondta, mert ő azelőtt ács volt, és ha vége lenne a világnak, legalább tudna házat építeni, de én meg Josh Richtert, mert ő tovább fog élni – Harrison már legalább HATVAN éves! -, és akkor Josh legalább segíthet a gyerekek körül.

Michael rákezdett, hogy ez igazságtalanság, mert Josh Richter biztos gyáván viselkedne a nukleáris végítélet kapujában. Lilly szerint az ismeretlentől való félelem nem a személyiségfejlődés megfelelő mércéje, és ezzel én is egyetértettem. Mire Michael azt mondta, hogy mindketten hülyék vagyunk, ha azt képzeljük, hogy Josh Richter egyáltalán figyelemre méltat bennünket, mert csakis az olyan csajokat bírja, mint Lana Weinberger, akik lefeksznek vele, mire Lilly azt mondta, hogy ő is lefeküdne, már ha Josh Richter alávetné magát bizonyos feltételeknek, például megfürödne fertőtlenítő oldatban és három kotont húzna, ha netán az egyik elszakadna, a másik meg lecsúszna közben.

Mire Michael megkérdezte, hogy én is lefeküdnék-e Josh Richterrel, nekem pedig ezen egy kicsit gondolkoznom kellett. A szüzesség elvesztése elég nagy lépés és a megfelelő személlyel kell hogy megtörténjen, máskülönben az ember elcseszi az egész életét, és könnyen doktor Moscovitz *Negyven fölött egyedül* nevű női terápiás csoportjában köthet ki minden második kedden. Szóval, miután meggondoltam a dolgot, azt mondtam, hogy lefeküdnék Josh Richterrel, de csak akkor, ha:

1. Már majdnem egy éve együtt járnánk.
2. Örök szerelmet esküdne nekem.
3. Elvinne a *Szépség és a szörnyetegre* és nem röhögne ki.

Michael azt mondta, hogy az első kettő rendben van, de ha a harmadik olyan feltételt is komolyan veszem, akkor életem végéig szűz maradok, mert ő olyan emberpéldányt nem ismer, akiben egy gramm tesztoszteron termelődik mégis végig bírja nézni a *Szépség és a szörnyeteg* anélkül, hogy sugárban hányna. Ebben viszont téved, mert a papámban igenis termelődik tesztoszteron – na jó, csak fél adag –, és még sosem hányt sugárban a musical alatt.

Aztán Lilly megkérdezte Michaelt, kit választana, engem vagy Lana Weinbergert, mire Michael azt mondta:

– Naná, hogy Miát – de biztos csak azért mondta, mert ott voltam, és nem akart cikizni.

Azért jó lenne, ha Lilly nem csinálna ilyeneket.

De azért is folytatta és még megkérdezte, kit választana Michael, engem vagy Madonnát, engem vagy Buffyt (Madonnával szemben engem választott, de Buffyval szemben alul maradtam...).

Aztán még azt is akarta tudni, hogy én kit választanék, Michaelt-e vagy Josh Richtert. Úgy tettem, mint aki komolyan gondolkozik ezen, aztán legnagyobb megkönnyebbülésemre Moscovitzék hazajöttek és elkezdtek ordítani, amiért beengedtük Pavlovot a szobájukba és popcornot ettünk az ágyukon.

Miután Lillyvel eltakarítottuk a popcornot és visszavonultunk Lilly szobájába, megint fölötté a nagy kérdést, hogy kit választanék, a bátyját vagy Josh Richtert. Én meg bevallottam, hogy Josh Richtert, mert ő a legdögösebb fiú a suliban, sőt talán az egész világon és tök totál bele vagyok zúgva, nemcsak azért, mert a szőke haja a szemébe hullik, ha lehajol, ha keres valamit a szekrényben, de azért is, mert a flegma külseje mögött egy mélyen érző és érzékeny személyiség rejtőzik. Ezt abból is meg bírtam állapítani, ahogy egyik nap köszönt nekem a drogériában.

Meg különben is, Michael főleg ing nélkül néz ki jól.

És ha tényleg világvége lenne és Lilly is meghalna, sosem tudná meg, hogy – a bátyja meg én utódokat nemzünk!

Nem bírnám elviselni, ha Lilly megtudná, hogy tulajdonképpen tetszik nekem a bátyja. Biztos azt gondolná, hogy ez abnormális.

Abnormálisabb, mint hogy rólam kiderül, hogy Genovia hercegnője vagyok.

Szombaton, később

Lillytől hazafelé végig azon izgultam, mit mond majd a mamám meg a papám, amikor hazaérek. Sosem fordult még elő, hogy ne engedelmeskedtem volna. Tényleg nem.

Na jó, volt az, amikor egyszer Lilly meg Shameeka meg Ling Su meg én elmentünk megnézni egy Christian Slater filmet, de valahogy a Rocky Horror Picture Show kötöttünk ki, én meg csak utána telefonáltam haza, úgy hajnali fél háromkor. Álltunk a Times Squaren és nem volt pénzünk taxira.

De az csak egyetlen alkalom volt! És tanultam is belőle, pedig a mama még csak meg se ruházott. Nem mintha bármikor is csinálna ilyesmit! Ki menne a bankautomatához, hogy pénzt vegyen ki a házhoz szállított kajáért, ha engem megruházna?

A papám viszont más tészta. Fegyelem dolgában ő teljesen merev. A mama szerint azért, mert gyerekkorában Grandmère mindig úgy büntette, hogy valami félelmetes helyre zárta valahol a házukban.

Ha jobban belegondolok, az a ház, ahol a papám felnőtt, valószínűleg a kastély, a félelmetes szoba meg a börtön volt! Nem csoda, hogy a papám rögtön ugrik, ha Grandmère füttyent.

Szóval, amikor a papám bedühödik rám, akkor tényleg dühöng. Mint akkor, amikor nem voltam hajlandó templomba menni Grandmère-rel egy olyan istenhez imádkozni, aki megengedi, hogy elpusztítsák az esőerdőket azért, hogy a helyükön marhák legelhessenek, akikből viszont Whopper lesz, hogy a tudatlan tömegek magukhoz vehessék mint a legfőbb gonosz, Ronald MacDonald jelképét! Nem elég, hogy azt mondta, hogy ha nem megyek a templomba, elveri a fenekemet, de eltiltott Michael webmagazinjától, a *Fejtörőtől* is! Egész nyáron nem engedett internetezni. Egy üveg Chateaufortot tört szét a modemen.

Ez aztán a reakció!

Szóval be voltam tojva rendesen, mit fog csinálni, amikor hazaérek Lillyéktől.

Olyan sokáig maradtam, amíg csak lehetett: bepakoltam a reggeli edényt a mosogatógépbe Maya helyett, mert ő éppen levelet írt a parlamenti képviselőjének, hogy ugyan tegyen már valamit a fiáért, Manuelért, akit tíz évre ítélték tévesen, azért, mert egy forradalmat támogatott otthon. Megsétáltattam Pavlovot, mert Michaelnek csillagászat előadásra kellett mennie a Columbiára. Még a lefolyót is kipucoltam Moscovitzéknál a jacuzziban...hű, hogy hullik Lilly papájának a haja!

Lillynek végül el kellett mennie; azt mondta, itt az ideje leforgatni a showja egyórás speciális epizódját, amit a lábnak szentel. Csak éppen kiderült, hogy Moscovitzék nem mentek el golfozni, mint számítottunk rá. Mindent hallottak, és azt mondták, hogy nekem most már haza kell mennem, ők meg nekiálltak Lillyt analizálni, hogy miért érez késztetést arra, hogy piszkálja szexmániás zaklatóját.

Hazafelé én is ezt csináltam magamban:

Én nagyjából rendes lány vagyok a szüleimnek. De tényleg. Nem cigizem. Nem drogozom. Nem estem teherbe és nem hoztam világra nem kívánt gyermeket. Teljesen megbízható vagyok, és legtöbbször megcsinálom a leckémet. Egyetlen egy tetves rossz jegyem van egy olyan tárgyól, aminek soha semmi hasznát nem fogom venni; a többiből egész jó vagyok.

És most egy-szerre a nyakamba zúdítják ezt a hercegnődolgot.

Az úton elhatároztam, hogy ha a papám megpróbál megbüntetni, akkor fölívom Judy bírónőt. Ha Judy bírónő keze közé kerül, azt nagyon megbánja. Majd őtöle megkapja! Hogy valakiből hercegnőt csináljon, aki ezt nem akarja?! Judy bírónő sosem hagyja ilyesmit!

Persze amikor hazaértem, kiderült, hogy semmi szükség felhívni Judy bírónőt.

Mama nem ment el a műterembe, amit pedig sosem hagy ki szombatonként. Ott ült és várta, hogy hazajöjjenek, a *Szászország* magazin régi számait lapozgatta, amire még ő fizetett elő azelőtt, hogy rájött volna, hogy olyan lapos vagyok, hogy senki nem akar velem járni, tehát mindaz, amiről ebben az újságban írnak, nem nekem szól.

Ott volt a papám is, pontosan ugyanazon a helyen ült, mint amikor elmentem hazulról, csak éppen ezúttal a *Sunday Times* olvasta, bár még csak szombat volt. A mamával van egy játékunk, hogy vasárnap előtt senki nem olvashat bele a vasárnapi mellékletbe. Legnagyobb meglepetésemre

nem viselt öltönyt. Pulóver volt rajta – persze kasmír, biztos valamelyik barátnőjétől kapta – és kordnadrág.

Amikor beléptem, gondosan összehajtogatta az újságját, lerakta, és hosszan, merőn nézett rám, tisztára, mint Picard kapitány, amikor az Elsődleges Irányelvről oktatja ki Rikert. Aztán megszólalt:

– Beszélnem kell veled.

Én meg rögtön rákezdtem, hogy az nem is úgy volt, hogy nem mondtam meg, hol vagyok, de szükségem volt egy kis időre, hogy átgondoljam a dolgokat, és hogy milyen óvatos voltam, nem is metróval jöttem, meg ilyenek, mire a papám: – Tudom.

Csak így. *Tudom*. Minden vita és veszekedés nélkül. *A papám!* Ránéztem a mamára, hogy feltűnt-e neki, hogy a papám esetleg megőrült. Akkor aztán ő is valami eszméletlent csinált: lerakta az újságját, odajött hozzám, megölelt és azt mondta:

– Ne haragudj ránk, szívem.

Tessék? Ezek az én szüleim? Lehet, hogy amíg nem voltam itthon, ufók jártak itt, elrabolták a szüleimet és robotokkal helyettesítették őket? Mert csakis erre tudtam gondolni, hogy, így észhez tértek.

A tetejébe még így folytatta:

– Tudjuk, mennyire nyomaszt téged ez a dolog, Mia, és szeretnénk, ha tudnád, hogy mi minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy ez az átmenet a lehető legkönnyebb legyen számodra.

Azután még azt is megkérdezte tőlem, tudom-e, mi az a kompromisszumos megállapodás. Mondtam, persze, hogy tudom, nem vagyok óvodás, erre előhúzott egy papírt, amire felvázoltuk a mamám által Thermopolis-Renaldo egyezménynek nevezett megállapodást. Ami így néz ki:

Alulírott Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo beleegyezem, hogy egyedüli gyermekem és kizárólagos örökösöm, Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo zavartalanul befejezze középiskolai tanulmányait az Albert Einstein Fiúgimnáziumban (melyet 1975-ben koedukált intézménnyé nyilvánítottak). Ezen időszak alatt csak a karácsonyi szünetet és a nyári vakációt tölti Genovia hercegségben.

Megkérdeztem, hogy ez azt jelenti-e, hogy nincs több miragnaci nyaralás, mire azt felelte: igen. Nem hittem a fülemnek. Karácsonyi és nyári szünet Grandmère nélkül? Ez olyan, mintha fogorvoshoz menne az ember, de fűrés és tömés helyett csak a váróban ücsörögne, zenét hallgatna, és a magazinokat lapozgatná. Annyira örültem, hogy mindjárt adtam is neki egy nagy puszit. De sajnos kiderült, hogy a megállapodásban még más is van:

Alulírott Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo beleegyezem, hogy apám, Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, Genovia hercege mellett trónörökösi kötelességeimnek eleget teszek, beleértve, de nem kizárólag a trón elfoglalását apám elhalálózása esetén, illetve azon állami feladatok ellátását, amelyekhez a mindenkori trónörökös jelenléte szükséges.

Mindez nem hangzott nagyon rosszul számomra, kivéve az utolsó részt. Állami feladatok? Azok mik?

A Papa legyintett:

– Á, hát tudod, politikusok temetésén való megjelenés, bálók megnyitása, ilyesmi...

Mi? Temetések? Bálók? Na és mi van az óceánjárók oldalához csapott pezsgősüvegekkel, a hollywoodi premierekkel és effélékkel?

– Hát – mondta a papa -, a hollywoodi premierek nem egészen olyanok, mint ahogy az újságok megírják. Tömeg, vakuvillogás az ember szemébe, ilyesmi. Elég undok dolog.

– Na jó, de azért mégis... de hogy *temetések... meg bálók?* Még a szájkontúrcezuzát se nagyon tudom használni, nem hogy pukedlizni...

– Ugyan, azzal ne törődj – mondta a papa és rácsukta a töltőtollára a kupakot –, majd Grandmère eligazít!

Na persze. Ő, ugyan hogy? Hiszen Franciaországban van! Hahaha!

Szombat este

Ez nem lehet igaz! Hogy lehetek ilyen szerencsétlen egy alak? Szombat este, egyedül, itthon, a PAPÁMMAL!

Igazság szerint megpróbált rábeszélni, hogy menjünk el a *Szépség és a szörnyetegre*, mintha sajnált volna, amiért nem megyek randizni.

A végén már én magyaráztam neki:

– Figyelj, papa, nem vagyok már gyerek! Szombat este egy Broadway musicalre az előadás előtt három perccel még Genovia hercege sem tud jegyet szerezni!

Szerintem egyedül érezte magát, mert a mama újból Mr. Gianinivel találkozott. Le akarta ugyan mondani a randevút az utóbbi nap cirkuszai miatt, de én könyörögtem, hogy menjen el, mert láttam, minél több időt tölt a papával és minél jobban próbálja lenyelni, ami kikíváncozik belőle, annál nagyobb a feje. Szerintem ilyesmit akart volna a fejéhez vágni:

– *Menj innen! Menj vissza a szállodádba! Minek fizetsz 600 dollárt éjszakánként azért a lakosztályért, ha ott sem alszol?!*

A papám abszolút örületbe kergeti a mamámat azzal, ahogy jön-megy, kikotorja a számlákat és banki kivonatokat a nagy salátástáלבól, ahová a mama bevágja őket a postával együtt, meg azzal, hogy állandóan azt bizonygatja, mennyit spórolhatna, ha a folyószámlájáról áttenne valamennyi pénzt valami befektetési alapba.

Úgy érezte, hogy itthon kéne maradnia, de tudtam, ha marad, akkor nem bír uralkodni magán. Szóval mondtam, kértem, könyörögtem, hogy menjen el, majd én megvitatom a papával, milyen manapság a jelen gazdasági viszonyok között egy kis hercegséget kormányozni. De amikor a mama kijött a hálóból már randira öltözve – egy eszméletlen dögös fekete miniruha volt rajta, a Victoria's Secretben vette, pedig utál vásárolni, általában katalógusból rendel, miközben ázik egy kád vízben az egész napi festés után –, akkor a papámnak a torkán akadt a jégkocka. Szerintem sose látta a mamát miniben, mert amikor még az egyetemen együtt jártak, akkor a mama folyton kertész nadrágot hordott, mint én... Szóval állati gyorsan felhajtotta a whiskyjét és megszólalt:

– *Ezt veszed föl?*

Mire a mama:

– Miért, mi a baj ezzel? – és aggódva nézegetett a tükörbe.

Tök jól nézett ki, sőt sokkal jobban, mint szokott; szerintem biztos ez volt a baj. Lehet, hogy nagyon hülyén hangzik, de az anyám egy bombázó tud lenni, ha összeszedi magát. Csak reménykedni tudok benne, hogy egyszer, majd valamikor olyan csinos leszek, mint ő. Persze *neki nincs* Kresz-tábla feje, lapos melle, meg negyvenes lába. Egyszerűen dögös, pedig a mamám!

Megszólalt a kapucsengő, a mama elrohant, mert nem akarta, hogy Mr. Gianini feljöjjön és összetalálkozzon gyermeke apjával, Genovia hercegével... Ami érthető, annál is inkább, mert a papám még mindig fuldoklott és elég érdekes képet vágott. Szóval úgy nézett ki, mint egy vörös képű, kopasz manus kasmírpulóverben, aki éppen kiköpi a tüdejét. Én...izé... a mama helyében nagyon ciki volna bevallanom, hogy ezzel a pasival valaha lefeküdtem.

Mindegy; nekem nagyon jól jött, hogy nem engedte föl Mr. Gianinit, mert égttem volna, ha a szüleim előtt kérdezi meg, miért nem mentem pénteken a korrepetálásra.

Miután elmentek, megpróbáltam bemutatni a papámnak, mennyivel alkalmasabb vagyok a manhattani életre, mint a genovaiakra, tehát rendeltem valami szuper kaját. Capriai salátát, gombás raviolit és egy pizza margheritát, és mindez húsz dolcsi sem volt, és a papám még csak azt se mondta, fapapucs! Egyszerűen töltött magának még egy whiskyt szódával és bekapcsolta a tévét. Észre sem vette, hogy Kövér Lulu letelepedett mellé. Sőt, szórakozottan elkezdte simogatni. A papám állítólag *allergiás* a macskákra...

No és mindennek a tetejébe egyáltalán nem is akart Genoviáról beszélgetni. Csakis és kizárólag a sportot akarta bámulni. Nem vicc! A sportot. Van hetvenkét darab tévécsatornánk, és ebből ő mit nézett? Azt, ahol két csapat egyenruhás pasi kerget egy labdát! Se Baywatch, se X-akták, nem is beszélve a Woody Allen retrospektívéről. Fogta magát, benyomta a sportcsatornát és rámeredt. Amikor bátorkodtam szólani, hogy a mamával általában szombat esténként az HBO-t nézzük, bármit

is adnak, akkor egyszerűen csak fölhangosította!

De jó fej.

És ez még csak a kezdet volt. Látni kellett volna, amikor a kaja ideért. Larssal megmotoztatta a házhozszállító fiút, még mielőtt beengedhettem volna! Ezt nem hiszem el! Egy dollárral több borralalót kellett Antoniónak adnom a méltánytalanságért. A papám utána, mintha mi se történt volna, visszaült, szó nélkül benyomta a kaját, aztán egy újabb whisky és szóda után elaludt, ott a heverőn, Kövér Luluval az ölében!

Szerintem abból, ha valaki herceg és még hererákja is volt, az következik, hogy az illető valami nagyon különleges lénynek képzelet magát. Isten őrizzen például, hogy valami normálisat csináljon szombat este az egyetlen lányával és egyben trónjának örökösével!!

Szóval, itthon kuksoltam egyedül, szombat este. Nem mintha SOSEM fordulna elő, hogy itthon töltöm a szombat estét. Amikor nem itthon, akkor Lillynél vagyok. Miért utál engem mindenki? Jó, tudom, hülyén nézek ki, meg ilyenek, de azért próbálok kedves lenni! Az ember azt hinné, hogy ezt mások értékelik, és esetleg meghívják egy-egy bulira, mert csípi a társaságomat. Nem én tehetek róla, hogy a hajam úgy áll, ahogy, mint ahogy Lilly se tehet róla, hogy olyan pincsiképi.

Kábé tizennyolcezerszer hívtam Lillyt, de a telefonjuk foglalt volt, ezek szerint Michael otthon dolgozott a webmagazinon. Moscovitzék szeretnének egy második telefonvonalat igényelni, hogy esetleg néha el lehessen érni őket, de a telefontársaság azt mondta, hogy nincs több 212-es körzetszám. Lilly anyja meg azt mondta, hogy neki ugyan nem lesz két különböző körzetszáma egy lakásban, és ha nem lehet 212-es a száma, akkor majd vesz egy csipogót. Különben is Michael ősszel egyetemre megy, akkor majd megoldódik a telefonprobléma.

Nagyon szerettem volna Lillyvel beszélni. A hercegnőügyről persze egy szót se szóltam neki és soha nem is fogok, de ha beszélek vele, anélkül, hogy megmondanám, mi bánt, sokszor már az is megkönnyebbülés. Talán csak a tudat teszi, hogy létezik más is a világon, aki egyidős velem és mégis otthon dekkol szombat este. A legtöbb osztálytársnőnk már jár valakivel. Még Shameeka is. Amióta a nyári szünetben megnőtt a melle, nagyon népszerű lett. Igaz, hogy legkésőbb tízre otthon kell lennie, még a hét végén is, ráadásul be kell mutatni a pasiját a mamájának és a papájának, akik részletes leírást kérnek arról, hogy hová mennek és mit csinálnak! A pasinak ráadásul kétféle fényképes irattal kell a személyazonosságát igazolnia, amiről Mr. Taylor fénymásolatot készít, mielőtt elengedi vele Shameekát.

Mіндеgy, akkor is jár *valakivel*. Valaki elhívta valahová! Engem meg még se hívtak sehová.

Elég unalmas volt bámulni a hortyogó apámat, bár Kövér Lulu nagyon vicces volt, ahogy felháborodva pislogott rá mindig, amikor beszívta a levegőt. Az X-akták összes részét láttam már, és semmi más érdekes nem volt. Elhatároztam, hogy küldök egy emilt Michaelnek, hogy menjen már le egy kicsit a netről, hadd beszéljek Lillyvel.

FEJTÖRŐ: Na, mi van, Thermopolis?

KÁLULU: Lillyvel akarok beszélni. Légyszi, menj le egy kicsit, hadd hívjam!

FEJTÖRŐ: Miről akarsz beszélni vele?

KÁLULU: Semmi közöd hozzá. Akadj már le, légyszi. Nem sajátíthatsz ki minden kommunikációs csatornát! Ez igazságtalanság!

FEJTÖRŐ: Senki nem mondta, hogy az élet igazságos, Thermopolis. Különben is, mit csinálsz otthon? Mi baj? Álmaid lovagja nem telefonált?

KÁLULU: Az meg ki?

FEJTÖRŐ: Tudod, a nukleáris világvége utánra választott életed párja, Josh Richter.

Lilly elmondta neki! Ezt nem hiszem el! Megölöm!

KÁLULU: Akadj már le a netről, hadd beszéljek Lillyvel, jó?!!!

FEJTÖRŐ: Na, most mi a baj, Thermopolis? Elevenedre tapintottam?

Kikapcsoltam a gépet. Micsoda görény néha!

De kábé öt perc múlva szólt a telefon. Lilly volt. Szóval lehet, hogy Michael görény, de most az egyszer rendes görény...

Lilly rémesen fel volt háborodva, mert a szülei megszegik a szólásszabadsághoz való alkotmányos jogát azzal, hogy nem engedélyezik a lábának szentelt epizód leforgatását. Hétfőn reggel első dolga lesz fölhívni a Gyermeki Jogok Védelmének Egyesületét. Szülői támogatás híján – ugyanis megvonták! – a *Lilly megmondja az őszintét* nem folytatódhat. Epizódonként ugyanis kábé 200 dollárba kerül, ha beleszámítjuk a videokazetta- és egyéb költségeket. A nyilvánosság csak a tehetősök számára elérhető.

Lilly annyira ki volt borulva, hogy nem akartam veszekedni vele amiatt, hogy elmondta Michaelnek, hogy Josht választottam. Ha jobban belegondolok, talán jobb is így.

Az életem hazugságok átláthatatlan szövevénye.

Október 5., vasárnap

Ilyen nincs! Mr. Gianini elmondta! Egyszerűen nem hiszem el, hogy elmondta a mamámnak, hogy ellógtam a rohadt matekkorrepetálásról pénteken!!!

Hogy tehette?! Hát már semmiféle joga nincs az embernek? Nem lóghat el egy korrepetálást anélkül, hogy az anyja pasija be ne köpné?

Hát tényleg, nincs még elég szörnyűség az életemben? Nem elég, hogy tök bénán nézek ki, még az is kiderül, hogy hercegnő vagyok. És a tetejébe a matektanárom minden egyes lépésemről informálja az anyámat!!!

Kösz, Mr. Gianini, ez állati rendes húzás volt. Az egész vasárnapot azzal tölthettem, hogy gyakorolhattam a másodfokú megoldóképletet az apámmal, aki elborultan dörzsölgette a kopasz fejét és idegbetegen ordított, amikor kiderült számára, hogy nem tudok törtet törttel szorozni.

Emberek! Szeretném mindenkinek eszébe idézni, hogy a szombat és a vasárnap PIHENŐNAP!

Ráadásul Mr. Gianini azt is mondta a mamának, hogy holnap röpdolgozatot irat. Na jó, ez rendes volt tőle, hogy előre szólt, de a röpdolgozatra nem szokás készülni. Az egészben pont az a poén, hogy lemérjék, mi maradt meg az ember fejében.

Mivel az én fejemben kábé második óta semmi nem maradt a matekból, nem nagyon hibáztathatom a papámat, amiért úgy kiakadt. Azt mondta, ha megbukom matekból, a pótvizsga előtt nyáron külön matekra kell járnom. Én meg azt mondtam, az tök rendben van, mert már amúgy is beleegyeztem, hogy a nyarakat Genoviában töltöm. Erre meg ő mondta, hogy rendben, majd Genoviában járok külön matekra!

Na persze. Találkoztam már pár gyerekkel, akik Genoviában jártak iskolába, azok még azt se tudták, mi az a számsor. És mindent kilóban meg centiméterben számolnak! Mintha a metrikus rendszer nem volna még tök elavult!

Azért hogy ne bízzam a dolgokat a véletlenre, bebiztosítottam magam: a magas szárú Converse-tornacsukám fehér talpára, a sarokhajlatnál ráírtam a megoldóképletet. Holnap azt veszem föl, és ha megakadok egy példán, csak keresztbe teszem a lábam, és vetek egy pillantást a talpamra.

Október 6., hétfő, hajnali három óra

Egész éjjel fenn voltam, mert úgy félek, hogy rajtakapnak a puskázáson! Mi lesz, ha valaki észreveszi a megoldóképletet a cipőtalpamon? Kirúgnak a suliból? Én nem akarom, hogy kirúgjanak! Jó, tudom, hogy az egész Albert Einstein Gimnázium azt hiszi, hogy dilis vagyok, de már kezdem megszokni. És nem akarom az egészet újra kezdeni egy másik suliban. És mi van, ha egészen a sulis végéig hordanom kell a vörös jelet, hogy csaló vagyok?

És mi lesz az egyetemmel? Ha minden egyes bizonyítványomban benne lesz, hogy csaló vagyok, semmilyen egyetemre nem vesznek föl!

Nem mintha egyetemre akarnék menni. És mi lesz a Greenpeace-szel? Biztos, hogy ott sem alkalmaznak csalókat! Jaj Istenem, most mit csináljak?!!

Hétfő, hajnali négy óra

Megpróbáltam lemosni a képletet a cipőm talpáról, de nem jön le! Biztos kiradírozhatatlan tintát használtam. Mi lesz, ha a papám rájön? Vajon létezik még lefejezés Genoviában?

Hétfő, reggel hét óra

Elhatároztam, hogy inkább a Martens-bakancsot veszem föl, és a tornacsukát valahol útközben kidobom, de a bakancsom fűzője elszakadt! Más cipőm meg nincs, mert mind harminckilenc és feles, és a lábam egy egész számot nőtt a múlt hónapban! A mokasszinomban alig tudok járni, a papucsomból meg kilóg a sarkam! Nincs más választásom, föl kell vennem a tornacsukát!

Tuti, hogy észrevesznek és elkapnak. Ezer százalék.

Hétfő, reggel kilenc óra

Az autóban, a sulis felé jöttem rá, hogy a tornacsukám fűzőjét átrakhattam volna a bakancsomba. De hülye vagyok.

Lilly tudni szeretné, meddig marad még a papám, mert nem szeret kocsival járni suliba. Jobban szereti a metró, mert ott gyakorolhatja a spanyolt, ha az egészségmegőrzési plakátokat olvasgatja. Mondtam, hogy nem tudom meddig marad, de az az érzésem, hogy nem engednek többé metróval soha, sehová.

Lilly szerint a papám túlzásba viszi ezt a terméketlenségi hisztit, mert attól, hogy senkit nem képes teherbe ejteni, még nem ok arra, hogy rám telepedjen. Észrevettem, hogy Lars a vezetőülésben jól szórakozik. Hú de ciki.

Mindegy, Lilly azzal folytatta, hogy álljak a sarkamra, mielőtt még rosszabb lesz a helyzet, bár szerinte már így is eléggé nyomaszthat a dolog, mert kimerültnék látszom és karikás a szemem.

Naná, hogy kimerültnék látszom! Hajnali három óta fenn vagyok és a tornacsukámat sikálom!

Bementem a lányvécébe, hogy folytassam a sikálást. Amíg benn voltam, bejött Lana Weinberger. Meglátta, mit csinállok, égnek emelte a szemét, aztán elkezdte fésülgetni a Claudia Schiffer-szerű haját és bámulta magát a tükörben. Már vártam, mikor lép oda és csókolja meg a tükörképét, annyira nyilvánvaló, hogy szerelmes magába!

A másodfokú megoldóképlet elmázolódott, de azért olvasható a tornacsukámon. De nem fogok odanézni a dolgozat alatt, esküszöm!

Október 6., hétfő, tehetséggondozás

Na jó. Bevallom, hogy odanézttem.

Sokra mentem vele. Miután Mr. Gianini beszédte a dolgozatot, fölírta a példákat a táblára és együtt megoldottuk. Az enyém mind rossz lett.

MÉG CSALNI SE TUDOK RENDESEN!!!

Én vagyok a világ legröhejesebb teremtése.

polinómok

tagjai: együtthatóval szorzott változók

a polinóm foka = a legmagasabb fokú tag fokával

Mi?!! Ki a francot érdekel ez? De tényleg, kit érdekelnek a polinómok mondjuk Michael Moscovitzon és Mr. Gianinin kívül? Kit?

Amikor végre kicsöngettek, Mr. Gianini odaszólt nekem: – Mia, remélhetem, hogy abban a szerencsében lesz részem, hogy délután találkozunk a korrepetáláson?

Mondtam, hogy igen, de olyan halkán, hogy senki más nem hallotta, csak ő.

Miért nem hagy békén? Miért, miért, miért? Nincs nekem amúgy is elég bajom? Bukásra állok matekból, az anyám a matektanárral jár, és én vagyok Genovia hercegnője.

Valamit muszáj csinálni.

Október 7., kedd

Óda a matekhoz

*Koszorúterembe terelve
döglődünk, mint az éjjeli lepkék
a neonfény és a padok sivár
börtönében kerengve.
Tíz perc még csöngetésig.
Egyenlet, megoldóképlet,
minek, minek nekem?
Megoldja-e szeretteim szívének
titkát s rejtélyeit?
Öt perc még csöngetésig.
Zord matematikatanár,
könyörül rajtunk, s eressz!*

HÁZI FELADAT

Matek: 17-30. példák a feladatlapokon

Angol: fogalmazás

Társ. ism.: kérdések a 7. lecke után

T.gond: nincs

Francia: a huit kifejezés, 31. o. A. gyak.

Biosz: feladatlap

Október 8., szerda

Jaj, ne.

Itt van. Megérkezett.

Na nem pont itt, *minálunk*, de itt van, az országban. A városban. Egész pontosan ötvenhét utcával följebb lakik, a Plazában, a papámmal együtt. Hála Istennek így legalább csak sulis után meg hétvégeként kell találkoznom vele. Az lenne csak a szívás, ha itt is lakna.

Elég szörnyű, hogy rögtön reggel találkoznom kell vele. Olyan faksznis hálóingeket hord ugyanis, bazi csipkebetétekkel, amik tök átlátszanak. Ciki. Már hogy az ember mindent lát, amit nem akarna. Meg aztán lemossa a sminket éjszakára, de azért a szemé ki van húzva, mert tartós sminket tetováltatott magának még a nyolcvanas években, amikor egy rövid időre elborult az agya – a mamám szerint – Grace monacói hercegnő halála után. Elég eszelősen néz ki ez a kis öregasszony a csipkehálóingében, feketére húzott szemmel kora reggel.

Vagy inkább félelmetes. Félelmetesebb, mint a Pszichozsaru.

Nem csoda, hogy Grandpère-t az ágyban érte a halálos szívroham. Nyilván egy reggel fölébredt, a másik oldalára fordult, és jó alaposan szemügyre vette a feleségét.

Valakinek figyelmeztetnie kéne az elnököt, hogy itt van. De tényleg, komolyan tudnia kellene róla. Ugyanis ha valaki képes kiobbantani a harmadik világháborút, az a nagyanyám.

Amikor utoljára együtt voltam Grandmère-rel, éppen vacsorát adott és libamáját szolgálták föl. Mindenkinél tálaltak, egyetlen hölgyet kivéve, akinek a tányérját Marie, a szakácsnő üresen hagyta. Amikor megpróbáltam átadni neki a sajátomat, mert azt hittem, talán elfogyott – és különben sem eszem semmit, ami valaha élt –, a nagyanyám rám szólt:

– Amelia! – olyan hangosan mondta, hogy egészen megijedtem. El is ejtettem a libamájszeletet, Grandmère rémes pudlítja meg azonnal fölkapta a parketról és befalta.

Később, miután már mindenki elment, megkérdeztem tőle, miért nem tálaltatott annak a hölgynek libamáját. Amire azt felelte, azért, mert az illetőnek házasságon kívüli gyermeke van.

MI??? Grandmère, legyen szabad rámutatnom, hogy saját gyermekednek is van házasságon kívüli gyermeke, mégpedig én, Mia, a *te saját unokád!*

Amikor ezt mondtam neki, csak rákiabált a szobalányra, hogy hozzon neki egy újabb italt. Szóval, ha jól sejtem, ha az ember HERCEG, akkor rendben van a házasságon kívüli gyerek, ha meg az ember csak egyszerű halandó, akkor nuku libamáj.

Jaj, mi lesz, ha Grandmère ellátogat tetőtéri lakásunkba? Még sosem járt itt. Szerintem még sosem járt az Ötvenhetedik utcánál lejjebb. Utálni fogja az egész Greenwich Village-t, az tuti. A szomszédságunkban azonos neműek járnak kézen fogva és csókolóznak megállás nélkül, Grandmère meg már attól ideggörcsöt kap, ha ellenkező neműeket lát kézen fogva menni! Mit fog csinálni a Meleg Büszkeség Napján, amikor mindenki ilyesmit ordítózik kézen fogva: "Melegek, melegek! Jogaink nem elegek!" Grandmère nemigen teszi túl magát az ilyesmin. Még az is lehet, hogy szívrohamot kap. Még a lyukasztott fület sem viseli el, nemhogy a lyukasztott egyebeket.

Ráadásul itt törvényellenes dohányozni az éttermekben, ő meg egyfolytában dohányzik, még az ágyban is, azért voltak Grandpère-nek azok a fura oxigénmaszkjai Miragnac összes szobájában, és azért vezetett földalatti alagút a kastély alatt, hogy ha Grandmère el találna aludni cigarettával a szájában és tűz ütne ki.

Grandmère ezen kívül gyűlöli a macskákat. Azt képzelem, hogy ráugranak az alvó gyerekekre és szándékosan megfojtják őket. Mit fog mondani, ha meglátja Kóvér Lulut, aki minden éjjel az ágyamban alszik? Ha Lulu az arcomba ugrana, azonnal meghalnék. Tizenkét kiló és nyolcvan deka, a reggeli Kitekat előtt mérve...

Képzelem, mit szól majd Grandmère, ha meglátja a mamám fából készült termékenység-i istennőszobor gyűjteményét...!

De miért kellett PONT MOST jönnie? Mindent tönkre fog tenni! Képtelenség eltitkolni a dolgot mások elől, ha ő is itt lesz!

Miért?

Miért??

MÉRT???

Október 9., csütörtök

Rájöttem, miért.

Uralkodói illemtanleckéket fog nekem adni.

Sokkos állapotban vagyok. Nem tudok írni. Majd később.

Október 10., péntek

Uralkodói illemtanleckék.

Nem vicc. A matekkorrepetálásról mindennap egyenesen a nagyanyám uralkodói illemtanóráira kell mennem a Plazába.

Ha van Isten, hogy engedhette ezt?

Komolyan. Folyton arról beszélnek, hogy Isten nem rak több terhet az emberre, mint amennyit el tud viselni, de én most itt kijelentem: én ezt nem bírom elviselni. Ez nekem *túl sok*! Nem járhatok uralkodói illemtanórára mindennap iskola után Grandmère-hez! Komolyan fontolgam, hogy megszököm hazulról.

A papám szerint nincs választásom. Tegnap este, amikor kijöttem Grandmère szobájából, egyenesen az övébe mentem. Dörömböltem az ajtaján, amikor kinyitotta, akkor egyenesen bementem és közöltem vele, hogy nem csinálom. Nem és nem. Az illemtanleckékről szó sem volt.

És mit mondott ő erre? Azt, hogy aláírtam a megállapodást, és az illemtanleckéken való részvétel is trónörökösi kötelességeim közé tartozik.

Erre azt mondtam, hogy akkor módosítanunk kell a megállapodást, mert abban nem szerepelt, hogy nekem mindennap találkoznom kell Grandmère-rel iskola után illemtanlecké céljából.

De a papám hallani se akart az egészről. Azt mondta, késő van, majd máskor beszéljünk erről. És aztán, még amikor ott álltam és nyomtam neki, hogy milyen igazságtalanság ez velem, arra jött az ABG egyik riportere. Gyanítottam, hogy azért, hogy interjút készítsen a papámmal, de elég furán nézett ki. Láttam őt már máskor is interjút készíteni, fekete ujjatlan koktéluha viszont még soha nem volt rajta, még ha az elnökkel vagy bárkivel beszélgetett is.

Ma este majd jó alaposan szemügyre veszem azt a megállapodást, mert szerintem abban semmi nincs az illemtanleckékről.

Az első "lecke" egyébként a következőképpen zajlott tegnap, sulis után:

Először a londiner be sem engedett (micsoda meglepetés...). Aztán meglátta Larsot, aki olyan 195 centi magas és legalább százötven kiló. Plusz a zakójából valami éktelenül kidudorodik, most jöttem csak rá, hogy pisztoly és nem egy elcsökevényesedett harmadik kar, pedig eredetileg azt hittem. Túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy megkérdezzem, mert hátha fölkaparom vele a fájdalmas emlékeit: hátha csúfolták gyerekkorában Amszterdamban vagy hol is volt gyerek. Szóval, én aztán tudom, milyen hülyének lenni: jobb lapulni, és nem emlegetni az ilyesmit.

De nem, kiderült, hogy fegyver van nála, ettől a londiner nagyon kiakadt és hívta a recepcióst, aki, hála Istennek, felismerte Larsot, mert szintén ott lakik, a papa lakosztályának egyik szobájában.

Végül maga a recepciós kísért fel engem a különlakosztályba, ahol Grandmère lakik. Hát azt nem lehet elmondani... Ha nekem a Plaza vécéje csicsás volt, akkor erre már nincs is szavam. A vécé semmi nem volt ehhez képest.

Először is, minden rózsaszín. Rózsaszín a fal, rózsaszín a függöny, rózsaszín a bútor. Mindenütt rózsaszín rózsák, és a falakon rózsaszín orcájú pásztorlánykákat ábrázoló képek meg hasonlók.

Amikor már éppen azt hittem, hogy belefulladások a sok rózsaszínbe, előjön Grandmère, tetőtől talpig, a selyemturbánjától a hegyi kristállyal díszített papucsáig bordóban.

Igen, azt hiszem, hegyi kristálynak mondják. Grandmère mindig bordóban jár. Lilly szerint azoknak, akik folyton bordót hordanak, általában személyiségzavaruk van és nagyzási mániában szenvednek, mert hagyományosan a bordó az arisztokrácia színe, a parasztnak évszázadokon át nem engedték indigóval festeni a ruháikat, így nem juthattak hozzá se lilához, se bordóhoz.

Na persze Lilly nem tudja, hogy a nagyanyám VALÓBAN az arisztokráciához tartozik. Igaz ugyan, hogy mániákus, de nem azért, mert azt KÉPZELI, hogy arisztokrata. Ő tényleg az.

Szóval, bejön a teraszról, ahol addig álldogált, és rögtön letámad:

– Mi az a felirat a cipődön?

Nem is volt időm elmesélni, hogy aggódtam, hogy elkapnak puskázásért, mert azonnal folytatta a hibák keresését. – Miért viselsz szoknyához teniszcipőt? Szerinted az a harisnya tiszta? Húzd már ki magad! Mi van a hajaddal? Csak nem rágtad megint a körmödöt, Amelia? Azt hittem,

megállapodtunk, hogy leszoksz erről a rémes szokásról. Te jó Isten, meddig nössz még? Magasabb akarsz lenni az apádnál? – Csak mindez még szörnyűbb volt, mert franciául mondta.

És ez még nem volt neki elég, a rémesen károgó, elcigaretázott hangján még megkérdezte:

– Hát nem adsz egy pusztit Grandmère-nek?

Na, erre odamentem és lehajoltam hozzá (majd egy fejjel kisebb nálam) és adtamegy pusztit az arcára (ami nagyon puha, mert minden este vazelinnal kenegeti lefekvés előtt). Már éppen felegyenesedtem, amikor rám csimpaszkodott és megint károgni kezdett:

– Fúj! Hát *mindent* elfelejtettél, amire tanítottalak? – mire kénytelen voltam a másik arcát is megpuszítani, ahogy Európában – és a Sohóban – üdvözik egymást az emberek.

Szóval, miközben üdvözöltem, észrevettem, hogy Rommel is ott van, és kikukucskál a háta mögül. Rommel Grandmère tizenöt éves törpeuszkárja. Ugyanolyan alakú és méretű, mint egy leguán, csak nem olyan okos. Folyton remeg és gyapjúkabátját kell hordania. Ma ugyanolyan bordó kabátkában pompázott, mint Grandmère ruhája. Rommel Grandmère-en kívül senkitől nem tűri, hogy hozzányúljon, sőt még akkor is égre emeli a szemét, mintha kínoznák, ha a gazdája simogatja.

Ha Noé találkozott volna Rommellel, talán meggondolta volna magát, mielőtt minden Isten teremtményéből kettőt enged a bárkára.

– Nos – folytatta Grandmère, miután úgy érezte, már elég szeretetteljesek voltunk egymással –, mondd csak, igaz-e, amit hallottam? Apád elmondta neked, hogy te vagy Genovia hercegnője és te könnyekben törtél ki, igaz? És vajon miért?

Hirtelen minden erő kiszállt a lábamból. Le kellett ülnöm az egyik csicsás rózsaszín székre.

– Jaj, Grandmère – mondtam angolul. – Én nem akarok hercegnő lenni! Én csak Mia akarok lenni, senki más.

– Ne beszélj velem angolul – mondta Grandmère. Olyan közönséges. Ha velem beszélsz, beszélj franciául. Ül egyenesen abban a fotelben! Ne lóbáld a lábad a karfán! És nem vagy Mia. Amelia vagy. Sőt, valójában Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo vagy.

– Kifelejtetted a Thermopolist – mondtam, mire Grandmère vasvillaszemmel nézett rám. Ebben utolérhetetlen.

Azután leült mellém a csicsás fotelbe, és így szólt:

– Tehát azt akarod mondani, hogy nem kívánod elfoglalni jogos helyedet a trónon?

Jaj, de fárasztó volt.

– Grandmère, te is pontosan tudod, hogy én nem vagyok hercegnőnek való. Minek erőltetjük?

Grandmère hosszan nézett rám a tetovált szemhéjtus alól. Láttam rajta, hogy legszívesebben meggyilkolna, de nyilván nem teheti, mert vérfoltok maradnak a rózsaszín szőnyegen.

– Te vagy Genovia trónjának örököse – mondta halál komolyan. – És a fiam örökébe kell lépned, ha ő nem lesz többé. Így kell lennie, és nem másképp.

Jézusom. – Jó, jó, Grandmère – nyögtem ki végül. – Figyelj, rengeteg leckém van. Hosszú ideig tart ez az illetan izé?

Grandmère újra megsemmisítő pillantást vetett rám.

– Tart, ameddig tart – jelentette ki. – És én nem riadok vissza attól, hogy időt és energiát áldozzak országomért. Hú! Ez a hazafias duma kezdte megfeküdni a gyomromat.

– Öő – nyögtem megint –, ahogy akarod.

Egy darabig megint csak néztünk egymásra. Rommel lehasalt a két fotel közé, de olyan lassan, mintha a lába alig bírná a teste egykilós súlyát. Végül Grandmère törte meg a csendet:

– Akkor holnap el is kezdjük. Iskola után egyenesen idejössz.

– Nem lehet, Grandmère. Nem jöhetek egyenesen iskola után. Bukásra állok matekból és minden nap korrepetálásra kell járnom.

– Akkor azután jössz. És semmi csavargás. Írsz egy fogalmazást, amelyben megírod, ki az a tíz asszony, akit a világon a legjobban csodálsz, és miért. Ez minden.

Tátva maradt a szám. *Lecke?* Még leckét is ad? Erről eddig nem volt szó!

– És csukd be a szád! – mordult rám. – Micsoda nevetlenség így tátogni!

Becsuktam a szám. *Lecke?!!*

– Holnaptól nejlonharisnyát viselsz. Nincs több pamutharisnya. Se térdzokni. Kinőttél már a

pamutharisnyából és a térdzokniból. És az iskolai cipődet veszed fel, nem teniszcipőt. Beszárítod a hajadat, kisminkeled magad és belakkozod a körmöd, már ami maradt belőle!

Grandmère fölállt. Még csak támaszkodnia sem kellett a fotel karfájára. A korához képest elég ruganyos.

– Most pedig öltöznöm kell, mert a sahhal vacsorázom. Szervusz.

Én csak ültem ott. Megőrült? Teljesen megbuggyant? Vajon van róla halvány fogalma, mit kért tőlem?

Nyilván van, mert a következő, amit észrevettem, az volt, hogy Lars ott áll mellettem, és Grandmère meg Rommel eltűntek.

Jézus Mária! Házi feladat! Nekem senki nem mondta, hogy házi feladatot is kapok!

De ez még nem is a legrosszabb. Nejlonharisnya? Suliba? Suliba csak olyan lányok vesznek föl nejlonharisnyát, mint Lana Weinberger, vagy a felsősök. Barbie-babák, plázacicák. Az én barátaim nem!

És hozzáteszem, az én barátaim nem sminkelik magukat, nem lakkozzák a körmüket és nem járnak fodrászhoz. Legalábbis nem hétköznap.

De nem volt ellenvetés. Grandmère teljesen megfélemlített a tetovált sminkjével meg effélékkel. Egyszerűen képtelen voltam ellenszegülni.

Szóval kölcsönvettem a mamám egyik harisnyáját. Ő is csak kiállításmegnyitóra vesz föl ilyet meg randira Mr. Gianinivel. Láttam. Elvittem egy harisnyáját a suliba a hátizsákomban. A körmömet képtelenség belakkozni, – Lilly szerint orális fixációm van, azaz mindent a számba dugok, ami belefér –, de a mamám egyik rúzsát azért elcsórtam. A fürdőszobai szekrényben találtam némi hajfixáló habot is. Az biztos jót tett, mert amikor Lilly beszállt reggel az autóba, így szólt:

– Hú! Hol szedte föl ezt a jerseyi kiscsajt, Lars?

Lehet, hogy ez azt jelentette, hogy kicsit túlméretezett lett a frizurám, mint a New Jersey-i lányoké, amikor bejönnek a pasijukkal Manhattanbe egy romantikus vacsorára a Little Italyban.

Szóval a matekkorrepetálás után berohantam a lányvécébe és fölvettem a nejlonharisnyát, a félcipőt, ami kicsi és szörnyen nyomja a lábamat, magamra kentem a rúzst. Amikor megnéztem magam a tükörben, megállapítottam, hogy nem is nézek ki olyan rosszul. Nem is álmodtam, hogy Grandmère fintorogni fog.

Állati trükkösnek éreztem magam, hogy vártam a sulii befejeztéig az átöltözéssel. Úgy gondoltam, péntek délután már a kutya se lesz ott. Ki a fene lógna még az iskolában péntek délután?

A Komputer Klubról persze elfeledkeztem.

A Komputer Klubról mindenki elfeledkezik, még azok is, akik oda járnak. Nincsenek barátaik, csakis egymással barátkoznak, nem járnak senkivel, csak éppen az ő esetükben – velem ellentétben – ez a saját akaratukból következik: az egész Albert Einstein gimnáziumot bunkónak tartják, kivéve saját magukat.

Szóval kiléptem a lányvécéből és egyenesen Lilly bátyjába, Michaelba ütköztem. Ő a Komputer Klub pénztárosa. Elég intelligens ahhoz, hogy akár az elnök is lehessen, de azt állítja, semmi kedve főnökösdit játszani.

– Te jó ég, Thermopolis – mondta, ahogy megpróbáltam összeszededgetni a szétszórt cuccaimat, például a magas szárú tornacsukát, a zoknit meg ilyesmiket –, mi történt veled?

Először azt hittem, úgy érti, mit keresek ott ilyen későn. – Tudod, hogy mindennap Mr. Gianinihoz kell mennem matekkorrepetálásra, mert bukásra állok ma...

– Azt tudom – mondta Michael és fölvette a rúzst, ami szintén kiszóródott a hátizsákomból. – De mik ezek a harci színek?

Kikaptam a rúzst a kezéből.

– Semmi. El ne mondd Lillynek!

– Mit ne mondjak el Lillynek? – Ekkor fölálltam és a harisnyámat is észrevette. – Jézus, Thermopolis! Mégis *hová* mész?

– Sehová. – Valóban életem végéig hazugságokra kényszerülök? Rettenetesen szerettem volna,

ha eltűnik végre. Ráadásul egy csapat komputerőrült haverja is ott állt, és úgy bámultak rám, mintha valami újfajta pixel lennék vagy efféle. Kezdem magam irtó kínosan érezni.

– *Ilyen kinézettel* az ember nem *sehová* megy. – Michael áttette a laptopját az egyik hóna alól a másik alá, aztán elég fura képet vágott.

– Thermopolis, csak nem *randira* mégy?

– *Mi?* Hogy én? Szó sincs róla! – még a gondolattól is kirázott a hideg. – *Randizni?* Én? A nagyanyámmal kell találkoznom!

Michael elég hitetlenkedve bámult rám.

– És mindig kirúszozva és nejlonharisnyában találkozol a nagyanyáddal?

Ekkor diszkrét köhécselést hallottam. Lars állt az előtérben az ajtónál. Rám várt.

Nyilván maradhattam volna még és magyarázkodhattam volna, hogy a nagyanyám súlyosan megfenyegetett – ez egyébként igaz –, és testi sértést helyezett kilátásba, ha következő találkozásunkkor nem viselek nejlonharisnyát és nem leszek kisminkelve. De valahogy úgy gondoltam, hogy úgyse hinné el. Így csak ennyit mondtam:

– Figyelj, ne mondd el Lillynek, jó? Aztán elhúztam.

Reménytelen... Esély sincs rá, hogy Michael ne mondja el Lillynek, hogy látott engem kijönni sulis után a lányvécéből kirúszozva és nejlonharisnyában. Reménytelen.

Grandmère-nél katasztrófa volt. Azt mondta, a rúztól, amit magamra kentem, úgy nézek ki, mint egy *poulet*. Legalábbis azt hiszem, hogy ezt mondta, és nem értettem, miért nézek ki úgy, mint egy csirke. Most aztán megnéztem a *poulet*-t az angol-francia szótáramban, és kiderült, hogy azt is jelenti: prosti! A nagyanyám egyszerűen lekurvázott!

Jézusom! Hová lettek a rendes nagyik, akik pitét sütnék az embernek és arany kincsemnek szólítják? Miért pont nekem jutott ki egy olyan, akinek sminktetoválása van és a tetejébe még ő kurváz le engem?

Ezen felül azt is mondta, hogy nem megfelelő színű nejlonharisnya van rajtam. Hogyhogy nem megfelelő színű? Nejlonharisnya színű! Utána két teljes órán keresztül gyakoroltatta velem a leülést úgy, hogy a bugyim ne villanjon ki közben...

Azt hiszem, föl hívom az Amnesty Internationalt. Ez ugyanis már kimeríti a kínzás fogalmát.

Amikor odaadtam neki a fogalmazásomat az általam legjobban csodált tíz nőről, elolvasta és apró darabokra tépte! Nem viccelek!

Muszáj volt visítani.

– Grandmère, miért csinálod ezt? – Ő meg a legnagyobb nyugalommal válaszolt:

– Ezeken aztán semmi csodálnivaló nincsen. Igazi nőket kell példaképpül választanod.

Megkérdeztem, mit ért *"igazi nőkn"*, mert a listámon szereplők mind igaziak. Na jó, lehet, hogy Madonnának volt egy-két plasztikai műtétje, de ő attól még teljesen valódi.

De Grandmère szerint az igazi nők olyanok, mint Grace hercegnő vagy Coco Chanel. Rámutattam, hogy Diana hercegnő is szerepel a listámon, na és mit mondott erre? Azt, hogy szerinte Diana hercegnő egy szentfazék volt. Ezt merte mondani! Hogy szentfazék!

Csak éppen franciásan saint-fazék-nak ejtette.

Uramisten!

Miután vagy egy órán át próbáltuk az ücsörgést, Grandmère azt mondta, meg kell fürödni, mert este valami miniszterelnökkel vacsorázik. Utasított, hogy legyek a Plazában holnap reggel legkésőbb tízre. Reggel tízre!

– Grandmère – próbálkoztam –, holnap szombat!

– Tudom.

– De Grandmère – folytattam –, szombaton szoktam a barátnőmnek, Lillynek segíteni a tévéshowja forgatásában...

Ő meg csak annyit kérdezett tőlem, melyik fontosabb, Lilly tévéshowja, vagy Genovia lakosainak nyugalma, amely, a gyengébbek kedvéért 50 000-es lélekszám körül mozog.

Valóban, talán 50 000 ember mégis fontosabb, mint a *Lilly megmondja az őszintét* egy epizódja. Akkor is kínos lesz Lillynek kimagyaráznom, miért nem leszek ott és miért nem tartom a kamerát, amikor ő szembeszáll Mr. és Mrs. Hóval, az Albert Einstein gimnáziummal szemben lévő

büfé tulajdonosaival az igazságtalan árképzés kapcsán. Lilly rájött, hogy Mr. és Mrs. Ho az iskolánkba járó ázsiai diákoknak jelentős árengedményt ad, míg a hozzájuk járó fehérek, feketék, latin-amerikaiak, hispánok vagy arab diákok nem kapnak semmiféle kedvezményt. Erre tegnap, próba után jött rá, amikor átment karottás ropit vásárolni, és Ling Su ugyanazt vette előtte a sorban. Mrs. Ho Lillynek ugyanazért *öt teljes centtel* többet számolt, mint Ling Sunak!

Amikor Lilly reklamált, Mrs. Ho úgy csinált, mintha nem értene angolul, holott valamennyit biztosan ért, különben a pult mögött lévő kis tévé miért lenne mindig Judy bírónő műsorára beállítva?

Lilly elhatározta, hogy titokban készített videófelvevételekkel gyűjt bizonyítékokat arra, hogy a Ho házaspár nyílt kereskedelmi előnyökhöz juttatja az ázsiai diákokat. Egyébként meg bojkottot szervez az iskolában Hóék boltja ellen.

Szerintem Lilly szörnyen nagy ügyet csinál ebből az ötcentes kis hülyeségből. De ő azt mondja, az elvről van szó, és ha például annak idején az emberek nagyobb ügyet csinálnak abból, hogy a Kristályéjszakán a nácik bezúzták a zsidó kereskedők kirakatait, talán nem vittek volna annyi embert a gázkamrákba.

Hát, nem tudom. Szerintem Hóék nem nácik. Például nagyon rendesen bánnak a macskájukkal, akit kóbor kiscicaként fogadtak be és neveltek föl, hogy most a csirkeszárnyat dézsmáló patkányokat kergeti a salátabárban.

Igazság szerint nem nagyon sajnálom, hogy nem vehetek részt a holnapi forgatáson.

Azt viszont *igenis* sajnálom, hogy Grandmère összetépte a fogalmazásomat az általam legjobban csodált tíz nőről. Szerintem jól sikerült. Amikor hazaértem, újra kinyomtattam, csak azért is, mert annyira feldühített, hogy összetépte. Be is teszek egy példányt a naplómba.

Gondosan áttanulmányoztam a Thermopolis-Renaldo Megállapodás nálam lévő példányát. *Egyetlen szó sem* szerepelt benne uralkodói illemtanleckékről. Valamit muszáj csinálnom. Egész este hívtam a papát, millió üzenetet hagytam neki, de nem veszi fel. Hol lehet?

Lilly sincs otthon. Maya azt mondja, az egész Moscovitz család a Nagy Sanghaj étterembe ment vacsorázni, hogy újból közel kerüljenek egymáshoz emberileg.

Jó lenne, ha Lilly sietne haza és visszahívna. Nem akarom, hogy azt gondolja, ellenzem oknyomozó riportját a Ho büféről. Csak el akarom neki mondani, hogy azért nem tudok ott lenni, mert a nagyanyámmal kell töltenem a napot.

Az élet rettenetes.

TÍZ NŐ, AKIT A LEGJOBBAN CSODÁLOK

írta Mia Thermopolis

Madonna: Madonna Ciccione forradalmasította a divat világát bálványromboló stílusával. Sokakat megbotránkoztatott, akik nem kellően nyitottak, például hegyi kristály feszület fülbevalója miatt sok keresztény csoport bojkottálta CD-it. Azok is ellene fordultak, akiknek nincs humorérzékük, mint például a Pepsi, aki szintén nem nagyon szerette, hogy Madonna égő keresztet előtt táncolt. Ezt azért tette, mert Madonnát nem érdekelte, hogy a pápa is dühös rá azért, mert ő a világ egyik leggazdagabb női előadója, viszont példát mutatott minden énekesnőnek, hogyan legyenek szexisek a színpadon és ravaszak a színpadon kívül.

Diana hercegnő: Igaz ugyan, hogy már meghalt, Diana hercegnő mégis az egyik legfőbb példaképem. Ő is forradalmasította a divatot azzal, hogy nem volt hajlandó hordani a ronda kalapokat, amiket az anyósa előírt neki, és helyette Halston és Bill Blass modelleket viselt. Ezen kívül sok súlyos beteget látogatott, pedig azt senki nem írta elő neki, viszont sokan, például a férje is, kinevették emiatt. Akkor éjjel, amikor Diana hercegnő meghalt, a tévének még a csatlakozóját is kihúztam, és megfogadtam, hogy sosem nézem többé, mert Diana halálát is a média okozta. De másnap reggel már megbántam, mert nem tudtam nézni a japán rajzfilmeket a Sci-fi csatornán, mert a kihúzással valami elromlott a beltéri egységünkben.

Hillary Rodham Clinton: Hillary Rodham Clinton felismerte, hogy vastag bokája rontja politikusi imidzsét, így inkább áttért a nadrágkosztüm viselésre. Még amikor mindenki elítélte azért, mert nem hagyta el a férjét, amiért az másokkal is lefeküdt az ő tudta nélkül, úgy tett, mintha semmi sem történt volna, járta az országot, mint mindig, és szerintem egy elnöknének így kell viselkednie.

Picabo Street: Megnyert számtalan érmet síelésben, mert eszméletlen sokat gyakorolt és sosem adta fel, még akkor sem, amikor nekiment mindenféle kerítéseknek. A nevét is saját maga választotta meg, ami nagyon menő dolog szerintem.

Leola Mae Harmon: Láttam róla egy filmet a *Lifetime* csatornán. Leola a légierőnél dolgozott ápolónőként. Autóbalesetet szenvedett és az arca alsó része teljesen összeroncsolódott, de Armand Assante, aki egy plasztikai sebészt játszott a filmben, azt mondta, hogy ő helyre tudja állítani Leola arcát. Leolának több fájdalmas plasztikai műtétet kellett elviselnie. Ez alatt az idő alatt a férje elhagyta, mert a balesetben úgy megsérült, hogy nem is volt ajka – biztos ezért lett a film címe *Miért én?* Armand Assante megígérte, hogy új ajkat csinál Leolának, bár a többi orvos nem helyesli, hogy Leola hüvelyfalából vett bőrt használ hozzá. Végül elvégzi a műtétet, Leola és ő összeházasodnak és a továbbiakban együtt dolgoznak azon, hogy más sérültek ajkát is helyreállíthassák a hüvelyfaluk bőréből. Ráadásul az egésze kiderült, hogy igaz történeten alapult!

Jeanne d'Arc: Jeanne d'Arc vagy másként Szent Johanna kábé a tizenkettedik században élt, és nagyjából velem lehetett egyidős, amikor egy napon egy angyal szólt hozzá, és azt parancsolta neki, fogjon fegyvert és vezesse a franciák seregét az angolok ellen győzelemre. (Ez nem újság, mert a franciák folyton az angolok ellen harcoltak, egészen addig, amíg a nácik meg nem támadták őket, amikor azt mondták: *Zut alors!* Gyertek segíteni!, mire az angolok mentek is a lusta dögök segítségére, amiért persze azok sosem voltak eléggé hálásak, amit a közutaik förtelmes karbantartása is jól mutat, lásd még Diana hercegnő halálát fent.) Szóval Jeanne fogta magát, rövidre vágta a haját és szerzett magának páncélt, tök úgy, mint Mulan a Disney rajzfilmben, és jó sok csatában győzelemre vezette a francia sereget. De aztán a francia kormány úgy gondolta, és ez tök jellemző a politikusokra, hogy túl nagy Jeanne hatalma, megvádolták boszorkánysággal, és máglyán elégették. Lilly azt mondja, hogy Jeanne kamaszkorban kezdődő skizofréniában szenvedett, de ÉN NEM hiszem, szerintem TÉNYLEG szóltak hozzá az angyalok. A suliban egyik skizofréniáshoz sem szóltak az angyalok és nem parancsoltak nekik olyasmit, hogy vezessék

csatába a népüket. Brandon Hertenbaumnak legfőljebb olyat parancsoltak a hangok, hogy menjen a vécébe és vésse bele a falba körzővel azt, hogy "Sátán". Na.

Christy: Christy nem valódi ember, ő a legeslegkedvencebb könyvem főszereplője. Catherine Marshall írta. Christy egy fiatal lány, aki a század elején elmegy a Smokey Hegységbe tanítani, mert úgy érzi, ott jót tehet, és az összes vidéki surmó beleszeret, de ő megismeri Istent, szembe kerül a tífusszal, meg ilyesmik. Sajnos nem mondhatom el senkinek, főleg Lillynek nem, hogy ez a kedvenc könyvem, mert elég nyálas, meg még vallásos is, és különben sincsenek benne se úrhajók, se sorozatgyilkosok.

A rendőrnő, akit egyszer láttam az utcán, megbüntetett egy teherautósofőrt, amiért az rádudált egy nőre (mert jó rövid miniszoknyában volt!). Azt mondta a sofőrnek, hogy városban tilos dudálni, és amikor az visszafózott neki, még egyszer fölírta, mert tiszteletlenül beszélt hatósági személlyel.

Lilly Moscovitz: Lilly Moscovitz még nem igazi nő, de mégis nagyon csodálom, mert nagyon, nagyon okos, de nem dörgöli folyton az ember orra alá, mint sok más okos ember. Na jó, csak néha. Lillynek mindig irtó jó ötletei vannak. Az is szuper volt, amikor kitalálta, hogy menjünk be a Barnes & Noble könyvesboltba, és titokban videóra vette, hogy odamentem Dr. Laurához, aki éppen a könyveit dedikálta, és megkérdeztem, hogy ha ő olyan okos, akkor hogy lehet, hogy mégis elvált? A felvételt Lilly be is mutatta a tévé showjában, azt a részt is, amikor kidobtak minket a boltból, és ki is tiltottak onnan örökre. Lilly a legjobb barátnőm és mindent elmondok neki, kivéve a hercegnőséget, amit valószínűleg nem értene meg.

Helen Thermopolis: Helen Thermopolis, amellet, hogy a mamám, nagyon tehetséges művész, aki nemrégiben szerepelt a *Kortárs Művészet* magazinban, mint az ezredforduló egyik legjelentősebb festője. A *Vonatjegyre váró nő a Grand Union pályaudvaron* című festménye nagydíjat nyert és 140 000 dollárért kelt el, aminek a mamám csak egy részét tarthatta meg, mert 15% a galériáé lett és a maradék fele meg adóba ment, ami szerintem szívas. A mamámnak, attól mert ő olyan nagy művész, mégis mindig van rám ideje. Azért is tisztelem, mert nagyon hú az elveihez: azt mondja, hogy sosem erőltetné rá a maga véleményét másokra, és örülne, ha más sem erőltetné rá az övét.

Szerintem felháborító, hogy Grandmère ezt összetépte. Szerintem a fogalmazásom nagyszabású, felemelő és tanulságos!

Október 11.,szombat, reggel fél tíz

Naná, hogy igazam lett: Lilly TÉNYLEG azt hiszi, hogy azért nem veszek részt a mai felvételen, mert ellenzem a Hóék elleni bojkottot.

Mondtam neki, hogy nem így van, csak egyszerűen a nagyanyámmal kell töltenem a napot. Mi történt erre? Nem hitte el! Egyszer mondom igazat, akkor sem hisz nekem!

Szerinte, ha akarnék, ki tudnék bújni az alól, hogy Grandmère-rel kelljen töltenem a napot, de annyira befolyásolható vagyok, hogy nem tudok senkinek nemet mondani. Ennek persze semmi értelme, hiszen éppen neki mondtam nemet! Amikor fölhívtam erre a figyelmét, csak még dühösebb lett. A nagyanyámnak nem mondhatok nemet, mivel már legalább hatvanöt éves és úgymint hamarosan meghal, ha van egy kis igazság ezen a földön.

– Különben is, te nem ismered a nagyanyámat – mondtam neki. – Az én nagyanyámnak nem lehet csak úgy nemet mondani.

Mire ő:

– Nem, tényleg nem ismerem a nagyanyádat! Ami egy kicsit furcsa, ha azt vesszük, hogy te viszont ismered az én összes nagyszüleimet. – Tényleg ismerem, mert Moscovitzék minden húsvétkor meghívnak vacsorára. – Hogyhogy én még sosem találkoztam a te egyik nagyszülőddel sem?

Hát ennek az az oka, hogy a mamám szülei egyszerű farmerek az indianai Versailles-ban, amit ők egyébként Versalesnek ejtenek indianai módi szerint. A mamám szülei egyszerűen FÉLNEK New Yorkba jönni, mert azt mondják, annyi ott a "küföldi" – mármint külföldi –, különben is minden megrémíti őket, ami nem 100 százaléig amerikai... A mamám is részben ezért jött el otthonról tizenhét éves korában, és azóta is csak kétszer járt ott látogatásban, azt is velem. Ez a Versailles egy icipici kisváros. Annyira kicsi, hogy a helyi bank ajtaján lóg egy felirat: HA A BANK ZÁRVA, CSÚSZTASSA BE A PÉNZT AZ AJTÓ ALATT! Nem vicc! Egyszer lefotóztam és itthon megmutattam mindenkinek, mert tudtam, hogy nem hiszik el. Most a hűtőn van egy mágnessel fölérősítve.

Szóval Thermopolis nagymama és nagypapa nem sűrűn dugják ki az orrukat Indianából.

Grandmère Renaldónak meg azért nem mutattam be Lillyt, mert Grandmère Renaldo utálja a gyerekeket. Most meg már nem mutathatom be úgysem, mert akkor Lilly rájön, hogy én vagyok Genovia hercegnője, és onnantól kezdve nem hagyja élni. Biztos interjút akarna velem csinálni meg ilyesmi, a tévéshowjába. Még csak ez hiányzik! Hogy a nevem és a fejem ott virítson a New York-i körzeti tévéadásban!

Úgyhogy magyarázkodtam Lillynek ezerrel, mármint arról, hogy a nagyanyámmal van dolgom, nem a hercegnősdiről, és közben hallottam, hogy úgy szuszog a telefonban, mint aki majd szétrobban, aztán végül csak annyit mondott:

– Jól van. na, akkor gyere át este és segíts vágni! – és lecsapta a telefont.

Phúú!

Legalább Michael nem szólt neki a rúzsról és a nejlonharisnyáról. Attól aztán tényleg kiakadt volna. Sosem hitte volna, hogy csak a nagyanyámhoz megyek. Kizárt dolog.

Mindez úgy fél tíz felé történt, amikor éppen készülődtem Grandmère-hez, aki azt mondta, ma nem kell se nejlonharisnyát vennem, se kisminkelnem magam. Azt mondta, azt veszek föl, amit akarok. Kertész nadrágot vettem. Tudom, hogy utálja, de hát nem ő mondta, hogy azt veszek föl, amit akarok? Hihihhi!

Hoppá, mennem kell. Lars megállt a Plaza előtt. Itt vagyunk.

Október 11., szombat

Soha nem mehetek többé suliba. Soha nem mehetek többé sehova. Soha, soha nem hagyhatom el többé a tetőtéri lakásunkat.

Ilyen nincs! Ilyen egyszerűen nincs, amit a nagyanyám csinált velem! Nem hiszem el, hogy a papa ezt megengedte neki!

De ha igen, megfizet érte! Megfizet érte, mégpedig DRÁGÁN! Amikor hazaértem, a mamám rögtön rákezdte:

– Ó, hello, Marilyn, drágám, forrón szereted? – Ez biztos valami vicc volt az új frizurámról, de én nem találtam viccesnek! Szóval, amint hazaértem, lerohantam a papámat: – Papa, ezért megfizetsz!

Ki meri azt mondani, hogy félek a konfliktustól?

Ő megpróbált kimászni a dologból:

– Hogy érted ezt?, Mia, szerintem gyönyörű vagy! Ne hallgass anyádra, ő nem ért hozzá! Nekem tetszik a hajad. Olyan... rövid

Ja, vajon miért? Azért mert az anyja a szálloda halljában lecsapott rám és Larsra, pont, amikor Lars odaadta a londonernek a kocsikulesot, az ajtóra mutatott és kijelentette:

– *On y va*, ami angolul annyit tesz: Indulás.

– Indulás, hová? – kérdeztem ártatlanul (ez ugye reggel történt, amikor még kis ártatlan voltam).

– Chez Paolo – mondta Grandmère. Chez Paolo azt jelenti: Paolo háza. Ebből azt gondoltam, valami ismerősével találkozunk, talán villásreggelire vagy efféle, és még örültem is, hurrá, kirándulás! Talán mégsem olyan szörnyűek ezek az illettanlecek...

De mikor odaértünk, kiderült, hogy Chez Paolo egyáltalán nem ház. Először nem is tudtam, mi az. Kicsit úgy nézett ki, mint egy irtó menő kórház, csupa tejüveg meg bonsai mindenhol! Aztán amikor beljebb mentünk, akkor láttam a rengeteg karósovány fiataalt: mind ott nyüzsögtek, talpig feketében. Irtóra feldobta őket, hogy láthatják a nagyanyámat, aztán bevittek minket egy kis szobába, ahol kanapék voltak meg rengeteg újság, képeslap. Na, akkor arra gondoltam, hogy Grandmère bejelentkezett valami kisebb plasztikai műtétre. Én ugyan elvből ellenzem a plasztikai műtétet, hacsak nem Leola Mae-féle esetről van szó, de azért akkor úgy éreztem, hogy jaj de jó, most végre egy darabig nem boldogít.

Mekkorát tévedtem! Paolo ugyanis nem orvos. Szerintem egyetemre se járt sosem! Paolo *stylist*. Öltözködési és kozmetikai tanácsokat ad embereknek! Nem vicc! Fogja a hozzám hasonló rosszul öltözött, lompos tramplikat és divatbabát farag belőlük! Ez a *munkája*! És ezt az alakot szabadította rám Grandmère! Rám! Mintha nem volna önmagában az is elég, hogy tök lapos a mellem! Még el is kell mondani az ilyesmit ennek a Paolo nevűnek?!

És különben is, micsoda név az, hogy Paolo? Ez itt Amerika, vagy mi a frász! URAM! A MAGA NEVE PAUL!!! Ezt akartam a képébe ordítani, de persze nem tudtam.

Mert végül is nem Paolo tehetett róla, hogy a nagyanyám odacipelt. El is mondta nekem, hogy csak azért szorított számomra helyet elképzelhetetlenül zsúfolt menetrendjében, mert Grandmère úgy nyilatkozott, hogy ez abszolút elsősegély.

Jézusom, de kínos. Divatügyben elsősegélynyújtásra szorulok.

Szóval irtó dühös voltam Grandmère-re, de mégsem kezdeztem el ordibálni vele ott, Paolo előtt. Ezt ő is pontosan tudta. Csak ült ott a bársonykanapén, simogatta Rommelt, aki keresztbe tett lábbal ült az ölében – még a *kutyáját* is megtanította elegáns hölgy módjára ülni, pedig az egy kan kutya! -, iszogatta a Sidecarját, amit ki tudja, honnan szerzett és olvasgatta a W magazint.

Eközben Paolo tincsenként vette kézbe a hajamat, gyászos poóákat vágott és szomorúan hajtogatta:

– Ezt muszáj levágni. Muszáj mindet levágni.

És levágta. Mindet. Na jó, majdnem mindet. Olyan tépettre vágta, hátul meg egy picit hosszabbra hagyta.

Ja, azt írtam már, hogy vége a mosogatólé színű szőkeségnek? Most már csak úgy simán szőke

vagyok.

És ez még nem a vége volt. De nem ám! Van most már köröm is. De tényleg! Életemben először végre van köröm! Persze műköröm, de akkor is! És úgy is néz ki, hogy egy darabig marad is: mert amikor az egyiket megpróbáltam lehúzgálni, nagyon FÁJT! Vajon miféle, úrhajósoknak kifejlesztett szuperragasztót használt az a manikűrös?

Persze felmerül a kérdés, hogy ha nem akartam, hogy a hajamat levágják, és nem akartam műkörömöt a saját tömpe, lerágott ujjaimra, akkor miért hagytam ezt az egészet?

Ezen én is csodálkozom egy kicsit. Jó, tudom, hogy félek az összeütközésektől, de ez mégsem olyasmi volt, hogy földhöz csapom a limonádémat és azt mondom, hogy na, elég volt, hagyjatok engem békében! Tényleg kaptam limonádét! Hihetetlen! A Nemzetközi Hajcihőben, ahová a mamámmal együtt járunk a Hatodik sugárúton, persze nincs limonádé, de az egész cucc nem is kerül többé 9 dollár 99 centnél vágással és beszárítással együtt!

Különben is, ha ilyen gyönyörű, ápolt és divatos emberek mondják az embernek, hogy – hű de jól néznél ki *ebben*, és hű de jól kiemelné *ez meg az* arcodat, nehéz dolog észben tartani, hogy az ember feminista is meg környezetvédő is, és elvből nem használ sminket meg vegyszereket, amik ártalmasak a környezetre. Szóval, hát nem akartam őket megbántani, meg jelenetet rendezni, meg ilyenek.

Úgyhogy azt mondogattam magamnak, hogy "csak azért csinálja, mert szeret téged". Mármint a nagyanyám. Tudom, hogy valószínűleg egyáltalán nem azért csinálta... nem hiszem, hogy Grandmère jobban szeretne engem, mint amennyire én szeretem őt... de ezt beszéltem be magamnak, és kész.

Akkor is ezt mondtam, amikor Paolónál végeztünk és elmentünk a Bergdorf Goodmanbe, ahol Grandmère vett nekem négy pár cipőt, amik majdnem annyiba kerültek, mint az, hogy a zoknit kioperálták Kövér Lulu vékonybeléből. Akkor is ezt mondtam, miután vett nekem egy csomó cuccot, amit soha a bűdös életben sem fogok fölvenni. Egyébként mondtam neki is, hogy sosem fogom őket fölvenni, de csak legyintett, hogy mondjad csak, mondjad!

Hát szóval elegendem van ebből. Nincs rajtam egyetlen négyzetcentiméter sem, amit ne vagdosztak, húzgáltak, reszelték, masszíroztak, festettek, políroztak, szárítottak, lakkoztak és kencefécéltek volna. Még műköröm is van.

De boldogtalan vagyok. Borzasztóan. Grandmère viszont boldog. Ő aztán tökéletesen elégedett azzal, ahogy kinézek. Mert már egyáltalán nem úgy nézek ki, mint Mia Thermopolis. Mia Thermopolisnak sosem volt műkörme. Mia Thermopolisnak sosem volt szőkére melírozott haja. Mia Thermopolis sosem sminkelte magát, nem hordott Gucci-cipőt, Chanel-szoknyát vagy Christian-Dior melltartót, amit egyébként 70/A méretben nem is lehet kapni. Én tudniillik akkorát hordok. Már azt sem tudom, ki vagyok. Mia Thermopolis nem, az tuti.

Valaki mást csináltak belőlem!

Álltam a papám előtt az új frizurámban, az új cuccaimban és kiabáltam.

– Először házi feladatot írat velem! Aztán összetépi! Aztán leckét ad abból, hogyan kell ülni. Aztán befesteti a hajam és még meg is kopasztat, apró szőrföket ragasztat a körmeimre, cipőket vesz nekem, amik annyiba kerülnek, mint a cica hasmútétje és ruhákat, amikben, úgy nézek ki, mint az a hülye Lucy a Dallasban!

Sajnálom, papa, de én nem vagyok Lucy, és sosem leszek az, hiába öltöztet fel úgy Grandmère! Nem vagyok lenszőke szexi baba, nem vigyorgok folyton, mint a vadalma, és nem udvaroltatok magamnak a farmerfiúkkal! Az Lucy, de nem én!

A mamám éppen a hálószobából jött kifelé, az utolsó simításokat végezte az öltözékén, amikor ezeket visítotam. Új szerkó volt rajta. Valami spanyol kinézetű tarkabarka szoknya és egy ejtett vállú top. A hosszú haja ki volt bontva és mindent beterített. Fantasztikusan nézett ki. A papám a látványtól azonnal a bársekre nyhhez támolýgott.

– Mia – mondta a mamám, miközben fülbevalót rakott a fülébe –, senki nem akarja, hogy te legyél Lucy a Dallasból.

– De Grandmère igenis azt akarja!

– A nagyanyád csak fel akar készíteni téged, Mia.

– Felkészíteni?! Mire?! Így egyszerűen nem mehetek iskolába! – visítottam.
A mamám kissé megütközött. – Miért nem?
Jézusom. Ez nem lehet igaz.
– Azért – mondtam a tőlem telhető legtürelmesebben –, mert nem akarom, hogy az iskolában rájöjjenek, hogy én vagyok Genovia hercegnője!
A mama a fejét csóválta.
– De Mia, szívem, előbb-utóbb rájönnek!
– De miért jönnének rá? Én már szépen elterveztem: csak Genoviában leszek hercegnő! Annak az esélye, hogy valaki az iskolából arra jár, körülbelül nulla, senki nem fog rájönni, így megmenekülök attól, hogy tökhülyének nézzenek, mint Tina Hakim Babát. Vagy legalábbis nem olyan fajta hülyének, akit limuzinon furikáznak suliba minden reggel és testőrök vigyázzák minden lépését.
– Na jó – mondta a mamám, miután ezt befejeztem –, és mi van, ha bekerül az újságba?
– De minek kerülne az újságba?
A mamám a papámra nézett. A papám másfelé nézett, és kortyolt egyet az italából.
A következő mozdulatáról azt hittem, álmodom. Letette a poharat, a zsebébe nyúlt, kivette a pénztárcáját, kinyitotta és megszólalt:
– Mennyi?
Leesett az állam. A mamámé is.
– Phillipe – kezdte, de a papám csak rám nézett.
– Nem viccelek, Helen – mondta. – Úgy látom, a megállapodás, amit kötöttünk, nem vezet sehová. Az ilyen esetekben az egyetlen megoldás a rideg számítás és a pénz. Tehát, Mia, mennyit kell fizetnem azért, hogy megengedd, hogy a nagyanyád hercegnőt faragjon belőled?
– Szóval ezt csinálja? – visítottam még nagyobbat. – Hát ha ezt akarja csinálni, akkor jól ráfaragott! Mert még sosem láttam hercegnőt, akinek ilyen rövid haja, ilyen nagy lába és ilyen lapos melle lett volna!
A papám erre csak megnézte az óráját. Szerintem el kellett mennie. Nyilván újabb "interjú" készült az ABC híradójának szőke riporternőjével.
– Tekintsd munkának, hogy kitanulod a hercegnőséget mondta. – Fizetést adok érte. Szóval, mennyit akarsz? Ettől még jobban elkezdtem ordítani a személyes integritásomról meg arról, hogy nem adom el a lelkem a vállalatnak, meg ilyeneket. Csupa olyasmit, amit a mama régi lemezein hallottam. Láttam, hogy felismeri a szövegeket, mert feszengeni kezdett és kijelentette, hogy neki most már sietnie kell, mert Mr. G. várja. A papám gonosz pillantást vetett rá – ez majdnem olyan jól megy neki, mint Grandmère-nek – aztán sóhajtott és így szólt: – Mia, adományozok napi száz dollárt a nevedben a... hogy is hívják? Ja igen... a Greenpeace-nek, hogy megmenthessék az összes bálnájukat, ha te hagyod, hogy a nagyanyád hercegnőt faragjon belőled!
Hoppá. Ez így már teljesen más. Az egy dolog volna, ha nekem fizetne, ha más színűre festetném a hajamat. De hogy naponta 100 dollárt fizet a Greenpeace-nek? Az 356 000 dollár egy évben! Az én nevemben! A Greenpeace-nek így valósággal kötelessége lesz alkalmazni engem, ha végzek! Addigra már kb. egymilliót adományoztam nekik!

Várjunk, lehet, hogy csak 36 500? Hol a kalkulátorom?!!

Szombaton, később

Hát én nem tudom, hogy Lilly Moscovitz mit képzél, kicsoda ő, de egyet biztosan tudok: nem a barátnőm többé. Hihetetlen, hogyan lehet valaki, aki állítólag a barátom, olyan utálatos, mint Lilly volt ma este. Hihetetlen! És mindezt egyedül a *hajam* miatt!

Azt még talán megérteném, hogy dühös volt rám, valami fontos miatt – például mert nem tudtam ott lenni a Ho-epizód fölvetésén. Merthogy én vagyok a *Lilly megmondja az őszintét* vezető operatőre. De kellékesként is sokat dolgozom. Amikor nem tudok ott lenni, akkor Shameeka csinálja az én dolgomat is a magáé mellett. Shameeka máris producer és gyártásvezető.

Szóval, én megértettem, hogy Lilly felhúzta az orrát, amiért hanyagoltam a mai felvételt. Szerinte a "Ho-gate" már így nevezi – élete legfontosabb sztorija. Szerintem meg ez egyszerűen hülyeség. Ki a francot érdekel öt cent? De Lilly csak hajtogatja, hogy "Meg kedl szakítanunk a rasszizmus ördögi körét, amely mind az öt városrészben szedi áldozatait!" Vagy mit.

Lényeg, hogy amikor megérkeztem Moscovitzékhoz este, Lilly egy pillantást vetett a hajamra és ennyit mondott:

– Atyaisten, mi történt veled?

Mintha legalábbis elfagyott volna az egész arcom, az orrom elfeketedett és leesett volna, mint azoknak a pasiknak a Mount Everest expedícióban.

Jó, én pontosan tudtam, hogy szörnyülködni fognak, amint meglátják a hajamat. Pedig gondosan megmostam, hogy kijöjjön az összes gusztustalan fixáló trutyi belőle. Meg az összes vakolatot is leöblítettem, amit Paolo rám kent, kertész nadrágot és tornacsukát vettem (már alig látszik rajta a megoldóképlet). Úgy gondoltam, hogy a hajamat leszámítva tök normálisan nézek ki. Sőt, titokban úgy éreztem, hogy egész jól nézek ki... mármint magamhoz képest.

Lilly meg nem így gondolta.

Megpróbáltam könnyedén viselkedni, mintha az egész nem volna nagy ügy. Minthogy nem is az. Mert ha mondjuk szilikonos mellbeültetésem lenne...

– Ja! – mondtam, miközben lehámoztam magamról a kabátomat – A nagyanyámmal elmentünk ehhez a Paolóhoz, ő meg...

De Lilly azt sem hagyta, hogy befejezzem. Egyszerűen sokkos állapotba került.

– Ugyanolyan a hajad színe, mint Lana Weinbergeré!

– Hát – mondtam én – , igen...

– És mi van a kezeddél? Úristen, műköröm?! Pont, mint Lanának! – Tágra nyílt szemmel bámult rám. – Atyaisten, Mia! Teljesen olyan leszel, mint Lana Weinberger!

Hát ezzel egészen kiborított. Először is *nem* leszek olyan, mint Lana Weinberger. Másodszor is, ha mégis olyan lennék, pontosan Lilly papol mindig arról, hogy milyen hülyék az emberek, mert nem néznek a külső mögé. És nem az számít, hogyan néz ki valaki, hanem mi van belül.

Szóval ott álltam a Moscovitzék fekete márvánnyal borított előszobájában, Pavlov meg ugrált a lábamra, mert annyira örült nekem, és magyarázkodtam:

– Nem én tehetek róla. A nagyanyám akarta. Muszáj volt...

– Hogy érted azt, hogy muszáj volt? – Lilly arca teljesen eltorzult a dühtől. Ugyanúgy nézett, mint amikor a tesitanár lefuttatja velünk a Central Parkban a víztározó körüli távot a felméréshez. Lilly meg utál futni, főleg a Central Parkban a tó körül (rohadt nagy a tó).

– Hogy lehetsz ilyen lekvár? – kérdezte felháborodva. Ilyen tehetetlen? Néma vagy, vagy mi? Képtelen vagy nemet mondani? Szerintem gyakorolnod kéne! Mia, súlyos bajok vannak az akaraterőddel! Ki kéne állnod a nagyanyáddal szemben saját magadért! Nekem persze tudsz nemet mondani, pedig igazán szükségem lett volna a segítségedre ma a Ho-epizód forgatásánál, de engem bezzeg magamra hagytál! A nagyanyádat meg nem hagytad magára, sőt engedted, hogy levágassa és sárgára festesse a hajadat...

Szóval, miután azzal telt az egész napom, hogy azt hallgattam, milyen rettenetesen nézek ki – legalábbis addig, amíg Paolo a kezébe nem kaparintott, és át nem alakított Lana Weinbergerré –, most még azt is végig kellett hallgatnom, hogy a személyiséggemmel is baj van!

Itt betelt a pohár.

– Figyelj, Lilly, *fogd már be!* – mondtam.

Még sosem mondtam Lillynek, hogy fogja be. Soha. Tulajdonképpen még soha senkinek nem mondtam, hogy fogja be. Ez egyszerűen nem az én stílusom. Nem is tudom, mi volt velem. Talán a műköröm tette, fogalmam sincs. Egyszerűen erősnek éreztem magam. Tényleg, vajon miért *írja elő* nekem Lilly mindig, hogy mit csináljak?

Sajnos abban a szent pillanatban, amint ez kiszaladt a számon, Michael kijött a szobájából, kezében egy üres müzlistállal, félmeztelenül.

– Hú – mondta és visszahátrált. Nem tudtam, amiatt-e amit mondtam, vagy ahogy kinéztem.

– Mi?! – kérdezte Lilly. – Mit mondtál?

Ebben a pillanatban teljesen olyan volt, mint egy dühös pincsikutya.

Rögtön meg is bántam és bocsánatot akartam kérni, de nem tettem, mert tudtam, hogy igaza van: igenis képtelen vagyok nemet mondani.

Bocsánatkérés helyett azt mondtam:

– Elegem van abból, hogy mindig kioktatsz! A mamám, a papám, a nagyanyám és a tanárok is folyvást parancsolgatnak nekem. Semmi szükségem arra, hogy a barátaim is ellenem forduljanak!

– Hú! – mondta Michael, ezúttal biztosan arra, amit mondtam.

– Szeretném tudni – kérdezte Lilly szikrázó szemmel –, hogy mi a bajod?

– Mi? – kérdeztem vissza. – Semmi. Nekem semmi bajom! Neked van bajod! *Neked* van bajod *velem!* És tudod mit? Majd orvoslom a bajodat! Már itt sem vagyok! Egyáltalán nem is akartam segíteni a hülye Ho-gate sztorid forgatásában! Hóék rendes emberek, nincs semmi baj velük. Nem tudom, miért kellett rájuk szállnod. És ha tudni akarod – mondtam még ajtónyitás közben –, a hajam nem is sárga!

Ezzel távoztam. Még be is vágtam az ajtót magam mögött, ha jól emlékszem.

Amíg vártam a liftre, majdnem biztos voltam benne, hogy Lilly utánam jön és bocsánatot kér.

De nem jött.

Egyenesen hazajöttem, megfürödtem és lefeküdtem. Vittem magammal a távirányítót és Kövér Lulut, úgyis ő az egyetlen, aki szeret engem, úgy, ahogy vagyok. Gondoltam, Lilly talán fölhív és úgy kér bocsánatot, de eddig nem hívott.

Ha ő nem kér bocsánatot, én sem.

Különben is, megnéztem a hajam a tükörben, és szerintem nem is olyan rémes.

Október 12., vasárnap éjfél után

Még mindig nem hívott.

Október 12., vasárnap

Te jó Isten. De ciki. Legszívesebben elsüllyednék. Már megint mibe keveredtem!

Kiléptem a szobámból, hogy megreggelizzek, és ki mást találok az asztalnál, mint a mamámat és Mr. Gianinit. Éppen palacsintát ettek.

Mr. Gianini pólóban és boxeralsóban üldögélt!! A mamámon meg a kimonója volt!! Amikor meglátott, félrenyelte a narancslevet.

– Mia, te mit keresel itt? Azt hittem, Lillynél aludtál! Bár úgy lett volna! Bárcsak ne pont tegnap lettem volna határozott! Akkor Moscovitzéknál alhattam volna és nem kellene Mr. Gianini boxeralsóját nézegetnem. Teljesen jól és boldogan megvoltam eddig is nélküle.

Arról nem is beszélve, hogy ő is látott engem a tűzpiros flanelpizsamámban.

Most hogy menjek így matekkorrepetálásra?

Rémes. Bár főlhívhatnám Lillyt, hogy elmondjam neki, de nem lehet, mert össze vagyunk veszve.

Vasárnap, később

A mamám, aki épp az előbb jött be a szobámba, azt magyarázta, hogy Mr. Gianini a heverőn aludt a nappaliban, mert a brooklyni metró kisiklott és órákra leállt, ezért nem tudott hazajutni, és a mamám mondta neki, hogy aludjon itt. Na persze!

Ha nem lennék haragban Lillyvel, azt mondaná, hogy a mamám hazudik, hogy kompenzálja azt a traumát, amely az anyai, tehát teljesen aszexuális kép lerombolásával ért engem. Lilly mindig ezt mondja, amikor valakinek az anyjánál ott alszik egy pasi, és utólag megy a magyarázkodás.

Én viszont szívesen elhiszem a mamám hazugságát. Különbö is, az egyetlen módja, hogy átmenjek matekból, ha elhiszem, máskülönben hogy is lennék képes nyugiban ülni és a polinomokra koncentrálni, ha tudom, hogy a tanárom nemcsak lesmárolta a mamámat, de meztelenül is látta...

Miért csak ilyen szörnyűségek történnek velem? Legfőbb ideje, hogy valami jó is történjen a változatosság kedvéért.

Miután végighallgattam a mamám hazugságát, felöltöztem és kimentem a konyhába reggelit csinálni. Muszáj volt, mert a mamám nem volt hajlandó behozni a reggelit, pedig kértem. Sőt arra vetemedett, hogy azt mondja:

– Miért, mégis mit képzelsz, ki vagy te? Genovia hercegisasszonya?

Nyilván azt hitte, hogy iszonyú nagy poént süttött el, holott nem.

Amikorra elkészültem, Mr. Gianini is felöltözött. Megpróbálta elviccelni ezt a kínos helyzetet, azt hiszem, tényleg ez volt az egyedüli megoldás.

Eleinte nem nagyon voltam vevő a viccelődésére. De azután arról kezdett beszélni, milyenek lehetnek az Albert Einstein gimnázium egyes tanárai pizsamában. Mint például Gupta igazgató. Az igazgató szerint focimezben alszik, meg a férje melegítő alsójában. Muszáj volt röhögnöm, amikor elképzeltet Mrs. Gupta melegítő alsóban. Azután én mondtam, hogy Mrs. Hill biztos hálóingben alszik, olyan szexisben, amin tollak meg effélék vannak. Mr. G. szerint viszont Mrs. Hill inkább flanelpizsamás, mint hálóinges típus. De vajon honnan tudja? Mrs. Hillel is járt? Ahhoz képest, hogy egy uncsi matektanár, százhusz tollal az inge zsebében, elég jól arat.

Reggeli után megpróbáltak rávenni, hogy menjek velük a Central Parkba, mert olyan szép az idő, de azt mondtam, sok a lecke, ami nem is állt messze az igazságtól. Tényleg van leckém – ezt Mr. G. tudja a legjobban –, de azért nem annyi. Igazából nem akarok együtt lófrálni egy szerelmespárral. Amikor Shameeka hetedikben elkezdett járni Aaron Ben-Simonnal, mindig azt akarta, hogy menjünk velük együtt moziba, mert a papája nem engedi egyedül egy fiúval sehová (még egy ilyen jámbor növényevővel sem, akinek kábé olyan vastag a nyaka, mint a karom). Amikor aztán velük mentünk, akkor nagy ívben tojt a fejünkre, de nyilván ez volt a dolog célja. Addig a két hétig, amíg együtt jártak, képtelenség volt Shameekával szót érteni, mert kizárólag Aaronról tudott beszélni.

Nem mintha a mamám csakis Mr. Gianiniről tudna beszélni. Ő egyáltalán nem ilyen. De az volt az érzésem, ha velük megyek a Central Parkba, esetleg holmi csokolózásnak lennék szemtanúja. Tudom, nincs abban semmi rossz, ha például a tévében látja az ember. De ha az ember anyja és a matektanárja, hát...

Azt hiszem, ez érthető, nem?

MIÉRT BÉKÜLJEK KI LILLYVEL?

1. Óvodás korunk óta a legjobb barátnők vagyunk.
2. Egyikünknek muszáj engedni és megtenni a kezdő lépést.
3. Lilly annyira szórakoztató.
4. Ki mással ülhetnék egy asztalnál a menzán?
5. Hiányzik nekem.

MIÉRT NE BÉKÜLJEK KI LILLYVEL?

1. Mindig parancsolgat.
2. Azt hiszi, mindenkinél okosabb.
3. Ő kezdte az egészet, ő kérjen bocsánatot!
4. Sosem valósítom meg önmagamot, ha mindig mindenkinek engedek!
5. Mi van, ha bocsánatot kérek, és mégsem áll szóba velem?!!!

Vasárnap, még később

Bekapcsoltam a komputeremet, hogy keressek valami anyagot Afganisztánról az interneten (társ.-ból kell valamit összedobni), amikor láttam, hogy éppen jön egy e-mailem. Olyan ritkán kapok e-mailt, hogy tök izgatott lettem.

De el is múlt hamar, mert megláttam, kitől jött: Fejtörőtől, azaz Michael Moscovitztól. Hát ő meg mit akar? Ezt írta:

FEJTÖRŐ: Helló, Thermopolis! Mi történt veled tegnap este? Olyan voltál, mint aki begolyózott.

Hogy én? Begolyóztam?!!

KÁLULU: Tájékoztatásodra közlöm, nem golyóztam be. Csak elegem lett abból, hogy a húgod mindig parancsolgat nekem. Egyébként semmi közöd hozzá.

FEJTÖRŐ: Most mit kapod fel a vizet? Hogyne lenne közöm hozzá? Énnekem kell együtt élnem vele, nem?

KÁLULU: Miért? Mondott rólam valamit?

FEJTÖRŐ: Enyhe kifejezés.

El se hiszem. Szóval beszélt rólam. Persze fogadok, hogy csupa szörnyűséget mondott.

KÁLULU: Mit mondott?

FEJTÖRŐ: Azt hittem, semmi közöm hozzá.

De jó, hogy nincs bátyám!

KÁLULU: Nincs is. Szóval mit mondott?

FEJTÖRŐ: Azt, hogy nem tudja, mi van veled pár napja, de amióta itt a papád, azóta olyan vagy, mint aki begolyózott.

KÁLULU: Én? Begolyóztam?! Na és ő?! Ő meg folyton kritizál! Már tele van vele a hócipóm! Ha tényleg ő a legjobb barátnóm, miért nem fogad el olyannak, amilyen vagyok?!!

FEJTÖRŐ: Ne ordíts.

KÁLULU: Nem ordítok!!!

FEJTÖRŐ: Rengeteg fölösleges írásjelet használsz, ez számítógépes nyelven egyenértékű az ordítással. Különben meg nem csak ő kritizál. Azt mondja, hogy nem támogatom Hóék elleni bojkottját.

KÁLULU: Így van. Nem támogatom, mert hülyeség. Szerinted nem?

FEJTÖRŐ: Dehogynem hülyeség. Még mindig bukásra állsz matekból?

Hogy ez most hogy jön ide?

KÁLULU: Azt hiszem. Bár figyelembe véve azt a körülményt, hogy Mr. G. itt aludt múlt éjszaka, talán mégis átmegyek...

FEJTÖRŐ: Micsoda? Mr. G. ott aludt nálatok? És milyen volt?

Ezt meg mi a fenének mondtam el neki? Holnap reggelre tele lesz vele az iskola. Lehet, hogy Mr. G.-t ki is rúgják! Szabad egy tanárnak a tanítványa anyjával járnia? Minek mondtam el Michaelnak?

KÁLULU: Elég rémes volt. De aztán poénozni kezdett, és az már elég rendben volt. Nem is

tudom. Nyilván nagyon dühösnek kéne lennem, de a mamám olyan boldog, szóval így elég nehéz.

FEJTÖRŐ: A mamád Mr. G.-nél sokkal rosszabbat is kifoghatott volna. Képzeld, ha mondjuk Mr. Stuarttal járna...

Mr. Stuart a biosztanár. Azt képzelem, hogy ő a nők számára valóságos ajándék! Minket még nem tanított, mert biológia és egészségtan csak másodikban van, de a híre már meg előzte: azt mondják, nem szabad a tanári asztal közelébe se menni, mert ha igen, ő kinyúl és úgy csinál, mintha az ember vállát masszírozná, pedig állítólag csak azt akarja kitapogatni, van-e az emberen melltartó...

Ha a mamám Mr. Stuarttal járna, esküszöm, kivándorolnék Afganisztánba...

KÁLULU: Hahaha! Miért érdekel, hogy bukásra állok-e matekból?

FEJTÖRŐ: Hát, csak azért, mert az októberi magazinnal elkészültem, van egy csomó időm, és korrepetálhatlak matekból. Ha akarsz.

Michael Moscovitz fölajánlja, hogy tesz értem valamit? Nem hittem a szememnek. Majd leestem a komputerszékről.

KÁLULU: Kösz, az király volna! Tök rendes vagy!

FEJTÖRŐ: Szóra sem érdemes. Na szia, Thermopolis!

Ezzel befejezte.

Hát nem hihetetlen? Hogyhogy ilyen kedves? Mi ütött belé?

Gyakrabban kellene Lillyvel veszekednem!

Vasárnap, még később

Pont amikor már egy kicsit kezdtem felderülni, a papám telefonált. Azt mondta, értem küldi Larsot a kocsival, hogy vele és Grandmère-rel vacsorázhassak a Plazában.

A meghívás feltűnően nem szót a mamának.

De ezzel nem is volt semmi baj, mert a mama úgysem akart volna jönni. Mondtam neki, hogy átmegegyek a papához, akkor egészen felvidult.

– Helyes – mondta. – Én itthon maradok, rendelek valami thai kaját és megnézem a Börleszkparádét. – Kirobbanóan jó kedve volt, amióta visszajött a Central Parkból. Mesélte, hogy beültek Mr. G-vel egy olyan idétlen fogatba. Meg voltam döbbenve. A lovak gazdái egyáltalán nem törődnek szegény lovakkal. Mindig látni egy-egy szerencsétlen vén gebét, amint támolyog a szomjúságtól. Már többször megfogadtam, hogy én ugyan be nem ülök egy ilyen fogatba, legfeljebb akkor, ha azoknak az állatoknak bizonyos jogokat biztosítanak. Eddig azt hittem, a mamám is egyetért ezzel.

A szerelem furcsa dolgokat művel az emberekkel.

A Plaza ezúttal nem volt olyan rémes. Vagy csak kezdem megszokni?! A londonerek már felismernek – engem vagy Larsot, nem tudom –, és nem macerálnak. Grandmère is és a papám is elég morcosak voltak. Nem tudom, miért. Szerintem azért, mert nem fizetik meg őket azért, hogy egymással legyenek, mint például engem..

A vacsora *dögunalom* volt. Grandmère egyvégtében arra idomított, melyik villát mire, hogyan és mivel együtt használjam. Millió fogást kellett végigenni, persze a legtöbben hús volt. Az egyikben szerencsére hal szerepelt, úgyhogy azt megettem, meg a desszertet, egy nagy, cikornyás csokitornyot. Grandmère azt magyarázta, hogy ha Genoviát képviselem egy állami fogadáson, mindent meg kell ennem, amit elém tesznek, máskülönben megsértem a vendéglátóimat, és az diplomáciai bonyodalmakhoz is vezethet. Én meg azt válaszoltam neki, hogy a szóvivőm útján időben elmagyarázom, hogy vegetáriánus vagyok, ezért ne is szolgáljanak fel nekem húst.

Grandmère-t kis híján megütötte a guta. Szerintem eszébe se jutott, hogy láttam a tévében a Diana hercegnőről szóló filmet. Mindent tudok arról, hogyan kell bizonyos kajákat elhárítani az állami ebédeken és vacsorákon, meg arról is, hogyan kell meghánytatnom magam kaja után (nem mintha eszembe jutna ilyesmit csinálni).

Vacsora alatt a papám megállás nélkül kínos kérdésekkel zaklatott a mamáról. Hogy zavar-e Mr. Gianinival való viszonya, meg hogy akarom-e, hogy beszéljen erről a mamával. Azt hiszem, azt próbálta kiszedni belőlem, komolynak látom-e kettejük, mármint a mama és Mr. G. kapcsolatát.

Hát én azt gondolom, hogy elég komoly lehet, ha egyszer ott alhatott nálunk. A mamám csak, olyan pasiknak engedi, hogy ott aludjanak, akiket igazán nagyon szeret. Az elmúlt tizennégy évben eddig összesen három ilyen pasi volt: Wolfgang, akiről kiderült, hogy meleg, Tim, akiről kiderült, hogy republikánus, és most a matektanárom. Szerintem ez nem vészes. Ha jól számolom, az négy évenként egy pasi.

Vagy valami ilyesmi.

De persze nem mondhattam a papámnak, hogy Mr. G. nálunk aludt, mert még agyvérzést kapott volna. Igazi hímsoviniszta! Az ő barátnői csapatostul nyaralnak Miragnacban, – néha kéthetente jön a váltás! –, de a mamától meg elvárja, hogy olyan szűzies legyen, mint valami apáca!

Ha Lillyvel beszélő viszonyban lennénk, azt mondaná, hogy micsoda álszent disznók a férfiak.

Egyfelől szerettem volna beszámolni a papámnak Mr. G.-ről, hogy ne legyen már olyan beképzelt. Másfelől meg nem akartam újabb érveket szolgáltatni a nagyanyámnak a mama ellen – Grandmère így is azt mondja róla, hogy "léha" –, tehát úgy tettem, mint aki semmit nem tud az egészeztől.

Grandmère azt mondta, holnap a szókincsemen fogunk dolgozni. Szerinte a franciatudásom botrányos, de az angol talán még annál is rosszabb. Azt mondta, ha még egyszer meghallja tőlem, azt hogy "naná", szappannal mossa ki a számat.

– Megértetted, Amelia?

– Naná, Grandmère – feleltem, mire ő majd felnyársalt a pillantásával. Pedig bizony isten nem

pimaszkodni akartam. Véletlen volt.

Mostanáig 200 dollárt kerestem a Greenpeace-nek. Ha ez így megy tovább, a nevem úgy vonul be a történelembe, mint aki az összes veszélyeztetett bálnát megmentette.

Amikor hazaértem, észrevettem, hogy a szemétkben *két* thai kajásdoboz, *két* garnitúra evőpálcika és *két* Heineken üveg volt. Megkérdeztem a mamámat, hogy Mr. G. volt-e itt vacsorára – te jó ég, az egész napot vele töltötte! –, mire azt válaszolta:

– Jaj, nem, szívem, csak borzasztó éhes voltam!

Ez két hazugság egyetlen napra. A dolog tehát véresen komoly.

Lilly még mindig nem hívott. Kezdem fontolóra venni, hogy talán *nekem* kéne őt hívni... De mégis mit mondjak. Én nem csináltam semmit! Na jó, én mondtam neki, hogy fogja be, de csak azért, mert ő meg azt mondta nekem, hogy olyan vagyok, mint Lana Weinberger! Jogom volt azt mondani neki, hogy fogja be!

Tényleg volt? Van-e jogunk azt mondani bárkinek is, hogy fogja be a száját? Talán a háborúk is így kezdődnek, mert valaki azt mondja a másoknak, hogy fogja be, aztán senki nem kér bocsánatot.

Ha ez így megy tovább, kivel fogok holnap ebédelni?

Október 13., hétfő, matekóra

Amikor Lars ma reggel megállt Lillyék háza előtt, hogy őt is fölvegye, a portás azt mondta, hogy már elment. Ezt hívják haragtartásnak.

Ilyen sokáig még sosem voltunk haragban.

Amikor beértem a suliba, az első dolog az volt, hogy valaki egy aláírásgyűjtő ívet tolt az orrom alá.

BOJKOTTÁLD HÓÉK ÜZLETÉT! ÍRD ALÁ ÉS KÜZDJ A RASSZIZMUS ELLEN!

Azt mondtam, nem írom alá, mire Borisz, aki az aláírásokat gyűjtötte, azzal vádolt, hogy érzéketlen vagyok. Azt is mondta, hogy szülőföldjén azokat, akik fölemelték szavukat az elnyomás ellen, üldözte és tönkretette a rendszer, én pedig érzem szerencsésnek magam, amiért olyan országban élek, ahol gyűjthetek aláírásokat és nem kell rettegnem a titkosrendőrség zaklatásától.

Azt feleltem Borisznak, hogy Amerikában nem szokás a pulóvert a nadrágba tűrve hordani.

Lillyben egy dolog kétségtelenül elismerésre méltó: gyorsan cselekszik. Az egész iskola teli van a bojkottfelhívás plakátjaival. A másik, amit meg kell jegyezni róla: ha bepöccen, úgy is marad. Egyáltalán nem áll szóba velem.

Szeretném, ha Mr. G. leszállna rólam. Ki a frászt érdekelnek az egész számok?

Műveletek valós számokkal: negatív vagy ellentett számok – a számegyenes két oldalán a nullától egyenlő távolságban elhelyezkedő számok.

Matekórán, jaj mit tegyek ?

Matekórán, jaj mit tegyek?

Unalmamban hová legyek?

Firkáljak vagy ásítózzak,

A pad alatt torpedózzak?

Sonkás zsömlém elővegyem?

Félálomban mind megegyem?

Szundikálnék, álmodoznék,

Egy kicsi dalt dúdolgatnék.

Tábla fölött falióra,

Nem mozdul a mutatója.

Lassú idő, csak nem múlik,

Matekóra hosszan nyúlik.

ÉS MÉG MINDIG NINCS VÉGE!!!

Hétfőn később, franciaóra

Ha nem lennénk haragban, akkor sem tudtam volna Lilly mellett ülni ma ebédnél. Ő lett a központ, a szent ügy zászlóvivője. Az összes érdekelt ott tolongott az asztalánál, ahol máskor ő meg én meg Shameeka, meg Ling Su esszük a Big Wongtól származó mártásos gombócot. Az én helyemen *Borisz Pelkovszkij* ült.

Lilly nyilván a hetedik mennyországban érzi magát. Mindig azt akarta, hogy egy zenei zseni udvaroljon neki. Csak álltam ott, mint egy hülye, kezemben a hülye tálcámmal, rajta a hülye salátával, mert ma nem volt más vegetáriánus előétel, kifogyott a bab meg a kukorica is. Szóval, csak álltam és azt néztem, hová, ki mellé ülhetnék le? A menzán csak tíz asztal van, mert váltott csoportokban ebédelünk: van a mi asztalunk Lillyvel, van a bunkók asztala, a drukkeréké, a gazdag gyerekeké, a hip-hoposoké, a szipusoké, a színjátszó körösöké, a nemzeti ösztöndíjasoké, a külföldi cserediákoké és az, ahol Tina Hakim Baba ül mindennap a testőrével.

A bunkókhoz meg a drukkerékhez nem ülhettem, mert egyik sem vagyok. A gazdagok asztalához sem ülhettem, mert nincs mobiltelefonom és brókerem sem. Nem érdekel a hip-hop és a drog sem, nem vagyok színjátszó körös, nem kaptam szerepet a legutóbbi darabban, és a várható matek bukásommal a nemzeti ösztöndíjasok közé sem egyhamar fogok bekerülni. A külföldi cserediákoknak egy szavát sem értem, mivel nem franciául beszélnek.

Tina Hakim Babára néztem. Előtte is ugyanaz a fonnyadt saláta volt, mint előttem. Csak éppen Tina azért eszik salátát, mert túlsúlyos, nem pedig azért, mert vegetáriánus, mint én. Az asztalnál füzetes románcot olvasott, aminek a borítóján egy tizenéves fiú volt, amint éppen átölel egy tizenéves lányt. A lánynak hosszú szőke haja és vékony combjához képest szép nagy melle volt. Pontosan úgy nézett ki, ahogy a nagyanyám szeretné, hogy én kinézzek.

Odamentem Tina Hakim Baba asztalához és letettem a tálcát.

– Ideülhetek? – kérdeztem.

Tina felnézett a könyvből. Az arcán teljes elképedés. Rám nézett, aztán a testőrére. A testőr magas, sötét bőrű fickó volt, fekete öltönyben. Még idebenn is napszemüveget viselt. Szerintem Lars lebirkozta volna, ha netán verekedésre került volna sor kettejük között.

Amikor Tina a testőrré nézett, az is megnézett engem vagy legalábbis nekem úgy tűnt, de nem tudtam pontosan megállapítani a napszemüveg miatt.

Tina boldogan rám mosolygott.

– Hát persze! – mondta, és letette a könyvet. – Gyere, ülj ide hozzám!

Leültem. Elégé szíven ütött az a boldog mosoly. Talán korábban is oda kellett volna ülnöm hozzá...De én is azt gondoltam róla, micsoda egy hülye, mert limuzinon jár iskolába, és testőre van.

Most már nem is tartom annyira hülyének.

Ettük a salátát és arról beszélgettünk, milyen moslék az iskolai kaja. Mesélt a diétájáról, amit az anyja miatt kellett elkezdenie. Tíz kilót akar fogyni a Multikulti Bálig. De a bál most szombaton lesz, úgyhogy nem tudom, hogyan képzei ezt. Megkérdeztem, van-e már partnere a bálra, mire kuncogott és azt mondta, van. Egy manhattani magániskolából, a Trinityből hívta el egy fiú, a neve Dave Farouq El-Abar.

Hogy micsoda? Ez nem ér! Még Tina Hakim Babát is elhívta valaki, pedig őt az apja két saroknyira sem engedi egyedül!

Nyilván azért, mert nem olyan lapos a melle.

Tina egyébként nagyon helyes. Amikor fölállt, hogy még egy kalóriaszegény üdítőt hozzon, a testőr oda is elkísérte. Jézusom, ha Lars ennyire a sarkamban lenne, öngyilkos lennék. Elolvastam a könyve címlapját: *Talán Amanda vagyok...* Egy olyan lányról szól, aki magához tér a kómából és nem tudja, kicsoda. Egy állati csinos fiú látogatja a kórházban, aki elárulja neki, hogy a neve Amanda, és azt bizonygatja, hogy ők szerelmesek egymásba. A könyv hátralévő részében a csaj azt találgatja, vajon hazudik-e a fickó.

Jó vicc! Ha egy dögös fickó azt bizonygatja nekem, hogy szerelmes belém, miért ne hagynám? Vannak, akik nem tudják, mikor nyúlnak bele a tutiba.

Éppen a könyv hátoldalát olvasgattam, amikor egyszer csak árnyék vetült rá. Fölnéztem, Lana

Weinberger volt az. Meccs lehetett a suliban, mert drukkeregyenruha volt rajta, zöld-fehér rakott miniszoknya és szűk fehér pulcsi egy hatalmas ráhímzett A betűvel a mellén. Szerintem a pomponjait a melltartójába dugja, amikor nem integet velük, mert ekkora melle azért mégsem lehet.

– Új frizi, Amelia? – kérdezte nyávogva. – Mi ez az új stílus? Benzinkutaslánya?

Elnéztem mellette. Kicsivel odébb állt Josh Richter a haverjaival. Oda sem figyeltek Lanára meg rám. Valami hétvégi buliról beszélgettek, ahol kiütötték magukat, annyi sört vedeltek.

Vajon tudja ezt az edzőjük?

– Egyáltalán milyen hajszín ez? – folytatta Lana összecsapintva egy hajtincsemet. – Gennysárga?

Tina Hakim Baba és a testőr visszajöttek, de Lana nem zavartatta magát. Tina a kalóriaszegény üdítő mellé vett egy Nutty Royale jégkrémet is, amit nekem adott. Szerintem ez irtó rendes volt tőle, ha meggondoljuk, hogy azelőtt jóformán szóba sem álltam vele.

Lana viszont nem értékelte a gesztus szépségét. Nagy ártatlanul megkérdezte:

– Ó, Tina, csak nem Ameliának vetted ezt a jégkrémet? Kaptál a papádtól ma külön száz dollárt, hogy újabb barátot vásárolj magadnak?

Tina szemét elfutotta a könny. A testőr látta és kinyitotta a száját, de ekkor furcsa dolog történt. Én csak ültem ott és néztem, ahogy Tina Hakim Baba mindjárt elsírja magát, majd a következő pillanatban arra ocsúdtam föl, hogy fogom a Nutty Royale jégkrémet és bedugom Lana Weinberger pulóverének dekoltázsába.

Lana lenézett a mellére, ahol csurgott a vanília, és az egész pulcsit csoki- és mogyoródarabkák borították. Josh Richter és a haverok abbahagyták a röhögcsélést és Lanát bámulták. A menza szokásos zsongása teljesen elnémult. *Mindenki* a Lana pulcsijából kilógó tölcseért bámulta. Olyan csönd volt, hogy hallani lehetett, hogy Borisz a fogszabályozója résein át szuszog.

Aztán Lana visítani kezdett:

– Te...te... – azt hiszem, nem találta a kellően szörnyű kifejezést, amivel illessen. – Te...Nézd, mit csináltál! Mit csináltál a pulcsimmal!

Fölálltam és megragadtam a tálcámat.

– Gyere, Tina – mondtam. – Keressünk már valami csendesebb helyet!

Tina is alig bírta levenni a szemét a Lana pulóverére hímzett "A" betűről fityegő jégkrémroncsról, de azért fogta a tálcáját, és jött utánam. Utána meg a testőr. Fogadok, hogy röhögött.

Tina meg én elhaladtunk Lilly asztala mellett. Lilly tátott szájjal bámult rám. Nyilván látta az egészet.

Azt hiszem, most már módosítania kell azt a diagnózisát, hogy határozatlan vagyok. Amikor nem akarom, akkor nem vagyok.

Lehet, hogy tévedek, de mintha távozásunk után valami tapsfélét hallottam volna az egyik asztal felől.

Önérvényesítem a legjobb úton halad.

Hétfőn, később

Ó istenem. De nagy bajban vagyok. Ilyen még sose történt velem.

Behívattak az igazgatói irodába!

Nem vicc. Behívattak az igazgatói irodába, mert bedugtam Lana Weinberger dekoltázsába a jégkrémet! Tudhattam volna, hogy bemószerol. Hernyó.

Egészen be vagyok tojva. Még sosem fordult elő, hogy megsértettem volna a házirendet. Eddig amolyan igazi rendes gyerek voltam. Amikor a diákönkormányzati képviselő bejött a tehetség gondozási osztályba és odaadta az értesítést, nem is hittem, hogy nekem szól. Michael Moscovitzcal ültem, éppen azt magyarázta, hogy a kivonási módszerem tök rossz. Szerinte a legfőbb baj az, hogy rendetlenül írom le a számokat, és nem adom hozzá a maradékot. Meg az is, hogy nem olvasom el az órai jegyzeteket, és különben is olyan füzetbe firkantom le őket, amilyen éppen kéznél van. Szerinte az összes matekjegyzetet egy füzetbe kéne írnom.

Azt is mondta, hogy valószínűleg a koncentráló képességemmel is baj van.

Valójában azért nem bírtam koncentrálni, mert életemben nem ültem még ennyire közel egy fiúhoz! Persze tudom, hogy csak Michael Moscovitz, akivel úgyis folyton együtt vagyok, meg különben se érdekli őt egy kis hülye elsős, meg csak a húga barátnője vagyok – illetve voltam...

De akkor is fiú, ráadásul milyen *helyes*, még akkor is, ha Lilly bátyja. Szóval nagyon nehezemre esett figyelnem a kivonásra, amikor éreztem a belőle áradó friss, tiszta illatot.

A tetejébe időnként a kezemre tette a kezét, elvette a ceruzámat és úgy'magyarázott:

– Nem, ne így csináld, Mia.

Azért sem voltam képes figyelni, mert olyan érzésem volt, hogy Lilly minket néz. Persze nem nézett. Most, hogy a rasszizmus gonosz erőivel viaskodik, nincs ideje olyan jelentéktelen emberekre, mint én vagyok. Ült egy nagy asztalnál a híveivel, és a Ho-offenzíva következő lépését tervezgették. Még Borisz is kijött a szertárból, hogy segítsen nekik.

Meg kell említenem, hogy a megbeszélés alatt Borisz gyakorlatilag ráfeküdt Lillyre... Nem értem, hogyan bírja elviselni Lilly, hogy azzal a vézna karjával átfogja a széke támláját! Ráadásul a pulóvere még mindig a nadrágjába van tűrve.

Szóval, egyáltalán nem kellett volna görcsölnöm azon, hogy valaki észrevesz minket Michaelal. Nem is volt mit észrevenni, ő *nem* ölelte át az én székemet! Igaz, egyszer az asztal alatt a térde véletlenül hozzáért az enyémhez. Majd elájultam, de nagyon jó volt.

És akkor megjött az a rohadt értesítés, hogy menjek az igazgatóiba.

Vajon kirúgnak? Ha kirúgnak, akkor mehetnek egy másik iskolába, ahol senki nem tudja, milyen színű volt eredetileg a hajam, és hogy műkörmöm van. Ez nem is olyan rossz.

MÁTÓL KEZDVE:

1. Gondolkodom, mielőtt cselekszem
2. Udvarias leszek, bármennyire is provokálnak
3. Megmondom az igazat, kivéve, ha azzal megsértek valakit
4. Távol tartom magam Lana Weinbergertől

Ajjaj! Most be kell mennem Guptaéhoz.

Hétfő éjjel

Nem tudom, mit csináljak. Egyheti büntetést kaptam: minden délután az iskolában kell lennem. Matekkorrepetálásra kell járnom Mr. G.-hez. Uralkodói illemtanleckéket kell vennem Grandmère-től.

Este kilencre értem haza.

Ez így nem mehet tovább.

A papám dührohamot kapott. Azt mondja, bepereli az iskolát. Szerinte senki nem büntetheti meg a lányát azért, mert a gyengébbet védelmébe vette. Én mondtam neki, hogy az igazgatónő igenis megbüntethet. Bármit megtehet, mert ő az igazgató.

Nem is hibáztathatom a dologért, mert végül is nem is kértem bocsánatot. Gupta egész normális volt, de ő sem tehetett semmit. Beismertem, hogy én tettem. Azt mondta, bocsánatot kell kérnem Lanától és ki kell fizetnem a pulóver tisztítását. Azt feleltem, a pulóver tisztítását kifizetem, de bocsánatot nem kérek. Gupta csak nézett rám a bifokális szemüvege fölött: "Tessék?"

Megismételtem, hogy nem kérek bocsánatot. Úgy vert a szívem, hogy majd kiugrott. Nem akartam senkit se földühíteni, főleg Guptát nem, aki elég rémisztően tud viselkedni, ha akar. Megpróbáltam elképzelni őt a férje melegítő alsójában, de nem ment. Így is féltém.

De akkor sem kérek Lanától bocsánatot. Ki van zárva. Gupta nem is látszott dühösnek. Inkább aggodalmasnak. Szerintem ezt a nézést tanítják a tanároknak az egyetemen. A tantárgy neve: "Az ifjúság sorsáért aggódó arckifejezés".

– Mia, meg kell mondanom, amikor Lana bejött hozzám elpanaszolni, mi történt, meg voltam döbbenve. Általában Lilly Moscovitzot kell behívatnom az irodámba. Rólad sosem gondoltam volna, hogy itt találkozunk. Mármint fegyelmi ügyben. A tanulás más kérdés, tudom, hogy nem nagyon jól megy neked a matematika, de magatartási panasz eddig nem volt rád. Meg kell hogy kérdezzem Mia...valami nincs rendben veled? – kérdezte Gupta.

Egy pillanatig csak néztem rá.

Hogy valami nincs rendben? HOGY VALAMI NINCS RENDBEN?!!

Na, lássuk csak: a mamám a matektanárommal jár, matekból egyébként bukásra állok; a legjobb barátnőmmel halálosan összevesztem; tizennégy éves vagyok, és még nem jártam senkivel; tők lapos a mellem, ja, és a napokban derült ki, hogy én vagyok Genovia hercegnője...

– Nem, dehogy – mondtam Guptának. – Minden rendben van.

– Biztos, Mia? Mert valahogy az az érzésem, mintha gondjaid lennének... valami baj van otthon?

Mégis mit képzelsz ez, ki vagyok én? Lana Gennyberger? Hogy ide jövök és elsirom neki a panaszaimat? Pont neki... Ja, hogy el ne felejtsem: itt van a nagyanyám is, és a papám napi száz dollárt fizet nekem, hogy uralkodói illemtanleckéket vegyek tőle! Plusz a hétvégén a konyhánkban összefutottam Mr. Gianinival, akin összesen egy darab boxeralsó volt. Kíváncsi még másra is?

– Mia – folytatta Gupta –, azt szeretném, hogy érezd, mi törődünk veled. Nagyon fontos vagy nekünk, mert sok nagyszerű tulajdonságod van. És semmi okod félni Lana Weinbergertől. Egyáltalán semmi.

Hát persze. Semmi. Az se számít, hogy ő a legcsinosabb és legnépszerűbb lány az osztályban, aki véletlenségből az iskola leghelyesebb és legmenőbb pasijával jár! Semmi okom félni tőle. Még akkor sem, ha minden alkalmat megragad, hogy a nyilvánosság előtt belém rúgjon. Hogy én félek? Ugyan...

– Tudod, Mia – mondta Gupta –, szerintem, ha vennéd a fáradtságot és megbarátkoznál Lanával, rájönnél, milyen helyes lány. Rengeteg közös tulajdonságotok van.

Ja. Nekem meg Lana Weinbergernek.

Annyira kiborultam, hogy az egészet elmeséltem Grandmère-nek az illemtanórán. Meglepő együttérzést tanúsított. – Amikor ugyanekkor voltam – mondta –, volt az iskolánkban egy ugyanilyen lány, mint ez a Lana. Geneviève-nek hívták. Földrajzórán mögöttem ült. Fogta a copfom végét és belemártotta a tintatartóba úgy, hogy amikor fölálltam, az egész ruhám merő egy tinta lett. A tanárnő persze nem hitte el, hogy Geneviève csinálta szándékosan.

– Tényleg? – Egészen le voltam nyugözve. Annak a Geneviève-nek volt vér a pucájában. A nagyanyámmal még sosem próbált senki ujját húzni.

– És te mit csináltál? Grandmère gonoszul kacarászott. – Én? Semmit.

Képtelenség, hogy semmit nem csinált. Aki ilyen gonoszul vihog, az mindenre képes. De akárhogy nyaggattam, nem tudtam kiszedni belőle, hogyan állt bosszút. Lehet, hogy eltette Geneviève-et láb alól?

Nem csodálkoznék.

Nem kellett volna annyit nyaggatnom, mert azzal hallgattatott el, hogy ki kellett töltenem egy feladatlapot! Nem vicc! Ráadásul elég nehéz volt. De 98 %-osan oldottam meg, ezért idetűzöm. Grandmère szerint rengeteget haladtam, amióta kézbe vette a nevelésemet.

Illemtani feladatlap

Ha egy étteremben kimegyünk a mosdóba, mi a teendő a szalvétával?

Ha négycsillagos az étterem, oda kell adni a pincérnek, aki úgyis odarohan, hogy hátrahúzza a széket. Ha normális az étterem és nem rohangál a pincér, otthagyjuk a szalvétát a széken.

Milyen körülmények között elfogadható nyilvánosan sminkelni?

Semmilyen körülmények között sem.

Melyek a kapitalizmus jellegzetességei?

A termelőeszközök és az elosztás magántulajdona, és az áruk cseréje a piac működésének szabályai szerint.

Mi a helyes válasz, ha egy férfi azt mondja: Szeretem Önt?

Köszönöm. Nagyon kedves.

Mit tartott Marx a kapitalizmus legfőbb ellentmondásának?

Bármely áru értékét az előállításához szükséges munka határozza meg. Amikor a kapitalisták megtagadják a munkásoktól az általuk termelt áru értékét, saját gazdasági rendszerüket ássák alá.

A fehér cipő elfogadhatatlan viselet:

Temetésen, a Munka Ünnepeén, az Emlékezés Napja előtt illetve mindenhol, ahol lovak vannak.

Mi az oligarchia?

Amikor egy kis csoport korlátlan hatalmat gyakorol, általában korrump céllal és eszközökkel.

Miből áll a Sidecar-koktél?

1/3 rész citromlé, 1/3 rész Cointreau, 1/3 rész brandy jól összerázva, leszűrve, jéggel.

Az egyetlen hibám az volt, hogy eltévesztettem, mit kell mondani, ha egy pasi szerelmet vall. Nem szokás azt mondani, hogy köszönöm!

Nem mintha ez valaha is előfordulhatna velem. Bár Grandmère szerint érhet még meglepetés...

Úgy legyen!

Október 14., kedd, osztályterem

Lilly ma reggel se várt meg. Nem mintha számítottam volna rá. Azért megkértem Larsot, hogy álljon meg a házuk előtt, hátha mégis ki akar velem békülni...Végül is láthatta, mennyire határozott voltam Lanával, és talán rájött, hogy hiba volt folyton kritizálnia.

Nyilván nem jött rá.

Vicces volt, hogy Lars pont akkor tett ki a sulis előtt, amikor Tina Hakim Babát is hozta a sofőr. Vigyorogtunk egymásra, aztán együtt mentünk be a suliba, mögöttünk a testőr. Tina azt mondta, köszöni, amit tegnap tettem. Állítólag a szüleinek is elmesélte, akik meghívtak pénteken vacsorára.

– És ha van kedved – folytatta Tina bátortalanul –, nálunk alhatnál!

– Rendben – feleltem. Leginkább azért, mert sajnálom Tinát, mert nincs más barátja, és mindenki olyan csodabogárnak tartja a testőr miatt, meg ilyenek. Azért is fogadtam el a meghívást, mert állítólag van otthon szökőkútjuk, tisztára, mint a milliomos Donald Trumpnak, és szeretném látni, igaz-e.

Meg, tulajdonképpen bírom Tinát. Olyan kedves hozzám. Az jó, ha valaki kedves az emberhez.

FONTOS:

1. Nem szabad többé Lilly telefonjára várnom (NEM fog telefonálni, sem ő, sem Josh Richter)!
2. Többet kell barátkoznom!
3. Nagyobb önbizalomra van szükségem.
4. Abba kell hagynom a műkörmöm rágását!
5. Sokkal a) felelősségteljesebben,
b) felnőttebben,
c) érettebben kell viselkednem!
6. Boldogságra kell törekednem!
7. Meg kell valósítanom önmagam!
8. Venni: szemeteszsák, szalvéta, hajkondicionáló, tonhal, vécépapír!!!

Még mindig kedd, matekóra

Atyaisten. Ez nem lehet igaz. De mégis igaz, mert Shameeka most mondta nekem.

Lillyt meghívta valaki a hétféji Multikulti Bálra.

Lilly is fog randizni. *Még Lilly is!* Én meg azt hittem, hogy a suliban minden fiú fél Lillytől.

De van egy kivétel:

Borisz Pelkovszkij.

FÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ!

Még mindig kedd, angolóra

Soha nem fogok járni senkivel. Soha. Mindenkinek van partnere a Multikulti Bálra: Shameekának is, Lillynek is, Ling Sunak is, Tina Hakim Babának is. Csak én nem megyek. EGYEDÚL ÉN.

Miért vagyok én ilyen iszonyú szerencsétlen? Miért vagyok én ilyen iszonyú béna? MIÉRT?

A fél életemet odaadnám, ha százhetvennyolc centis, lapos mellű hercegnő helyett százhetvennyolc centis, normális mellű normális polgár volnék.

Komolyan.

Szatíra: a humort rendszeresen a leleplezés szolgálatába állítja.

Irónia: működése az ellentétekre épít.

Paródia: élethű utánpótlás, amely eltúlozza a nevetséges vagy negatív tulajdonságokat.

Még mindig kedd, franciaóra

Ma a teghondon Michael Moscovitz a kiemelés szabályát magyarázta és közben gratulált az általa Weinberger-incidensnek nevezett esetben tanúsított viselkedésemhez. Csodálkoztam, honnan értesült róla. Azt mondta, az egész sulis tele volt vele, hogy égettem Lanát Josh előtt.

– A szekrényed pont Joshé mellett van, nem? – kérdezte.

– Igen – mondtam.

– Az kínos lehet – mondta Michael, de ebben nem volt igaza, mert Lana mostanában a környékre sem merészkedik, Josh pedig amúgy sem áll szóba velem, legfeljebb annyit mond: Bocs, odaengednél?

Megkérdeztem, hogy még mindig csúnyákat mond-e rólam Lilly. Egészen megdöbbsent.

– Sosem mondott rólad csúnyákat – mondta. – Csak éppen nem érti, miért támadtál rá.

– Michael, Lilly folyton kioktat és letorkol! Már nem bírtam elviselni! Épp elég bajom van amúgy is, nem hiányzik, hogy még a legjobb barátnőm is ellenem forduljon!

Michael nevetett.

– Ugyan milyen bajod lehet neked?

Mintha bizony még óvodás lennék, akinek a világon semmi baja se lehet!

Nahát alaposan kioktattam. Azt persze nem mondhattam el neki, hogy én vagyok Genovia hercegnője, vagy hogy lapos a mellem, de azt az orra alá dörgöltem, hogy bukásra állok matekból, egyheti büntetést kaptam Guptától, meg azt, hogy' mostanában Mr. Gianini boxeralsóban flangál a lakásunkban és a mamámmal együtt reggelizik!

Erre visszavonult. Talán belátta, hogy nekem is lehetnek gondjaim...

Amíg Michaellel beszélgettem, Lilly egyfolytában különös képpel nézegetett minket a hirdetőtábla mögöl, ahová a Ho-gate kampány jelszavait irkálta vastag fekete filctollal. Nyilván azt gondolja, hogy nem volna szabad a bátyjával sem szóba állnom, amiért vele haragban vagyok!

Vagy egyszerűen bajban van, mert a Hóék elleni bojkott nagy felzúdulást keltett a suliban. Először is az összes ázsiai származású diák csak azért is kizárólag Hóéknál vásárol. Miért ne? Lilly kampányának köszönhetően megtudták, hogy mindenképp ötcentes árengedményt kapnak! A másik, hogy a környéken nincs is másik büfé, és ez jelentősen megosztotta a bojkottálók erőit. A nemdohányzók folytatni akarják a bojkottot, a dohányzók meg írni akarnak egy elítélő levelet Hóéknak, aztán hagyni az egészet a fenébe. Mivel a sulis majd minden hangadója dohányzik, ők nem nagyon díjazták az egész bojkottot. Ugyanúgy járnak Hóék büféjébe, mint eddig, és ott veszik a Camel Lightot.

Ha az ember nem tudja a hangadókat a maga oldalára állítani, akkor az egész reménytelen, mert népszerű támogatók nélkül elbukik az ügy. Mihez kezdenének az éhező bojkottálók Sally Struthers nélkül?

Akkor Michael valami furcsát kérdezett:

– Szóval akkor most büntetésből nem mehetsz sehová?

Bambán néztem rá.

– Úgy érted Lana miatt? Nem, dehogyis. A mamám teljesen az én oldalamon áll, a papám meg be akarja perelni a sulit.

– Aha – mondta Michael. – Mert... csak azért kérdeztem, mert, szóval ha ráérsz szombaton, akkor...

De nem fejezhette be, mert bejött Mrs. Hill, és kitöltetett velünk egy kérdőívet, ami a városi kamaszok erőszakos cselekményeiről szóló doktori disszertációjához kell neki, pedig Lilly kifejtette, hogy nem áll elegendő adat rendelkezésünkre a válaszadáshoz, mert az összes erőszakos cselekmény, amiben valaha részünk volt, a Madison sugárúti Gap tavaszi farmerkiadásán zajlott le.

Aztán kicsöngettek, és én kirohantam, amilyen gyorsan csak bírtam. Tudtam, mit akar tőlem kérdezni Michael: azt akarta javasolni, hogy találkozzunk és vegyük át a kétjegyű számnál nagyobb osztóval való osztást, ami szerinte tragikusan megy nekem. Viszont ezt úgy éreztem, képtelen vagyok elviselni. Matekozás? Hétvégén? Amikor egész héten minden pillanatban ezzel

foglalkozom, amikor nem alszom?

Na nem.

Nem akartam goromba lenni, úgyhogy inkább elhúztam, mielőtt megkérdezi. Olyan rémes ez tőlem?

Azt hiszem, több bírálatot nem vagyok képes elviselni a matektudásomról.

ma	mon	tes
ta	ton	tes
sa	son	ses
notre	notre	nos
votre	votre	vos
leur	leur	leurs

HÁZI FELADAT

Matek: 121.o. 1-57, csak a páratlanok

Angol: ??? Megkérdezni Shameekát

Társ.ism.: kérdések a 9. fej. végén

T.g: semmi

Francia: pour demain, *une vignette culturelle*

Biosz: semmi

Kedd éjjel

Grandmère szerint elmondásomból ítélve Tina Hakim Baba sokkal megfelelőbb barátnő, mint Lilly Moscovitz. Énszerintem viszont csak azért mondja ezt, mert Lilly szülei pszichoanalitikusok, Tina papájáról meg kiderült, hogy valami arab sejk, a mamája meg a svéd királyi családdal áll rokonságban, ezért helyénvaló, hogy Genovia trónörököse inkább velük barátkozik.

Hakim Babáék kőgazdagok a nagyanyám szerint. Valami százmillió olajkútjuk van. Grandmère azt mondta, hogy amikor vacsorázni megyek hozzájuk péntek este, ajándékot is kell vinnem, és föl kell vennem a Gucci cipőmet. Megkérdeztem, mégis milyen ajándéokra gondol, azt mondta, ilyenkor reggelit szokás vinni. Mondta, hogy majd megrendeli soron kívül Balduccinál, és szombat reggel házhoz szállítják Hakim Babáékhoz.

Hercegnőnek lenni kemény feladat.

Most jut eszembe, hogy Tina ma ebédnél másik könyvet olvasott. Ennek tők ugyanolyan volt a borítója, mint az előzőnek, csak a mostanin barna hajú volt a hősnő. A címe *Titkos szerelmem* volt. Arról szólt, hogy egy csaj, aki zúrös családból származik, beleesik egy gazdag fiúba, aki észre sem veszi. Akkor a csaj nagybátyja elrabolja a fiút, és túszként fogva tartja. A csaj meg ápolja a sebeit, meg segít neki megszökni, meg ilyenek, a fiú persze halálosan beleszeret. Tina azt mondta, már elolvasta a végét, a nagybácsit elfogják, sítire vágják, és a csaj odaköltözik a fiúhoz meg a szüleihez.

Hogyhogy ilyen dolgok velem sose történnek?

Október 15., szerda, osztályterem

Lilly ma se várt meg. Lars azt javasolta, menjünk inkább egyenesen a suliba, ne álljunk meg minden nap a házuknál, akkor korábban beérek. Talán igaza van.

Elég furcsa volt, amikor megálltunk az Albert Einstein gimnázium előtt. Mindazok, akik tanítás előtt az épület előtt lógnak, cigiznek, dumálnak, vagy Joe, a kőoroszlán hátán ülnek, ma csoportokba verődve bámultak valamit. Biztos valakinek a papáját megint pénzmosással vagy effélével vádolták. A szülők olyan rémesen önzők. Mielőtt valami törvénytelen csinálnának, igazán megállhatnának egy pillanatra, hogy átgondolják, milyen iszonyú kínosan érzi majd magát a gyerekük, ha őket rajtakapják.

Ha én volnék Chelsea Clinton, már rég nevet változtattam, és Izlandra költöztem volna.

Egyenesen bementem a suliba, hogy ezzel is kifejezzem, nem veszek részt semmiféle pletykálkodásban. Néhányan furcsán bámultak rám. Michaelnak igaza lehet: tényleg híre járt, hogy Lana pulcsijába dugtam a jégkrémet. Vagy az is lehet, hogy hülyén feláll a hajam. De bementem megnézni a lányvécébe és nem.

Amikor beléptem oda, egy csapat lány idétlenül vihogva kirohant. Nem értem.

Néha azt kívánom, bár valami lakatlan szigeten laknék. Tényleg. Ahol több ezer mérföldnyire nincs senki. Csak én meg a tenger, meg a homok és kókuszpálmák.

Na még talán egy nagy képernyős tévé parabolaantennával, és esetleg egy Sony PlayStation, ha unatkoznék.

ÉRDEKES TÉNYEK:

1. A leggyakoribb kérdés az Albert Einstein Gimnáziumban: Van egy rágódó?
2. A méheket és a bikákat vonzza a vörös szín
3. Az osztályomban gyakran akár fél órába is beletelik, hogy egyáltalán észrevegyék az embert
4. Hiányzik a legjobb barátnőm, Lilly Moscovitz

Szerdán, később, matekóra előtt

Irtó furcsa dolog történt. Josh Richter odajött a szekrényhez, hogy elrakja a geometriakönyvét, és azt mondta nekem:

– Szia, hogy vagy? – Én éppen a matekfüzetemet kotortam elő.

Bizony isten így történt, nem én találom ki.

Annyira megdöbbsentem, hogy majdnem leejtettem a hátizsákomat. Nem is emlékszem, mit válaszoltam neki. Valami olyasmit, hogy kösz, jól... Legalábbis remélem, hogy ezt mondtam.

Hogyhogy Josh Richter szóba állt velem?

Biztos ez is csak reflexmosoly volt, mint a múltkor a drogériában.

Utána Josh becsapta a szekrénye ajtaját, *egyenesen a szemembe nézett (!)*, és elköszönt:

– Na, csá!

És elhúzta a csíkot.

Legalább öt percembe telt, amíg végre rendesen levegőhöz jutottam.

Olyan kék a szeme, hogy az már fáj.

Szerda, igazgatói iroda

Vége. Meghalok. Nincs tovább.

Most már tudom, mit bámultak azok odakint. Tudom, miért sutyorogtak és vihogtak. Tudom, hogy azok a lányok miért rohantak ki a vécéből. Tudom, miért állt velem szóba Josh Richter.

A képem ott virít a *Post* címlapján.

Igen, igen, a *New York Post* címlapján. Amit naponta több millió New York-i olvas.

Jézusom. Végem.

Egyébként elég jó a fotó. Akkor csinálhatták, amikor vasárnap este eljöttem a Plazából a vacsora után. Épp kilépek a forgóajtón és jövök lefelé a lépcsőn. Még mosolygok is, bár nem a kamerába. Én nem emlékszem, hogy bárki is fotózott volna, de valaki nyilván mégis.

A kép fölött a felirat: *Amelia hercegő*, alatta meg kisebb betűvel: *New York saját hercegekisasszonya*.

Ez szuper. *Egyszerűen szuper*.

Mr. Gianini vette észre. Azt mondta, éppen a metró felé indult, és meglátta az újságosnál. Azonnal fölhívta a mamámat. Ő éppen zuhanyozott és nem hallotta a telefont. Mr. G. erre hagyott egy üzenetet a rögzítőn. A mamám viszont reggel sosem hallgatja le az üzeneteket, mert mindenki, aki ismeri őt, tudja, hogy nem egy kora reggeli típus, ezért nem is nagyon telefonál senki dél előtt. Amikor Mr. G. újra hívta, a mama már elment a műterembe, ahol viszont sosem veszi fel a telefont, mert walkman van a fülén festés közben és Howard Stern műsorát hallgatja.

Tehát Mr.G.-nek nem volt más választása, mint hogy fölhívja a papámat a Plazában, ami elég nagy bátorságra vall, ha belegondolunk. Mr. G. szerint a papám örült jelenetnek rendezett. Utasította Mr. G-t, hogy amíg ide nem ér, kísérjen az igazgatói irodába, ahol "biztonságban" leszek.

A papám nyilván még életében nem találkozott Guptával.

Ezt lehet, hogy nem kellett volna mondanom. Annyira azért nem rémes. Megmutatta nekem az újságot, és kicsit gúnyosan, de azért kedvesen megjegyezte:

– Ezt megoszthattad volna velem, Mia, különösen, hogy a múltkor kérdeztelek, nincs-e valami baj otthon? Elvörösödtem.

– Hát – kezdtem – szerintem senki nem hitt volna nekem.

– A dolog, hogy úgy mondjam, kissé hihetetlen – mondta Gupta.

A *Post* második oldalán olvasható sztori ugyanezt boncolgatja. TÜNDERMESÉ HŐSNŐJE LETT A NEW YORK-I DIÁKLÁNY, írta a riporter, bizonyos Ms. Carol Fernandez. Mintha nyertem volna a lottón, vagy mi. Még örüljek is neki?!

Ms. Carol Fernandez hosszasan taglalta a mamát: "a hollófekete hajú avantgárd festőművésznő, Helen Thermopolis", és a papát: "a jóképű Phillipe, Genovia hercege, aki nemrégiben sikeresen küzdötte le a gyilkos kór, a hererák támadását". Köszö, Ms. Fernandez, köszö, hogy tudatta egész New Yorkkal, hogy a papámnak csak egy micsodája van.

Aztán még folytatta azzal, hogy rólam, mint "szoborszerű szépség"-ről írt, "aki Helen és Phillipe viharos egyetemi szerelmének gyümölcse".

MI?? CAROL FERNANDEZ BE VAN LŐVE, VAGY SZÍVOTT VALAMIT, AZ ISTENÉRT???

NEM vagyok szoborszerű szépség. Igen, magas vagyok, mint egy zsiráf. De nem vagyok szépség.

Ha Carol Fernandez szépnek tart engem, akkor én is olyat akarok szívni, mint ő!

Nem csoda, ha mindenki röhögött rajtam. Ez ANNYIRA ciki. El sem tudom mondani...

Jaj, itt a papám. Hú, mindjárt eldurran a feje...

Még mindig szerda, angolóra

Ez nem ér.

Ez egyáltalán nem ér, sőt egyenesen szemétség. Mindenki mást hazavitt volna a papája. Mindenki másnak a papája azt mondta volna a gyerekeknek, ha a képe megjelenik a Postban:

– Maradj csak otthon pár napig, amíg lenyugszanak a dolgok. Mindenki másnak a papája azt javasolta volna:

– Ha akarod, másik iskolába íratlak. Mit szólnál, mondjuk, Iowához? Szeretnél Iowában iskolába járni?

De az *enyém* nem. Ő aztán nem. Mert ő herceg. És azt mondja, a genoviai hercegi család tagjai nem menekülnek el, nem bújnak el otthon, amikor válsághelyzet van. Nem, a helyükön maradnak és kitartanak.

Kitartani. Az a gyanúm, hogy a papám is meg Carol Fernandez is narkósok.

A papám figyelmeztetett, hogy nemcsak szívességből teszem, amit teszek. Így van! Száz nyavalyás dollárért! Napi száz dollárt kapok azért, hogy a nyilvánosság előtt kiröhögjenek és megalázzanak.

A bébifókák még egyszer hálásak lesznek nekem, annyit mondhatok.

Szóval itt ülök az angolórán, és mindenki összesúg a hátam mögött és mutogat, mintha ufók raboltak volna el vagy mi, a papám meg elvárja, hogy itt üljek és ezt elviseljem, csak azért, mert hercegnő vagyok és egy hercegnőnek ezt is bírnia kell.

De az osztálytársaim *brutálisak!*

Megpróbáltam ezt megmagyarázni a papámnak.

– Papa, te ezt nem érted. Mindenki rajtam röhög!

Ő meg csak ennyit mondott:

– Sajnálom, szívem. Muszáj kibírnod. Tudtad, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik. Reméltem, hogy nem ilyen hamar, de talán jobb is, hogy túlestél rajta...

Mi? Én egyáltalán *nem* tudtam, hogy ez bekövetkezik. Azt gondoltam, hogy képes leszek titokban tartani ezt az egész hercegnő-ügyet. Csodás tervem, hogy csakis Genovában leszek hercegnő, összeomlófélben van. Itt, Manhattanben is hercegnő lettem, ami azért nem egy sétagalopp.

Annyira bedühödtem a papámra, amikor visszaküldött az osztályba, hogy megvádoltam azzal: ő maga adott ki Carol Fernandeznek.

Rettenetesen megsértődött.

– *Én?* Nem is ismerek semmiféle Carol Fernandezt. Görbén nézett Mr. Gianinire, aki zsebre tett kézzel állt ott, és aggodalmas képet vágott.

– Micsoda? – kérdezte Mr. G. aggodalmasból villámgyorsan döbbentre váltva. – *Én?* Ma reggelig azt sem tudtam, hogy Genovia a világon van!

– Jézusom, papa – vágtam közbe. – Hogy jut eszedbe Mr. G.-t gyanúsítani? Semmi köze hozzá! A papám hitetlenkedve nézett.

– Hát *valaki* csak kiszivárogtatta a sajtónak a dolgot... – mondta gonoszul. Nyilvánvaló volt, hogy azt hiszi, Mr. Gianini volt az. Pedig ő nem lehetett. Carol Fernandez ugyanis olyanokról írt a cikkében, amiről Mr. G. egyszerűen nem tudhat. Sőt, még a mama sem. Például, hogy Miragnacnak saját repülőtere van. Erről sosem meséltem a mamának.

Amikor ezt említettem a papámnak, még mindig gyanakodva leste Mr. G.-t.

– Na jó – mondta. – Akkor most fölhívom ezt a Carol Fernandezt és megtudom, kitől szerezte az információit.

Amíg ezzel foglalkozott, nekem Larssal kellett maradnom. Nem vicc. Most már pont olyan vagyok, mint Tina Hakim Baba, egy testőr csörtet folyton a sarkamban osztályról osztályra. Mintha nem lennék enélkül is épp elég röhejes.

Fegyveres testőri kísérettel kell járnom!!! Megpróbáltam kibújni a dolog alól. Könyörögtem:

– Papa, kérlek, én tudok vigyázni magamra! – de hajthatatlan volt, és azt mondta, Genovia ugyan kicsi ország, de nagyon gazdag, ezért ő nem kockáztathatja, hogy engem elraboljanak és

váltságdíjat követeljenek értem, mint a *Titkos szerelmem* című könyvben, bár ezt nem tette hozzá, mert nem olvasta a *Titkos szerelmem* című könyvet.

– De papa – rimázkodtam –, senki nem fog elrabolni! Ez egy *iskola!*– Nem hallgatott rám. Megkérdezte Guptát, maradhat-e a testőr, mire Gupta így felelt:

– Természetesen, Felség.

Felség! Gupta igazgató Felségnek nevezte a papámat! Ha a helyzet nem lett volna olyan rémes, bepisltem volna a röhögéstől.

Egyetlen hasznom származott ebből: Gupta elengedte a büntetésem hátralévő részét, mert azt mondta, az, hogy megjelent a képem a sajtóban, már önmagában elég büntetés.

Valójában azért csinálta, mert teljesen elbűvölte a papám, aki eljátszotta neki a francia úriembert, madame-nak meg igazgató asszonynak szólította, és szabadkozott az egész cirkusz miatt. Már épp azt vártam, hogy kezet is csókol neki. Szabályosan udvarolni kezdett Guptának, aki egyébként hatszáz éve férjnél van, és az orra egyik oldalán egy nagy fekete szemölcs virít! De teljesen bevette a papám dumáját, elolvadt tőle, mint a jégcsap.

Vajon mostantól kezdve mindig Tina Hakim Babával kell ülnöm ebédnél? Mert ha igen, legalább a testőreinknek is lesz szórakozásuk: összehasonlíthatják őrző-védő taktikáikat...

Még mindig szerda, franciaóra

Lehet, hogy gyakrabban kéne a képemnek a *Post*-ban megjelennie.

Milyen népszerű lettem egy csapásra!

Lementem az ebédlőbe (megkértem Larsot, hogy legyen szíves öt lépés távolságból követni, mert folyton a bakancsom sarkára tiport!), hát ki jön oda hozzám, amikor tálcáért álltam sorba? Nem más, mint Lana Weinberger:

– Helló, Mia! Gyere, ülj a mi asztalunkhoz!

Nem vicc. Ez az álszent hernyó barátokozni akar velem, most, amikor kiderült rólam, hogy hercegnő vagyok.

Tina mögöttem állt a sorban (mármint pont mögöttem Lars állt, mögötte Tina, mögötte pedig az ő testőre...). Őt persze nem hívta, hogy üljenek egy asztalhoz! Tinát ugyanis nem nevezte a *New York Post* "szoborszerű szépségnek". Alacsony, kövérkés csajok nem ülhetnek Lana mellé az ebédlőben, még ha arab sejk is a papájuk. Nem ám! Lana mellé csakis tősgyökeres genoviai hercegnők ülhetnek!

Majdnem elhánytam magam.

– Kösz, nem, Lana – mondtam. – Tina mellett ülök. Lana arcát látni kellett volna. Utoljára akkor vágott ilyen döbönt képet, amikor egy csokis jégkrém állt ki a dekoltázsából.

Ültünk az asztalnál, de Tina csak piszkálta a salátát. Egy mukkot sem szólt a hercegnő-ügyről. Közben mindenki minket bámult, még a bunkók is, akik soha semmit nem vesznek észre. Szörnyű kellemetlen volt. Éreztem, hogy Lilly pillantása valósággal belém fúródik. Továbbra sem szólt hozzám, de azért biztos tudott mindenről. Lilly mindig tud mindenről.

Szóval, egy idő után már nem bírtam. Letettem a villát és azt mondtam Tinának:

– Figyelj, Tina! Ha nem akarsz velem többet egy asztalnál ülni, nem muszáj!

Tina szeme megtelt könnyel. Komolyan! Megrázta a fejét, hosszú fekete copfja himbálódzott.

– Miért mondd ezt? – kérdezte. – Nem bírsz elviselni, Mia?

Most nekem esett le az állam.

– Micsoda? Dehogynem! Azt hittem, te nem bírsz elviselni *engem*. Nézd már, mindenki minket bámul. Teljesen megérteném, ha nem akarnál velem egy asztalnál ülni.

Tina szomorúan mosolygott.

– Engem eddig is mindenki bámult – mondta. – Wahim miatt, tudod!

Wahim a testőre. Wahim és Lars mellettünk ültek és azon vitakoztak, melyikük pisztolyának nagyobb a tűzereje, Wahim Magnum 357-esének vagy Lars 9 mm-es Glockjának. Azt vártam, hogy egy percen belül szkanderezni kezdenek az asztalon.

– Látod – folytatta Tina –, én már megszoktam, hogy az emberek csodabogárnak tartanak! Sajnálom, hogy te is ilyen helyzetbe kerültél. Te most bárkihez odaülhetnél, az egész ebédlő kapkodna utánad, mégis itt maradtál velem. Ne érezd úgy, hogy muszáj hozzám kedvesnek lenned, csak azért, mert senki nem áll szóba velem!

Iszonyú dühös lettem. Persze nem Tinára. Hanem az egész Albert Einstein Gimnáziumra, mert Tina Hakim Baba tényleg tök helyes, de ezt senki nem tudja, mert senki nem áll vele szóba! És miért? Mert egy kicsit kövér, meg csöndes, és ott a nyakán az a hülye testőr. Az emberek olyasmikkel foglalkoznak a suliban, hogy egy büfé öt centet fölszámol a karottás ropiért, közben meg másokat lelkileg teljesen tönkre tesz, hogy senki nem szól hozzájuk, még annyit sem, hogy "Jó reggelt!" vagy "Mit csináltál a hét végén?"

Aztán rossz lett a lelkiismeretem, mert egy hete még én is ilyen voltam. Én is csodabogárnak tartottam Tina Hakim Babát. És csakis azért nem akartam, hogy kiderüljön rólam, hogy hercegnő vagyok, mert attól félttem, velem is úgy bánnak majd, mint Tinával. Most pedig, hogy jóban lettem vele, már tudom, milyen disznóság volt mindenfélét gondolni róla.

Szóval azt mondtam Tinának, nem akarok senki más mellé ülni. Azt is mondtam neki, hogy szerintem tartsunk össze, nemcsak a nyilvánvaló okok miatt (Wahim és Lars). Azért is kell összetartanunk, mert ebben a nyomorult suliban mindenki tiszta BUGGYANT!

Tina ettől eléggé felvidult, és elkezdett mesélni a legújabb könyvéről. Ennek *Egyszer az életben*

a címe, egy lányról szól, aki beleszeret egy srácba, akinek gyógyíthatatlan rákja van. Mondtam Tinának, hogy minek olvas ilyen könnyfakasztó irományt, de azt felelte, már olvasta a végét, amiből, kiderül, hogy a srác mégis meggyógyul. Így azért más.

Amikor letakarítottuk a tálcákat, láttam, hogy Lilly felém bámul. Nem úgy bámult, mint aki éppen mentegetőzni készül. Később, a tehetséggondozó foglalkozáson is csak ült és bámult rám. Borisz közben állandóan szóval tartotta, de Lilly nem figyelt rá. Borisz végül föladta, fogta a hegedűjét és bevonult a szertárba.

A matekozás Lilly bátyjával a következőképpen zajlott:

Én: Szia, Michael. Megcsináltam minden példát, amit adtál. De azt nem értem, miért nem a menetrendben nézed meg, mikor érkezik az észak-dakotai Fargóba a Salt Lake Cityből 7-kor induló és 67 mérföldes sebességgel haladó vonat...

Michael: Aha. Szóval Genovia hercegnője, mi? Mondd csak, szándékodban állt valaha megosztani velünk ezt a kis titkot, vagy magunktól kellett volna kitalálnunk?

Én: Reméltem, hogy soha senki nem jön rá.

Michael: Naná. Bár tulajdonképpen nem is értem, miért. Annyira azért nem rémes.

Én: Viccelsz? Igenis rémes!

Michael: Egyáltalán olvastad azt a cikket a *Postban*, Thermopolis?

Én: Még mit nem! Nem olvasom el azt a szemetet! Én nem tudom, hogy ez a Carol Fernandez mit képzelt magáról, de...

Ekkor Lilly is beleszólt. Biztos nem bírta tovább szó nélkül.

Lilly: Tehát nincs tudomásod arról, hogy Genovia koronahercegének – azaz az apádnak – személyes vagyonát, beleértve az ingatlanulajdonokat és a kastély műgyűjteményét több mint háromszázmillió dollárra becsülik?

Elég valószínű, hogy Lilly viszont olvasta a *Post* cikkét.

Én: Ööö... Mi??? Háromszázmillió dollár?! És én ebből napi tetves százat kapok?!!

Lilly: Kíváncsi vagyok, hogy ennek a vagyonnak hanyadrészét halmozták föl az egyszerű munkások kizsákmányolásával!

Michael: Ha figyelembe vesszük, hogy Genovia polgárai soha nem fizettek sem jövedelem-, sem vagyonadót, akkor azt mondhatjuk, hogy nem így halmozták föl. Különben meg mi bajod van, Lil?

Lilly: Hát ha neked még belefér a toleranciába, hogy hajlandó vagy eltérni a monarchiák létét, akkor csak tessék, Michael! Egyébként meg úgy gondolom, hogy gusztustalan, hogy a világgazdaság jelenlegi helyzetében bárki háromszázmillió dollárt birtokoljon... főleg olyasvalaki, aki sosem dolgozott érte!

Michael: Bocs, Lilly, de az én tudomásom szerint Mia apja keményen dolgozik az országáért. Phillipe herceg apjának történelmi fogadalma, amit 1939-ben tett, miután Mussolini megszállta az országot, hogy uralkodói hatalmát a szomszédos Franciaország gazdasági és politikai érdekeinek szem előtt tartásával gyakorolja, cserébe a katonai és haditengerészeti védelemért a háborúban, egy kisstilű politikusnak valószínűleg megkötötte volna a kezét, de Mia apja sikeresen megkerülte ezt az egyezményt. Az ő erőfeszítéseinek köszönhetően országában a legmagasabb az írni-olvasni tudók aránya Európában, ott a legjobbak az oktatási eredmények és a legalacsonyabb a csecsemőhalálozás, az infláció és a munkanélküliség a nyugati féltekén.

Csak bámultam Michaelra. Hű. *Ilyesmit* miért nem tanít nekem Grandmère az uralkodói illemtanleckéken? Ez legalább hasznos tudnivaló. Arra meg nincs feltétlenül szükségem, melyik irányba döntssem a levesestányért a kanalazáskor. De azt meg kell tudnom, hogyan védekeznek a harcos antiroyalisták ellen, mint amilyen a volt legjobb barátnóm, Lilly!

Lilly (Michaelnek) Fogd be! (Nekem) Látom, máris felhasználnak téged a populista propaganda szócsövének, te kis stréber!

Én: Engem? Hiszen Michael mondta...

Michael: Jaj, Lilly, te egyszerűen féltékeny vagy!

Lilly: Nem vagyok!

Michael: De igen! Féltékeny vagy, mert Mia levágatta a haját anélkül, hogy engedélyt kért volna tőled. Féltékeny vagy, mert nem beszél veled és ráadásul szerzett magának egy új barátnőt. És féltékeny vagy azért is, mert egész idáig volt egy titka, amit nem osztott meg veled!

Lilly: Michael, FOGD MÁR BE!

Boris (kikukkant a szertárból): Lilly! Nekem szóltál?

Lilly: BORISZ, NEM HOZZÁD BESZÉLEK!!!

Borisz: Bocs (visszamegy a szertárba).

Lilly (már tisztára bepöccenne): Te jó ég, Michael, de gyorsan Mia pártjára álltál! Valószínűleg eszedbe sem jut, hogy az érvelésedet, amely látszólag a logika alapján áll, valójában nem a racionalitás, hanem a libidó vezérli!

Michael (valamiért elvörösödik): Na és mi a helyzet a Hóék elleni kampánnyal? Az talán a racionalizmus talaján áll? Vagy inkább az agresszív hiúságén?

Lilly: Ez vádaskodás!

Michael: .Nem. Empirikus érvelés.

Hű. Michael meg Lilly szörnyű okosak. Grandmère-nek igaza van: gyarapítanom kell a szókincsemet.

Michael: (Hozzám) Szóval ez a fazon (Larsra mutat) mostantól mindenhová követ téged?

Én: Igen.

Michael: Tényleg? Mindenhová?

Én: Na jó, a lányvécebe nem jön utánam. Megvár odakint.

Michael: És mi van, ha randira mész? Például a hétvégi Multikulti Bálra?

Én: Ez eddig nem merült fel, mivel senki sem hívott.

Borisz (kidugja a fejét a szertár ajtaján): Bocsánat, de véletlenül feldöntöttem egy üveg ragasztót idebenn, és most már alig kapok levegőt. Kijöhetek?

Az egész osztály: NEM!!!

Mrs. Hill (benéz a folyosóról): Mi ez a lárma? Már egymás szavát se halljuk a tanárban! Borisz, mit keresel te a szertárban? Gyere ki onnan! Mindenki más pedig lásson munkához!

Mégiscsak muszáj elolvasnom azt a cikket a *Post*ban. Háromszázmillió dollár?! Az annyi, mint Julia Roberts tavalyi gázsija!

Ha ilyen gazdagok vagyunk, hogyhogy az én szobámba csak fekete-fehér tévé jut?

Utánanézni: mit jelent az, hogy *empirikus*, és az, hogy *libidó*

Szerda éjjel

Nem csoda, hogy a papám annyira kiakadt Carol Fernandez cikkétől! Amikor matekkorrepetálás után Larsszal kimentünk a suliból, az előtér nyüzsgött a riporterektől. Nem vicc! Úgy éreztem magam, mintha valami gyilkos vagy híres-nevezetes személyiség lennék, vagy mi.

Mr. Gianini is velünk jött és mesélte, hogy egész nap csak jöttek és jöttek. Voltak ott tévés kocsik a New York 1-től, a Fox Newstól, a CNN-től, meg az Esti Showdertől, meg mit tudom én. Mind az Albert Einsteinbe járó gimnazistákat faggatták, ismernek-e engem (ez egyszer jól jött, hogy nem vagyok népszerű; szerintem egyet se találtak, aki ismert volna engem, főleg nem az új hajammal...). Mr. G. mondta, hogy Gupta végül kihívta a rendőrséget, mert az újságírók behatoltak az iskola területére, eldobálták a csikkjeiket, eltorlaszolták a lépcsőt, a járdát, rákönyököltek Joe-ra meg effélék.

Ami, ha meggondoljuk, ugyanaz, mint amit az összes iskolai menők is csinálnak, amikor csak úgy lógnak a sulikörül tanítás után. Rájuk nem hívja ki a zsarukat Gupta... na persze, az ő szülei fizetik a tandíjat.

Meg kell mondjam, most már nagyjából tudom, hogyan érezhette magát Diana hercegnő. Amikor Larsszal és Mr. G.-vel együtt kiléptünk a suliból, az összes hiéna egyszerre nekünk rontott a mikrofonjával és ilyeneket ordítottak: "Egy mosolyt, Amelia!", meg "Milyen érzés reggel egyszülős család gyermekeként felébredni, és ugyanaz nap este háromszázmillió dollár vagyónú trónörökös hercegnőként lefeküdni?"

Egész megrémültem. Még ha akartam volna, akkor se tudtam volna válaszolni a kérdésekre. Azt se tudtam, melyik mikrofonba beszéljek. Rádadásul tisztára megvakultam a képembe villanó vakuk fényétől.

Ekkor Lars akcióba lépett. Az nem volt semmi! Először azt mondta nekem, ne szóljak egy szót sem. Utána átkarolta a vállamat és azt mondta Mr. G.-nek, karoljon át a másik oldalról. Azután, nem tudom hogyan, de lebuktunk, és a kamerák, mikrofonok és riporterek sorfalán keresztül valahogy eljutottunk a papám autójáig, Lars belökött a hátsó ülésre, aztán ő is beugrott.

Hű! Azt hiszem, most végre az izraeli hadseregben kapott kiképzés meghozta gyümölcsét. (Hallottam, amikor Lars azt mondta Wahimnak, ott tanulta meg, hogyan kell bánni az Uzival. Kiderült, hogy Wahimnak és Larsnak számos közös ismerőse van. Nyilván az összes testőr ugyanabban az iskolában kapja a kiképzést a Gobi sivatagban...)

Szóval, abban a pillanatban, amikor Lars bevágta a hátsó ajtót, odaszólt a volán mögött ülő fickónak:

– Gyerünk! – a fickó meg beletaposott a gázba. Nem tudom, ki volt az, de mellette ott ült a papám. A sofőr sebességbe kapcsolt, a fék csikorgott, a vakuk villogtak, és a fotósok meg majdnem a szélvédőre hasalva próbáltak jobb szögből fényképezni. A papám flegmán megszólalt, mintha mi sem történt volna:

– Na. Hogy vagy; Mia, mi újság?

Ilyen nincs!

Elhatároztam, hogy szóba sem állok vele. Helyette megfordultam, hogy intessem Mr. G.-nek, őt viszont elnyelte a mikrofonok tengere. Igaz, nem adott senkinek sem interjút. Csak elhessegette őket, és a metró felé igyekezett, hogy hazajusson valahogy.

Akkor nagyon megsajnáltam szegény Mr. Gianinit. Igaz, hogy lesmárolta a mamámat, de attól még nagyon rendes pasi, és nem érdemli meg, hogy a média zaklassa.

Ezt meg is mondtam a papámnak, meg azt is, hogy igazán elvihettük volna Mr. G.-t haza. Erre viszont ingerült lett, és elkezdte a nadrágszíját húzkodni.

– A keszervit ennek az izének! Elszorítja a hasamat! Ezután azt kérdeztem tőle, hová fogok iskolába járni ezentúl.

Úgy nézett rám, mintha megzavarodtam volna.

– Azt mondtad, itt akarsz maradni az Albert Einsteinben! – mordult rám.

– Persze – mondtam –, de ez még azelőtt volt, hogy Carol Fernandez lerántotta rólam a leplet.

Erre tudni akarta, miféle lepel volt rajtam, és hogyan rántották le. El kellett magyaráznom, hogy a lepel lerántása az, amikor valaki színt vall szexuális beállítottságáról a legnézettebb tévécsatornán, vagy az újságban vagy más nagy közfórumon.

– Csak éppen, ebben az esetben – magyaráztam – a szexuális beállítottságom helyett hercegnői mivoltomról rántották le a leplet.

Erre a papám azt mondta, nem mehetek másik iskolába csak azért, mert kiderült, hogy hercegnő vagyok. Maradok az Albert Einsteinben, és Lars majd mindenhová elkísér, hogy megvédjen a riporterektől.

– És akkor ki fog téged fuvarozni? – kérdeztem. Az új fazonra, Hansra mutatott a volán mögött. A fazon rám nézett és bólintott a visszapillantó tükörbe.

– Hello! – mondta.

Mire én:

– Lars mindenhová jön velem? Na és mi van akkor, ha például átmegyek Lillyékhez?! Már úgy értem, ha Lilly meg én még mindig barátok lennénk... Ami persze többé nem nagyon valószínű.

De a papa még hozzátette:

– Igen, Lars mindenhová veled megy.

Lényeg, hogy alapvetően soha többé nem lehetek egyedül.

Ettől rettenetesen bepöccentem. Hátradőltem és néztem az arcomra vetülő piros lámpa fényét, és azt mondtam:

– Na jó, elég volt. Nem akarok többé hercegnő lenni. Leállíthatod a napi százast, és hazaküldheted Grandmère-t Franciaországba. Én ezt feladom.

– Nem adhatod fel, Mia. Ez a cikk ma megpecsételte a megállapodásunkat. Holnap az összes amerikai újságban benne lesz a képed, sőt talán a világ minden újságában. Mindenki fogja tudni rólad, hogy te vagy Amelia, Genovia hercegnője. És nem adhatod fel azt, ami vagy.

Valószínűleg nem volt nagyon hercegnőhöz méltó dolog, de végigbőgtem az egész utat a Plazáig. Lars odaadta nekem a zsebkendőjét. Ez igazán rendes volt tőle.

Még mindig szerda

A Mama szerint Grandmère sűgott Carol Fernandeznek. De én nem hiszem, hogy Grandmère képes lenne ilyesmire, hogy föltálaljon engem, mint újságcikk-témát! Főleg így, amikor még sehoh sem tartok az uralkodói illemtanleckékben. Mostantól kezdve biztos, hogy el kell játszanom a hercegnői szerepet, úgy értem, tényleg *el kell játszani*, de Grandmère még el sem ért az igazán fontos részekhez a tananyagban, például hogyan kell hozzáértően vitatkozni elszánt antiroyalistákkal, mint mondjuk Lilly. Eddig kizárólag olyasmit tanított nekem, hogyan kell illendően ülni, öltözni, halkéssel bánni, uralkodóhoz illően beszélni az uralkodói ház személyzetének idősebb tagjaival, hét nyelven udvariasan megköszönni vagy visszautasítani valamit, mi a Sidecar-koktél receptje, illetve a marxizmus alapjai.

Nekem ebből MI HASZNOM származik?

A mamám meg van győződve arról, hogy Grandmère szabadította rám a sajtót. Erről le sem lehet beszélni. A papám iszonyú dühös lett rá emiatt, de ő kötötte az ebet a karóhoz. Azt mondja, biztos benne, hogy Grandmère adta a tippet Carol Fernandeznek, a papa csak egyszerűen kérdezze meg tőle, majd meglátjuk, mit válaszol.

A papa meg is kérdezte... persze nem Grandmère-t. Hanem a mamát arról, nem gondolja-e, hogy netán az ő barátja küldte a nyakamra Carol Fernandezt!

Azt hiszem, a papám abban a pillanatban nagyon meg is bánta, amit mondott. A mama szeme olyan lett, mint amikor a dűhroham határán van, vagy már a határán is túl, mint mondjuk akkor, amikor elmondtam, hogy a Washington Squaren filmezés közben odajött Lillyhez meg hozzám egy mutogatós, és széttárta a kabátját... Akkor egyre jobban összeszűkült a szeme, a végén már csak egy vonal látszott belőle, aztán meg fölkapta a kabátját és elviharzott, hogy megkeresse a mutogatóst és irtóztatosan seggberúgja.

Ezúttal viszont nem kapta föl a kabátját, amikor a papa ezt mondta Mr. Gianiniről, csak a szeme szűkült most is egyre összébb, meg a száját is beharapta, és csak ennyit mondott:

– Tűnj el... innét – olyan hangon, mint a kísértet a Poltergeist című sorozatban.

De a papám nem tűnt el, annak ellenére, hogy a lakás a mamáé (isteni szerencse, hogy Carol Fernandez a címünket nem írta meg; további isteni szerencse, hogy nem szerepel a telefonszámunk a telefonkönyvben, mivel a mamám betegesen fél attól, hogy a CIA közbenjárására megvonják a hozzá hasonló társadalmi elkötelezettségű művészek ösztöndíjait. Mivel titkos a számunk, szerencsére továbbra is rendelhetünk kínai kaját, és nem kell attól tartanunk, hogy az újságírók kiszimatolják a címünket és megírják az *Extra magazin*ban, hogy Amelia hercegnő kedvence a zöldséges tofu!)

Szóval a papám mindössze annyit válaszolt:

– Ugyan, Helen kérlek. Azt hiszem az anyám iránti ellenszerved elvakít, és ettől nem vagy hajlandó tudomásul venni az igazságot!

– Az igazságot – visította a mama. – Az igazság az, Phillipe, hogy az anyád egy...

Ezen a ponton úgy véltem, bölcsebb visszavonulnom a saját szobámba. Föltettem a fejhallgatót is, hogy ne halljam a veszekedésüket. Ezt a trükköt tévéfilmekből tanultam, ott csinálják ezt a válófélben lévő szülők gyerekei. A kedvencem mostanában Britney Spears legutóbbi CD-je, ami tudom, hogy ciki, és Lillynek el se mondanám, meg azt se, hogy titokban arra vágyom, bár olyan lehetnék, mint Britney Spears. Egyszer azt álmodtam, hogy én vagyok Britney, és az Albert Einstein dísztermében lépek föl. Álmomban rózsaszín miniruha volt rajtam, és mielőtt színpadra léptem, Josh Richter azt mondta, milyen jól nézek ki benne.

Nagyon égő az ilyesmit bevallani? Az a vicc, hogy tudom, Lillynek sosem mesélhetnék el egy ilyen álmot, mert azonnal jönne a freudi elemzésével, hogy a rózsaszín ruha fallikus szimbólum, meg hogy Britney Spears az alacsony önbecsülésem kifejeződése vagy valami efféle, viszont Tina Hakim Babának nyugodtan elmesélhetném, mert megértené, sőt teljesen beleélné magát, még azt is megkérdezné, hogy álmomban Josh bőrnadrágot viselt-e vagy sem.

Még biztos nem írtam arról sem, hogy milyen iszonyú nehéz írni ezzel a műkörémmel.

Nem tudom kiverni a fejből, hogy vajon tényleg Grandmère volt-e, aki rám szabadította Carol Fernandezt. Azért is gyanús, mert amikor az illemtanórára mentem, még mindig bögtem, ő meg csepp együttérzést se mutatott. Valami ilyen megjegyzést tett: "Mi ez a sírás?" És amikor elmondtam, csak felhúzta a festett szemöldökét – a sajátját az utolsó szálig kiszedegeti, és a helyébe minden nap újat rajzol... ami szerintem tiszta időpocsékolás, de mindegy –, és azt vakkantotta: *C'est la vie!*, ami franciául annyit tesz: Ilyen az élet!

Csak éppen a való életben nem hiszem, hogy túl sok lány képe kerül a *Post* címlapjára, hacsak nem nyerték meg a főnyereményt a lottón, vagy nem feküdtek le az elnökkel vagy ilyesmi. Én viszont semmit nem csináltam azon kívül, hogy megszülettem.

És azt se hiszem, hogy "ilyen az élet"! Ez az egész egy nagy szívás.

Grandmère aztán arról kezdett beszélni, hogy egész álló nap mást sem csinált, mint a média támadásait verte vissza, mert mindenki interjút akar tőlem, még Leeza Gibbons meg Barbara Walters is, és szerinte sajtótájékoztatót kellene tartanom, ő már beszélt is az illetékesekkel a Plazában, akik rendelkezésünkre bocsátanak egy különtermet pódiummal, hangosítással, ásványvízzel, cserepes növényel meg miegymással.

Nem hittem a fülemnek!

– Grandmère! Én nem akarok nyilatkozni Barbara Waltersnek! Még csak az hiányzik! Nem kell; hogy mindenki beleüsse az orrát a dolgaimba!

Mire Grandmère felhúzta az orrát:

– Ha te nem fogadod megfelelően a média próbálkozását, akkor ne csodálkozz, ha a maguk módszereivel szedegetik össze a sztorit, és ez azt jelenti, hogy állandóan az iskolád körül lebzselnek majd! Meg a barátaid háza előtt, meg a ti házatok előtt, meg a sarki bolt előtt, meg a videotéka előtt, ahonnan azokat a filmeket kölcsönzöd!

Grandmère nem helyesli a videózást. Szerinte ha Isten azt akarná, hogy otthon nézzünk filmeket, már rég elszorvasztotta volna a filmgyártást!

Aztán azt kérdezte, hová lett belőlem az állampolgári kötelességtudat. Szerinte jelentősen föllendíteném Genovia idegenforgalmát, ha fellépnék a Találkozások műsorában.

Én a legjobbat akarom Genoviának. Tényleg. De Mia Thermopolisnak is a legjobbat akarom. Ha pedig föllépnék bármiféle tévéműsorban, az egyáltalán nem volna jó nekem.

De Grandmère ezerrel nyomja ezt a hazafias genoviai dumát. Erről megint eszembe jutott, hátha mégis a mamának van igaza... Talán tényleg Grandmère informálta Carol Fernandezt...

Vajon képes lenne ilyesmire? Hááát...

Fölemeltem a fejhallgatót. Még mindig ordibáltak. Hosszú éjszaka lesz.

Október 16., csütörtök

Ma reggel a fejem a *Daily News* és a *New York Newsday* címlapján virított, de benne volt a *New York Times* Metró mellékletében is. Ezekhez egy iskolai képmet használták, amitől a mamám eléggé kiborult, mert azt csak egy családtag – netán Grandmère? – vagy valaki a suliból – netán Mr. Gianini? – küldhette. Én is eléggé kiborultam, mert azt a fotót még azelőtt csinálták, hogy Paolo kezelésbe vette volna a hajamat, és úgy nézek ki rajta, mint a tévés dokumentumfilmek riportalanyai, akik mondjuk egy szektában szerzett szörnyű élményeikről számolnak be, vagy szökésben vannak brutális férjük elől!

A sulis előtt több riporter volt, mint valaha. Nyilván mindegyik reggeli tévéadásnak kellett valami élő közvetítés, ami általában egy csirkét szállító kamion felborulása szokott lenni, vagy valami ámokfutó, aki túszként tartja fogva a saját feleségét és a gyerekeit Queensben. Ma reggel én kerültem terítékre.

Tulajdonképpen számítottam is rá, ezért kicsivel jobban felkészültem, mint tegnap. Így a nagyanyám öltözködési regulájának nyílt megtagadásaként új fűzővel felvértezett Martensbakancsot viseltem (ha netán bele kéne rúgnom valakibe, aki túl közelre merészkedik a mikrofonjával), és föltűztem az összes Greenpeace-es és állatvédős jelvényemet, hogy legalább valami hasznot hajtsen a hírességem.

Egyébként ma is minden a korábbi szerint alakult. Lars átkarolt és egyszerre berohantunk a suliba a mikrofonok erdejében. Közben ilyen kérdések záporoztak felém: "Amelia, követi-e Diana hercegnő példáját, és a szívek királynője lesz?", vagy "Amelia, kit választana, Leonardo DiCapriót vagy William herceget?", meg "Amelia, mi a véleménye a húsfeldolgozóiparról?"

Az utolsó kérdésnél majdnem megálltam és hátra fordultam, de Lars keményen fogott és behúzott a suliba.

SÜRGŐS TENNIVALÓK:

1. Kigondolni, hogyan szerettethetném meg magam újból Lillyvel.
2. Abbahagyni a szerencsétlenkedést!
3. Abbahagyni a hazudozást és/vagy jobb hazugságokat kitalálni!
4. Abbahagyni a drámázást!
5. a) függetlennek,
b) magabiztosnak,
c) érettnak lenni.
6. Abbahagyni az álmodozást Josh Richterről!
7. Abbahagyni az álmodozást Michael Moscovitzról!
8. Jobb jegyeket szerezni!
9. Előrelépni az önérvényesítés terén!

Csütörtök matekóra

Ma a matekórán Mr. Gianini mindent megtett, hogy bevezessen bennünket a descartes-i koordinátarendszer rejtelseibe, de senki nem figyelt oda, mert a sulis előtt állt az a rengeteg közvetítőkocsi. Időnként kinyílt egy-egy ablak az osztályban, valaki kihajolt és ilyesmiket ordított ki az újságíróknak: "Ti öltétek meg Diana hercegnőt!" "Támasszátok fel, ha tudjátok!"

Mr. Gianini megpróbált rendet teremteni, de sikertelenül. Lilly meg égett, mert az újságírók ellen mindenki szépen összetartott, viszont senki nem akart vele együtt Hóék büféje előtt állni és antirasszista jelszavakat skandálni.

Persze talán könnyebb azt szavalni, hogy "Megöltétek Lady Di-t! Támasszátok fel!", mint azt, hogy "Rasszista a karottátok, Amerika fütyül rátok!"

Na, ezután Mr. Gianini inkább arról beszélt velünk, mennyiben felelős a média Diana hercegnő haláláért, és mennyiben az, hogy a sofőr ivott. Mire valaki azt mondta, hogy a sofőr nem is ivott, hanem megmérgezték, és mindez a brit titkosszolgálat műve volt, mire Mr. Gianini azt felelte, térjünk vissza a valóság talajára.

Utána Lana Weinberger azt kérdezte, mióta tudom, hogy hercegnő vagyok, én meg nem akartam hinni a fülemnek, hogy valóban engem kérdez, anélkül, hogy szemétkedne. Azt válaszoltam neki, hogy hát nem is tudom, egy-két hete lehet, mire Lana azt mondta, ha ő rájönne, hogy hercegnő, már indulna is a Disney Worldbe, mire én azt feleltem, dehogymennél, mert nem hagynád itt a drukkerséget. Erre ő azt mondta, hogy én viszont nyugodtan mehetnék, mert nekem nincsenek is efféle iskolai kötelezettségeim, mire Lilly is beleszólt, és rákezdte a szokásosat Amerika Disneyfikációjáról, meg hogy Walt Disney fasiszta volt, mire mindenki azt kezdte taglalni, vajon igaz-e, hogy hibernálva őrzik a testét Anaheim kastélya alatt, mire Mr. Gianini is beleszólt, hogy most akkor térjünk vissza a descartes-i síkra.

Ami valószínűleg biztonságosabb sík, mint az, amiben élünk, mert ott garáncoltan egyetlen újságíró sincs.

Csütörtök t.gondozás

Ma Tinával, Larssal és Wahimmal ebédeltünk, és Tina arról mesélt, hogy Szaúd-Arábiában, ahonnan a papája származik, a csajoknak mind csadort kell hordaniuk, ami olyan, mint egy bazi nagy lepedő, ami tetőtől talpig beborítja őket, csak egy kis nyílás van rajta, hogy kilássonak. Állítólag ez azért van, hogy elrejtse őket a vágyakozó férfiszemek elől, de Tina azt mondja, az unokatesói mind Gap-farmert hordanak a csador alatt, és abban a pillanatban, hogy nincs felnőtt a közelben, ugyanúgy együtt lógnak a fiúkkal, mint mi.

Ja, mint mi, ha egyetlen fiú is szóba állna velünk...

Ezt visszavonom. Elfelejtettem, hogy Tinának van partnere, aki a Multikulti Bálra is meghívta: Dave Farouq El-Abar.

Istenem, mi lehet a baj *velem? Engem* miért nem bír egyetlen fiú sem?

Tina éppen a csadorról mesélt, amikor Lana Weinberger letette a tálcáját az asztalunkra.

Nem vicc. Lana Weinberger.

Én persze azt gondoltam, hogy most fogja az orrom alá dugni a tisztítószámlát a múltkori jégkrém-ügy miatt, vagy méregerős Tabasco szószot lötytyint a salátánkra, de nem, helyett könnyed, csevegős hangon megkérdezte:

– Helló, csajok, ideülhetek, ugye?

Ekkor láttam, hogy egy másik tálca is csúszik az enyém mellé az asztalon, telerakva két dupla sajtburgerrel, nagy adag sültkrumplival, két csokis tejjel, egy tál csilivel, egy zacskó csipsszel, egy majonézes salátával, egy gyümölcsjoghurttal, egy almával meg egy nagy kólával. Fölnéztem, hogy ki képes megemészteni ilyen mennyiségű telített zsírsavat, és nem mást látok, mint Josh Richtert, aki épp odahúzza a székét az enyém mellé.

Nem vicc. Josh Richter.

– Hahó! – mondta, és leült kajálni.

Tinára néztem, ő meg rám, aztán mindketten a testőrökre néztünk, de ők épp arról vitatkoztak elmélyülve, hogy a gumilövedék tényleg megsebesíti-e a tünetőket, vagy helyesebb-e ilyenkor lovakkal szétoszlatni őket.

Tina meg én visszaneztünk Lanára és Joshra.

Az igazi menők, mint Lana meg Josh igazából sose mennek egyedül sehova. Mindenhova követi őket a sleppjük. Lana sleppje egy csapat lány, akik jórészt hozzá hasonló drukkeresajok. Mindannyian nagyon csinosak, hosszú a hajuk meg nagy a mellük, meg ilyenek. Olyanok, mint Lana.

Josh sleppje meg hozzá hasonló végzős fiúkból áll, akik együtt vannak vele az evezőscsapatban. Mindannyian nagydarabok és helyesek, és mindannyian rengeteg állati eredetű terméket esznek. Olyanok, mint Josh.

Josh sleppje letelepedett Josh mellé. Lana sleppje letelepedett Lana mellé. Az asztaltársaságunk, amely eddig összesen két kiközösített csajból és a testőreikből állt, hirtelen a sulitól – sőt, talán egész Manhattan – legmenőbb arcaival gyarapodott.

Szemügyre vettem Lillyt. Kocsányon lógott a szeme, pont úgy, mint amikor olyasvalamit lát, amiről azt gondolja, megfelelő alapanyag a műsora következő epizódjához.

– Szóval – bájcsevegett Lana, miközben a salátáját szemezgette (mindig öntet nélkül eszi a salátát, hozzá szigorúan ásványvizet iszik) –, mit csinálsz a hét végén, Mia? Jössz a Multikulti Bálba?

Életében először nevezett Miának, és nem Ameliának.

– Őő – mondtam roppant értelmesen. – Hát...

– Mert Josh szülei elmennek a hét végére, és arra gondoltunk, bulizunk náluk egy kicsit szombat este a bál után. Te is eljöhetsz.

– Háát... – feleltem. – Hát nem is tudom...

– Ugye jössz? – kérdezte Lana Josht, és belebökte a villáját egy koktélpáricsombba. – Tök jó lenne! Ugye, Josh? Josh csilit lapátolt a szájába, villa helyett egy tortilla chips segítségével. – Ja,

persze – mondta teli szájjal. – Jöjjön csak!

– Tök király lesz! – folytatta Lana. – Joshék lakása iszonyú menő! A Park Avenue-n laknak. Hat hálósobájuk van, és a szülei hálósobájában van egy jacuzzi. Ugye, Josh?

– Ja, van – mondta Josh.

Pierce, Josh sleppjének egyik tagja, egy száznyolcvanöt centis evezősgyerek közbeszólt:

– Richter, emlékszel, a legutóbbi bulin mi volt? Amikor Bonham-Allen kinyúlt a mamád jacuzzijában? Az totál brutál volt!

Lana vihogott.

– Juj! Fölszívta az egész üveg Bailey's-t! Emlékszel, Josh? Tényleg, az egészet, tök egyedül! A disznó! Aztán alig bírta abbahagyni az okádást!

– Harmadfokú halmozott hányás – helyeselt Pierce.

– Ki kellett mosni a gyomrát – magyarázta Lana Tinának meg nekem. – A mentősök azt mondták, ha Josh nem hívja őket, meg is halhatott volna.

Mindannyian Joshra néztünk. Csak ennyit mondott:

– Rém gusztustalan volt.

Lana abbahagyta a vihogást.

– Az biztos – jelentette ki ő is komoran, most, hogy Josh gusztustalannak minősítette az esetet.

Én nem tudom, mit kellett volna mondanom.

– Hú – nyögtem ki végül.

– Na szóval – folytatta Lana. Egy salátalevélkét vett a szájába, aztán leöblítette egy kis ásványvízzel. – Akkor eljössz?

– Sajnálom – feleltem –, nem mehetek.

Lana barátnői, akik addig egymás közt dumáltak, most elhallgattak és rám néztek. Josh haverjai viszont folytatták az evést.

– Nem jöhetsz? – kérdezte Lana döbbsent arccal.

– Nem. Nem mehetek.

– Hogy érted azt, hogy nem jöhetsz?

Arra gondoltam, hogy valamit hazudni kéne. Talán mondhattam volna, hogy "sajnálom, Lana, nem mehetek, mert az izlandi miniszterelnökkel vacsorázom", vagy "egy tengerjáró hajót kell felavatnom" vagy efféléit. Rengeteg kibúvót találhattam volna. De most az egyszer, először életemben kiböktem az igazat.

– Nem mehetek – mondtam –, mert a mamám nem enged el egy ilyen bulira.

Te jó isten! Minek mondtam ezt? Minek, minek, minek?! Hazudnom kellett volna valamit. Abszolút hazudnom kellett volna. Tök ciki, amit mondtam. Én is tök ciki vagyok. Egy NB I-es barom.

Nem is értem, mi készítetett arra, hogy ezt mondjam. Még csak nem is ez az igazság. Már mint igaz, de... nem ez az igazi oka, hogy nemet mondtam. Szóval igaz, hogy a mamám nem engedne el egy olyan bulira, amit egy pasinál tartanak, akinek a szülei nincsenek otthon. Még testőrrel se mehetnék. De az igazi ok, az persze az, hogy nem is tudnék hogy *viselkedni* egy ilyen bulin. Már rengeteget hallottam ezekről a bulikról, ahol egész szobákat tartanak fenn arra, hogy oda a párok bemenjenek... nyilván smárolni. Sőt, talán még *mást* is csinálni. Talán még pettingelni is... sőt talán még... Nem tudom, mert én még sosem voltam ilyen bulin. Az én ismerőseim nem elég menők, ezért aztán őket sem hívják meg az ilyen bulikra.

Ráadásul ott mindenki iszik. Én meg nem, és nincs senkim, akivel elvonulhatnék egy ilyen szobába. Akkor meg mit csinálnék ott?

Lana rám nézett, aztán a barátnőire, aztán kirobbant belőle a röhögés. Hangosan, de tényleg iszonyú hangosan. Persze nem ő tehet róla.

– Te jó Isten! – mondta Lana, amikor már szóhoz jutott a röhögéstől. – Ezt nem mondod komolyan!

Rögtön rájöttem, hogy ezzel új eszközt adtam Lana kezébe, amivel gyötörhet. Nem is annyira magamat sajnáltam, mint inkább Tina Hakim Babát, aki eddig szerencsésen kimaradt a szórásból. Most viszont hirtelen a menő csajok körében találta magát miattam, akik nyilván őt sem kímélik

majd.

– Ez nem lehet igaz! – mondta Lana. – Te viccelsz?

– Nem – feleltem. – Dehogy.

– Hát akkor ne mondd meg neki az igazat!

Nem értettem, miről beszél.

– A mamádnak. Senki nem mondja meg a mamájának az igazat! Majd azt mondd, hogy egy barátnődnél alszol! Oké?

Aha.

Szóval hazudjak. A mamámnak. Lana sosem látta a mamámat. Az én mamámnak *senki* nem hazudik. Az ki van zárva. Főleg nem ilyesmiről. Na nem.

– Figyelj, Lana – mondtam neki –, nagyon kedves, hogy hívsz, meg minden, de azt hiszem, tényleg nem mehetek. Arról nem is beszélve, hogy én nem iszom alkoholt...

Na, azt hiszem, ez volt a következő nagy baklövés.

Lana úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy én még sosem láttam a *Baywatchot*.

– *Nem iszol alkoholt?* – kérdezte elképedve.

Az a helyzet, hogy például Miragnacban iszom alkoholt. Minden vacsorához iszunk egy pohár bort. De Franciaországban ez a szokás. Nem a balhé kedvéért, hanem az ital a kaja mellé jár. Állítólag úgy jobban csúszik a libamáj. Ezt én nem tudom, mert libamájat nem eszem, de azt tapasztalatból mondhatom, hogy a kecskesajt jobban csúszik borral, mint Coca-Colával.

Egy egész üveg bort persze nem szívnék föl, még fogadásból sem. Még Josh Richter kedvéért sem.

Szóval vállat vontam, és azt feleltem:

– Nem. Igyekszem a testem kedvében járni, és nem telepumpálni mérgekkel.

Lana erre felhorkant. Szemben vele – mellettem – Josh Richter lenyelte a sajtburgerét és azt mondta:

– Ez érthető.

Lanának leesett az álla. Be kell vallanom, hogy az enyém is. Josh Richter érthetőnek tart valamit, amit *én* mondtam?! Jól hallottam?

De úgy tűnt, teljesen komolyan gondolja. Több, mint komolyan. Úgy nézett, mint valamelyik nap a drogériában, mintha a szívembe látna azzal a vibrálóan kék szemével...Tényleg a szívembe látott...

Lana nyilván nem vette észre, hogy a barátja a szívembe lát, mert ugratni kezdte:

– Na ne, Josh! Pont te mondd ezt! Az egész suliból te iszol a legtöbbet!

Josh megfordult, ránézett azzal a hipnotikus tekintetével és nagyon komolyan azt mondta:

– Hát legfőbb ideje abba hagynom.

Lana megint nevetni kezdett.

– Csak tessék! Azt még megvárom!

Josh nem nevetett. Merőn és szúrósan nézett rá. Valahogy borsódnizni kezdett a hátam attól a nézéstől. Josh egyre csak nézett Lanára. Örültem, hogy nem rám néz így. Cseppet sem volt vicces.

Fölugrottam és fogtam a tálcámat. Tina a nyomomban. – Na – mondtam a többieknek –, sziasztok.

Gyorsan elhúztuk a csíkot.

Már a kijáratnál voltunk, amikor Tina megkérdezte:

– Mégis mi volt ez az egész? – Azt feleltem, fogalmam sincs. Csak egyet tudok: kivételesen nagyon örülök, hogy nem én vagyok Lana Weinberger.

Meg mindig csütörtök, franciaóra

Ebéd után a szekrényemhez mentem a franciakönyvemért. Josh is ott volt. Csak támasztotta a szekrényt és bámészkodott. Amikor meglátta, hogy jövök, fölállt.

– Hahó! – mondta.

Aztán szélesen rám mosolygott, kilátszottak a csodás, hófehér fogai. Lesütöttem a szemem egy ilyen tökéletes fogsor láttán.

– Hahó! – mondtam én is. Eléggé zavarban voltam, mert az előbb láttam, hogy vesztek össze Lanával. Azt hittem, rá vár, hamarosan kibékülnek és megint ott smárolnak majd minden sarokban. Így aztán igyekeztem a pakolással meg a kulccsal, mert nem akartam ott lábatlankodni és bámulni.

De Josh elkezdett beszélni. *Hozzám.*

– Én tulajdonképpen teljesen egyetértek azzal, amit az ebédlőben mondtál. Tudod, hogy igyekszel a tested kedvében járni, meg ilyenek. Szerintem ez... tők menő hozzáállás.

Éreztem, hogy ég az arcom. Mintha kigyulladt volna. Arra koncentráltam, hogy ne ejtsek le semmit, miközben a könyveket rendezgettem a szekrényben. Kár, hogy rövidre vágattam a hajam, most már nem tudok mögé bújni, hogy elrejtsem a vörös képemet.

– Hm – mondtam nagyon értelmesen.

– Szóval akkor – folytatta Josh – mész valakivel a bálra? Leejtettem a matekkönyvem. Szétterülve csúszott végig a folyosón. Lehajoltam, hogy fölvegyem.

– Hm – mondtam megint válasz gyanánt, és négykézlábra állva szedegettem össze a könyvből kicsúszott régi feladatlapokat. Ekkor Josh mellém ereszkedett szürke flannelnadrágjában. Az arca pont az enyém mellett volt.

– Tessék – mondta, és átnyújtotta a kedvenc ceruzámat, aminek tollas pompon van a végén. Az is elgurult.

– Kösz – szedtem össze végre magam. Aztán elkövettem azt a hibát, hogy a szemébe néztem.

– Nem – mondtam alig hallhatóan, mert az a kék szempár egyszerűen elgyengített. – Senki nem hívott a bálra. Megszólalt a csöngő.

– Hát akkor szia – mondta Josh, és elindult az órájára. Még mindig nem tértem magamhoz.

Josh Richter szóba állt velem. Igazándiból beszélgetett velem. Kétszer is.

Egy hónapja most először nem érdekel, hogy bukásra állok matekból. Nem érdekel, hogy a mamám az egyik tanárommal jár. Nem érdekel, hogy én vagyok Genovia trónörököse. Még az sem érdekel, hogy a legjobb barátnőmmel haragban vagyok.

Lehet, hogy Josh Richter *bír* engem...??!!

HÁZI FELADAT

Matek: ??? Nem emlékszem!!!

Angol: ??? Megkérdezni Shameekát

Társ. ism.: ??? Megkérdezni Lillyt. Ja! Nem. Haragban vagyunk.

Tg.: nincs

Francia: ???

Biosz: ???

Te jó ég, teljesen elvesztettem a fejem, csak azért, mert egy fiú esetleg bír engem. Ez röhejes.

Csütörtök éjjel

– Persze, hogy kedvel téged – mondta Grandmère. Miért ne kedvelne? Nagyon szépen haladsz, hála Paolónak és az én nevelésemnek.

Kösz, Grandmère, igazán rendes vagy. Mintha fizikai képtelenség volna, hogy egy pasi *csak úgy* bírjon engem, függetlenül attól, hogy hercegnő vagyok és 200 dolláros a frizurám!

Egyszerűen utálok a nagyanyámat.

Komolyan. Tudom, hogy nem helyes utálni embereket, de én valahogy mégis utálok a nagyanyámat. Na jó, cseppet sem kedvelem. Amellett, hogy egy hiú páva és csak magára gondol, még gonosz is.

Vegyük például, ami ma este történt:

Grandmère elhatározta, hogy a mai illemtanórán elmegyünk vacsorázni valahová, hogy megtanítsa nekem, hogyan kell bánni a sajtóval. Persze amikor kiléptünk a Plazából, alig lézengett ott egy-két riporter, inkább csak gyerekújságírók valami tigrismancs nevű laptól. Az igazi újságírók biztosan hazamentek vacsorázni. (Különben is abban semmi poén nincs, ha úgy csapnak le az emberre, amikor készül rá. Az az igazi, amikor váratlanul törnek rád. Szerintem nekik ez az egészben a legnagyobb szám.)

Mindegy, én nagyon jól elvoltam így, mert ki a fenének hiányzik az, hogy kérdéseket ordítsanak és vakukat villogtassanak a képébe? Már mindenhol nagy vörös foltokat látok a vakuktól.

Már majdnem beszálltunk az autóba, amit Hans hozott elő a garázsból, amikor Grandmère azt mondta:

– Várj csak egy percet! – És visszament a hotelba. Azt hittem, talán elfelejtette föltenni a tiaráját vagy valami, de amikor visszajött, ugyanúgy nézett ki, mint előtte.

Azután, amikor megálltunk a Four Seasons étterem előtt, hirtelen ott termett vagy ezer újságíró! Először azt hittem, biztos valami nagy ember vacsorázik ott, Shaquille O'Neal vagy Madonna vagy mit tudom én, de aztán mind rám villogtatták a vakujukat, és elkezdtek kérdéseket záporozni rám: "Amelia hercegnő, milyen érzés egyszülős családban felnőni, aztán rájönni, hogy a papájának háromszázmillió dollárja van?", meg "Hercegnő, milyen edzőcipőt hord?"

Egy pillanat alatt elfelejtettem az összeütközéssel kapcsolatos összes félelmemet. Majd szétrobbantam. Grandmère-hez fordultam az autóban és rátámadtam:

– Honnan tudták, hogy pont idejövünk?

Grandmère a retiküljében kotorászott a cigarettája után.

– Vajon hova tehettem azt az öngyújtót? – mormogta.

– Ugye te hívtad őket ide? – Annyira dühös voltam, hogy alig láttam. – Fölhívtad őket és megmondtad, hogy ma este idejövünk!!

– Ne légy neveléses! – mondta Grandmère. – Hogy lett volna időm fölhívni ennyi embert!

– Nem is kellett mindet fölhívni! Elég volt csak egynek szólni, és máris jött a többi! De miért, Grandmère?! Grandmère rágyújtott. Utálok, ha az autóban dohányzik. – Ez az uralkodói lét egyik fontos eleme, Amelia – mondta két szippantás között. – Meg kell tanulnod kezelni a sajtót. Miért vagy ennyire feldúlva?

– Akkor te voltál, aki kitaláltad az egész történetet Carol Fernandeznek is! – Ezt már halál nyugodtan mondtam.

– Persze, hogy én voltam – mondta olyan "Na és?" típusú vállrándítás kíséretében.

– Nagy! – kiabáltam. – Hogy tehetted ilyet?! Rettenetesen megdöbbsz. Aztán azt mondta: – Ne merj Nagyinak hívni.

– Nem volt hozzá jogod! – ordítottam. – A papa azt hiszi, hogy Mr. Gianini volt az! Iszonyúan össze is vesztek emiatt a mamával! A mama mondta, hogy csak te lehettél, a papa meg nem hitte el!

Grandmère az orrán át fújta ki a füstöt.

– Phillipe mindig is elképesztően naiv volt – mondta.

– Jó – mondtam én –, akkor majd én felvilágosítom. Majd én elmondom neki az igazat.

Grandmère erre csak legyintett, mintha azt mondaná, "Jó, jó, csak tessék".

– De komolyan – erősködtem –, elmondom neki. Nagyon dühös lesz rád, Grandmère.

– Dehogy. Szükséged volt arra a kis gyakorlatra, drágám. És az a cikk a *Post*-ban csak a kezdet. Rövidesen megjelenik a képed a *Vogue* címlapján, aztán a...

– Grandmère!! – ordítottam újból. – ÉN NEM AKAROK A VOGUE CÍMLAPJÁN SZEREPELNI! NEM ÉRTED?! ÉN EGYETLEN EGYET, AKAROK: ELVÉGEZNI A GIMNÁZIUMOT!!!

Grandmère kissé meghökkent.

– Jól van, drágám, jól van. Nem kell kiabálni.

Nem tudom, hogy az egészből mit fogott fel, de vacsora után egyetlen újságíró sem láttam a környéken. Talán mégis megértette, amit mondtam.

Amikor hazaértem, Mr. Gianini is ott volt. MÁR MEGINT. A saját szobámból kellett fölhívnom a papát.

– Papa, nem Mr. Gianini, hanem Grandmère mondott el mindent rólam Carol Fernandeznek.

– Tudom – mondta keserves hangon.

– Tudod? – alig hittem a fülemnek. – Tudod, és nem szólsz egy árva szót sem?

Mire ő:

– Mia, a kapcsolatunk a nagyanyáddal meglehetősen bonyolult természetű...

Ami azt jelenti, hogy retteg Grandmère-től. Erről persze nem tehet, ha belegondolunk, hogy gyerekkorában Grandmère folyton bezárta a kastély börtönébe, meg effélék...

– Szóval – mondtam –, akkor bocsánatot kérhetnél a mamától amiatt, amit Mr. Gianiniról mondtál.

– Tudom – felelte még keservesebb hangon.

– No? Akkor bocsánatot kérsz? – kérdeztem. Mire ő:

– Mia... – annyira szerencsétlenné hangzott, hogy úgy gondoltam, egy napra elég volt ennyi jó cselekedet, ezért letettem a kagylót.

Utána kint ücsörögtem, Mr. Gianini meg segített nekem a házi feladatban. Josh Richter miatt annyira szórakozott voltam, hogy alig tudtam figyelni Michael magyarázatára a tehgon foglalkozáson.

Azt hiszem, már nagyjából értem, mit szeret a mamám Mr. G.-n. Olyan egyszerű és természetes vele lenni, vagy bármit csinálni, mondjuk tévézni. Nem tapad rá a távirányító, mint a mamám egyik-másik volt pasija, és nincs oda a sportért sem.

Kábé fél órával lefekvés előtt visszahívott a papám, és a mamával akart beszélni. A mama a hálóban vette föl a telefont, és amikor kijött, rettentő elégedett képet vágott, olyan "na látod, én megmondtam"- félet.

Bárcsak elmesélhetném Lillynek, hogy mit mondott nekem Josh Richter.

Október 17., péntek angolóra

Atyaisten!

JOSH SZAKÍTOTT LANÁVAL!!!

Nem vicc! Az egész sulis erről beszél. Josh tegnap este szakított Lanával, az evezős edzés után. Állítólag elmentek vacsorázni a Hard Rock Caféba, és Josh még a gyűrűjét is visszakérte!!! Lanát porig alázta ott a Gaultier-melltartós Madonna-kép alatt!

Ezt még az ellenségemnek se kívánom.

Lana ma reggel nem mászkált Josh szekrénye környékén, ahogy szokott. Amikor matekórán megláttam, a szeme vörös volt és dagadt, a haja nemhogy megmosva, de megfésülve sem volt, a combfixe meglazult és a térde körül harmonikázott. Sosem gondoltam volna, hogy Lana Weinbergert ilyen lepusztult állapotban láthatom! Óra előtt még fölhívta a mobilján a Bergdorf áruházat és győzködte őket, vegyék vissza a Multikulti Bálra vásárolt ruháját, pedig már az árcédulát is leszedte róla! Később, óra alatt csak ült és egy vastag fekete filctollal egyremásra húzkodta ki a Mrs. Josh Richter feliratokat, amivel tele volt minden könyve és füzet.

Rém lehangoló volt. Annyira elvonta a figyelmemet, hogy egész számokat is alig tudtam osztani.

JÓ LENNE, HA:

1. A mellbőségem 80/D volna
2. Érténém a matekot
3. Egy világhírű rockegyüttes tagja lennék
4. Kibékülnénk Lilly Moscovitzcal
5. Én lehetnék Josh Richter új barátnője

Még mindig péntek

Teljességgel hihetetlen, ami történt. Éppen elraktam a matekkönyvem a szekrénybe, Josh Richter meg a geometriafüzetét szedte elő, amikor megszólalt, csak így lazán, könnyedén:

– Helló, Mia, kivel mész a holnapi bálba?

Mondanom sem kell, már attól majdnem elájultam, hogy szóba állt velem. Attól meg, hogy olyasmit mondott, amiből arra lehetett következtetni, hogy engem akar elhívni... hát, majdnem rosszul lettem. Tényleg. Szóval igazán elkezdett forogni velem a világ. De azért nem volt rossz.

Azt hiszem.

Valahogy nagy nehezen kinyögtem:

– Öö senkivel – mire ő, és ez nem vicc:

– Van kedved velem eljönni?

JÉZUSOM! JOSH RICHTER ENGEM HÍVOTT A BÁLRA!!!

Annyira megdöbbsentem, hogy majd egy percig szóhoz sem jutottam. Azt hittem, megint légszomjам lesz, mint amikor azt a dokumentumfilmet láttam, hogy hogyan lesz a tehenekből hamburger. Csak álltam ott és néztem föl rá (iszonyú magas!).

Aztán valami furcsa dolog történt. Az agyamban valahol egy kis hang, amit nem kábított el teljesen a meghívás, ezt súgta:

– Csak azért hívott meg, mert te vagy Genovia hercegnője!

Komolyan. Ezt gondoltam egy pillanatra.

Aztán az agyamban egy sokkal hangosabb hang elnyomta az előzőt és így szólt:

– NA ÉS?

Valószínűleg azért hívott meg a bálba, mert tisztel, mert szeretne jobban megismerni és talán... nem biztos, de talán bír engem.

Elképzelhető. Az agyamnak az a része, ami ezt gondolta, most ezt mondatta velem, csak úgy flegmán:

– Kösz, miért ne? Tök jó ötlet!

Josh mondott még egy csomó mindent, hogy mikor jön értem, meg hogy előtte elmegyünk vacsorázni, meg ilyenek. Én viszont alig hallottam, mert a fejemben csak ez dübörgött:

Josh Richter meghívott a bálba. Josh Richter meghívott a bálba. JOSH RICHTER MEGHÍVOTT A BÁLBA!!!

Lehet, hogy meghaltam és a mennyországba kerültem. Mert végre megtörtént. Végre-alahára megtörtént: Josh Richter végre a szívembe látott, és a lapos mell mögött megpillantotta igazi éneket. ÉS EKKOR VÉGRE : MEGHÍVOTT A BÁLBA!

Ekkor becsöngették. Josh elment az órájára, én meg csak álltam ott, amíg Lars meg nem bökte a karomat.

Nem értem, mi baja. Tudatában vagyok, hogy nem a személyi titkárom!

De hála istennek ott volt, így legalább tudom, hogy Josh holnap este hétkor jön értem. Valahogy meg kell tanulnom, hogy ne legyek annyira elájulva, ha meghív valahová, máskülönben sosem jövök igazán bele a randizásba.

TENNIVALÓK (SOSEM VOLTAM MÉG RANDIN, NEM VAGYOK BIZTOS BENNE, HOGY EZT KELL CSINÁLNO)

1. Ruhát szerezni
2. Frizurát csináltatni
3. Műkörmöt rendbe hozatni (körömrágásról leszokni)

Péntek, tehetség.

Egyszerűen nem tudom, mit képzels magáról Lilly Moscovitz. Először nem áll szóba velem. Azután, amikor méltóztatik szóba állni velem, akkor csak azért teszi, hogy megint kritizáljon. Kérdelem én, milyen jogon utálja le a báli partneremet?! Pont ő, aki Borisz Pelkovszkijjal megy oda. Borisz Pelkovszkijjal!! Aki lehet, hogy egy zenei zseni, de akkor is Borisz Pelkovszkij.

Lilly szerint Borisz legalább nem valakinek a levetett pasija.

Már bocsánatot kérek! Josh Richter nem levetett pasi. Először is mert ő dobta Lanát, másodsor is már teljes tizenhat órája szakítottak, amikor engem elhívott a bálba. Mire Lilly:

– Különben is... Borisz nem drogos.

Állítom, hogy amilyen agyafúrt, Lilly terjeszti ezt a pletykát és rágalmat. Megkérdeztem, látta-e valaha Josht drogozni, de csak gúnyosan nézett rám.

Pedig, ha belegondolunk, nincs rá semmi *bizonyíték*. Persze, barátkozik drogosokkal, de attól még nem lesz drogos! Tina Hakim Baba is barátkozik egy hercegnővel, de ettől még nem lesz belőle hercegnő!

Lillynek nem volt inyére ez az érvelés:

– Túlmagyarázod ezt a dolgot. Amikor valamit túlmagyarázol, akkor mindig tudom, hogy aggódsz.

Egyáltalán nem aggódom. Meghívást kaptam az első félév legnagyobb rendezvényére az egész sulis leghelyesebb, legmenőbb fiújától, és bárki bármit mond vagy tesz, nem vagyok hajlandó rosszul érezni magam emiatt.

Persze, az kicsit fura, hogy Lana olyan szerencsétlen, meg hogy Josh úgy tesz, mintha fütyülne mindenre. Ma, az ebédlőben ő meg a sleppje Tinához és hozzám ült le, Lana meg a sleppje a többi drukkerkehez. Nagyon furcsa volt. Josh meg a haverjai ráadásul nem is szóltak se hozzám, se Tinához. Csak egymással dumáltak. Tinát ez egyáltalán nem zavarta, de engem igen. Főleg azért, mert Lana olyan keményen küzdött, hogy ne nézzen át a mi asztalunkhoz.

Tina nem mondott semmi rosszat Joshról, amikor elújságoltam neki a nagy hírt. Nagyon izgatott lett, és azt mondta, ma este, amikor náluk alszom, majd fölpróbálunk többféle ruhát és csinálunk többféle frizurát, hogy melyik áll a legjobban. Hát, az én hajamból nemigen lehet többféle frizurát csinálni, de majd az övével kísérletezünk. Tina még nálam is izgatottabb. Sokkal együttérzőbb barátnő, mint Lilly, aki csak valami gúnyos megjegyzést tett:

– Na és hová visz vacsorázni? A Harley-Davidson Caféba?

Igyekeztem hozzá hasonlóan gúnyosan válaszolni:

– Nem, ha tudni akarod. Az "Erdei tisztás" fogadóba.

– Micsoda fantázia – morogta Lilly.

Gondolom, a művészlélek Borisz őt valahova Greenwich Village-be viszi.

Michael, aki magához képest egész órán roppant csendes volt, ránézett Larsra és megkérdezte:

– Ugye maga is velük megy?

– Persze – felelte Lars, aztán összenéztek azzal az iszonyú idegesítő nézéssel, ahogy a pasik szoktak, amikor közös titkuk van. Szerintem hatodikban, amikor a lányokat külön terembe terelték össze, hogy levetítsék a menstruációval és egyebekkel kapcsolatos oktatófilmet, a fiúk ezalatt egy másik oktatófilmet néztek, és elsajátították ezt az idegesítő nézést.

Vagy csak valami rajzfilmet néztek?

Nem bírom kiverni a fejemből, hogy Josh tulajdonképpen megalázza Lanát. Úgy értem, talán nem kellett volna a szakítás után azonnal egy másik lányt elhívnia a bálra...vagy legalábbis nem arra a bálra, amire ők együtt akartak menni...Lehet, hogy képzelműdöm? Valahogy rossz érzésem van...

De annyira azért nem, hogy ne menjek el a bálba!

MÁTÓL KEZDVE:

1. Kedves leszek mindenkire, még Lana Weinbergerhez is
2. Nem rágom a körmömet, még a műkörmömet sem
3. Rendesen vezetem a naplót minden nap
4. Nem nézek több régi Baywatch ismétlést. Az időmet bölcsebben használom ki, matekot tanulok, védem a környezetet vagy valami

Péntek este

Rövidített illemtanóra Grandmère-rel, mert ma Tinánál alszom. Grandmère már túltette magát a tegnapi ordítózáson. Most azon volt, hogy segítsen kitalálnom, mit vegyek fel holnap estére. Tudtam, hogy aktivizálja magát. Fölvívta a Chanel-divatházat és időpontot egyeztetett holnapra, hogy valamit kiválasszunk. Sürget az idő, és nyilván egy vagyombba fog kerülni, de azt mondta, ez nem érdekes. Ez lesz az első alkalom, hogy hivatalosan Genoviát képviselem, tehát "sziporkáznom" kell (ezt ő mondta, nem én).

Felhívtam a figyelmét, hogy ez egy iskolai bál, nem az Operabál, sőt még csak nem is bál, csak egy kis rendezvény a különféle etnikai és kulturális csoportok tiszteletére, amelyek előfordulnak az Albert Einstein gimnáziumban. De Grandmère már tök be volt zsongva és azon görcsölt, hogy nem lesz idő a ruhámhoz hasonló színűre festeni a cipőmet.

Rájöttem, milyen macerás lánynak lenni. Például a cipőmnek passzolnia kell a ruhámhoz. Eddig nem tudtam, hogy ez ilyen fontos.

Tina Hakim Baba bezzeg biztos tudja. Látni kéne a szobáját. Szerintem a világ összes létező női magazinja megvan neki. Ott sorakoznak rendben a polcokon körbe a szobájában, ami egyébként hatalmas és rózsaszínű, mint a lakosztálya többi része, ami a házuk teljes felső emeletét elfoglalja. A lift gombjain be kell nyomni a PH-t, és a lift egyenesen Hakim Babáék márvány előszobájában áll meg. Tényleg van benne szökőkút, csak éppen aprópénzt nem kell beledobálni.

Az előszoba után pedig megszámlálhatatlan szoba következik. Hakim Babáéknál van szobalány, szakács, dajka, sofőr, és mindannyian ott is laknak. E1 se tudom képzelni, hány szobájuk lehet, mert Tinának ráadásul három kishúga és egy kisöccse is van, akiknek szintén mindnek saját szobája van!

Tinának van egy 90 centis képátmérőjű tévéje, meg egy Sony PlayStationje. Kezdem látni, hogy Tinához képest szerzetesi egyszerűségű életet élek.

Egyeseknek annyi minden jut.

Tina egyébként teljesen más otthon, mint a suliban. Otthon nagyszájú és vihogós. A szülei is nagyon helyesek. Mr. Hakim Baba nagyon vicces. Tavaly szívinfarktusa volt, ezért nem nagyon ehett mást, mint zöldséget és rizst. Még legalább tíz kilót le kell fogynia. Egyfolytában a karomat csipkedte és azt mondogatta:

– Hogy lehet valaki ilyen sovány? – Mondtam neki, hogy szigorúan vegetáriánus kajákat eszem, mire rázni kezdte a hideg. Hakim Babáék szakácsa kizárólag vegetáriánus ételeket főzhet. Nekem ez persze abszolút megfelelt. Kuszkuszt ettünk és zöldségragut. Isteni finom volt.

Mrs. Hakim Baba gyönyörű, de egész másképp, mint a mamám, mert ő angol és nagyon szőke. Szerintem nagyon unatkozik itt Amerikában, mert nincs munkája. Azelőtt modell volt, de amikor férjhez ment, akkor visszavonult. Így aztán nem találkozik annyi érdekes emberrel, mint akkoriban. Egyszer régen ugyanabban a hotelben szállt meg, ahol Károly herceg és Diana hercegnő. Azt mondja, külön hálósobában aludtak. És ez ráadásul a mézesheteik alatt történt!

Hát nem csoda, hogy a dolgok ilyen szerencsétlenül alakultak.

Mrs. Hakim Baba olyan magas, mint én vagyok, szóval majdnem tizenöt centivel magasabb Mr. Hakim Babánál. De szerintem Mr. Hakim Babát ez nem érdekli.

Tina húgai meg a kisöccse nagyon *édesek*. Hosszan böngéztük a divatlapokat, frizurákat kerestünk, aztán kipróbáltunk néhányat Tina húgain. Nagyon viccesen néztek ki. Később pillangós csatot tűztünk Tina öccsének a hajába és belakkoztuk a körmét. Nagyon izgatott lett, beöltözött a Batman-szerkójába és visítva rohanguált föl-alá. Szerintem ez is édes volt, de Mr. és Mrs. Hakim Baba nem nagyon díjazták. Szóltak a dadának, aki aztán vacsora után rögtön ágyba dugta a kis Bobby Hakim Babát.

Aztán Tina is megmutatta nekem a holnapi ruháját. Egy Nicole Miller-modell... Gyönyörű. Olyan, mint a habos tenger. Tina Hakim Baba nálam sokkal jobban hasonlít egy hercegnőhöz.

Utána, mivel péntek volt és kilenc óra, leültünk megnézni a *Lilly megmondja az őszintét*. Ez volt a Ho-féle büfében dülő bűnös rasszizmust leleplező epizód. A felvétel még azelőtt készült,

hogy Lilly az érdeklődés hiánya miatt lefújta a bojkottot. Kemény, elgondolkodtató tévés produkció volt, ezt nyugodtan állíthatom, nem dicsekvésből, hiszen nem vettem benne részt. Ha a *Lilly megmondja az őszintét* bekerülne valamelyik nagy tévés hálózatba, biztosan, legalább olyan magas nézettsége lenne, mint az *Aktuálisnak*.

A vége felé megjelent maga Lilly is, és ő zárta az adást. Ezt a részt valószínűleg előző este vette fel a saját hálósobájában, állványra helyezett kamerával. Az ágyán ült, és azt magyarázta, hogy a rasszizmus gonosz ereje ellen mindannyiunknak harcolnunk kell. Az, hogy öt centtel többet fizetünk egy csomag karottás ropiért, talán sokunk számára fel sem tűnik, de az igazi rasszizmus áldozatai, az örmények, a ruandaiak, az ugandaiak vagy a bosnyákok számára nyilvánvaló lenne, hogy az az öt cent a népirtás felé vezető első lépés. Lilly azt is mondta, hogy a Hóék elleni bátor bojkottal egy kis lépést tettünk a jó ügy megvalósításáért.

Hát, ezt nem tudom, de ahogy a medvemancs formájú szőrös papucsában a lábát lógázta a kamera előtt, elkezdett nagyon hiányozni nekem. Tina helyes lány, és jól érzem magam vele, de Lillyt mégiscsak óvodás korom óta ismerem. Az ilyesmit nehéz elfelejteni.

Későig fennmaradtunk, és Tina romantikus füzeteket olvastuk. Esküszöm, egyetlen egyben sem fordult elő olyasmi, hogy egy helyes pasi egy szemét lánnyal szakított volna, és azonnal a hősnővel kezdett járni. A romantikus történetekben a helyes pasi ilyenkor tapintatosan vár egy keveset, egy nyarat vagy legalább egy hétvégét. Azokban a sztorikban, ahol a pasi azonnal járni kezd a hősnővel, általában kiderül, hogy kihasználja, vagy bosszút akar állni, vagy ilyesmi.

Tina viszont azt mondta, hogy ő ugyan imádja ezeket a füzeteket olvasni, de sosem következett belőlük a való életre. Mert a való életben például hányszor lesz az ember amnéziás? És mikor fordul elő, hogy jóképű európai terroristák bárkit is túsul ejtsenek a lányöltözőben? Ha pedig ez mégis megtörténne, aznap az emberen úgyis a legócskább bugyiya lenne, ami kinyúlt, esetleg lukas is, de a melltartójához biztos nem passzol, és nem valami rózsaszín álomkombiné a hozzá illő tangával, mint a romantikus regény hősnőjén!

Ebben van valami.

Végre villanyt oltottunk, mert mindketten elálmosodtunk. Jaj de jó. Hosszú volt ez a nap.

Október 18., szombat

Hazaérve első dolgom volt ellenőrizni, hogy Josh nem mondta-e le a meghívást.

Szerencsére nem.

Mr. Gianini megint ott tanyázott (naná!). Ezúttal viszont volt rajta nadrág, hála istennek. Amikor meghallotta, hogy arról kérdezem a mamát, nem telefonált-e egy Josh nevű fiú, rögtön izgatott lett:

– Csak nem Josh Richter?

Én meg eléggé bepöccentem, mert ezt olyan furcsán mondta... szóval... hát döbbenet vagy hitetlenül, nem is tudom.

– De igenis, Josh Richter! Együtt megyünk a Multikulti Bálba ma este!

Mr. Gianini fölvolta a szemöldökét.

– Miért, mi van a Weinberger lánnyal?

Szívás, ha az ember anyja pont az ember egyik tanárával jár.

– Szakitottak – feleltem.

A mamám szűrös szemmel figyelt bennünket, ami elég szokatlan tőle, mert az idő jó részében a saját világában él.

– Ki az a Josh Richter? – kérdezte.

– A leghelyesebb, legokosabb srác az egész suliban válaszoltam.

Mr. Gianini felhorkant:

– Hát a legnagyobb menő, az biztos.

Mire a mamám meglepetten így válaszolt:

– És *Miát* hívta el a bálba?

Mondanom se kell, hogy ez nem volt valami hízelgő. Ha a tulajdon anyám szerint valószínűtlen, hogy a sulil leghelyesebb, legokosabb sráca hívjon el egy bálba, akkor baj van.

– Igenis! – védekeztem.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Mr. Gianini. Amikor a mama megkérdezte, miért, ezt felelte:

– Mert én ismerem Josh Richtert.

– Ajjaj – mondta a mama. – Ez nem jól hangzik. – Mielőtt még bármit mondhattam volna Josh védelmében, Mr. Gianini hozzátette:

– Ez a fiú túlságosan pörög. Ezerrel pörög.

Ennek a világon semmi értelme nem volt.

Legalábbis addig, amíg a mama meg nem jegyezte, hogy én viszont egyáltalán nem pörögök, hanem kifejezetten lassú vagyok, és hogy majd beszél a papával erről a problémáról.

MI??!! Beszél vele? Miféle problémáról? Mi vagyok én? Egy elromlott karburátor? És mi az, hogy lassú vagyok?!

– Túl gyors a tempója hozzád képest, Mia – tolmácsolta Mr. Gianini.

Gyors a tempója? Mi ütött ezekbe? Hol vagyunk, az ötvenes években? Minek nézik Josh Richtert, valami James Dean-figurának?

– Mia, te még csak elsős vagy, neked még nem kell végzősökkel programokat csinálni – mondta a mamám, miközben a papámat hívta a Plazában.

Micsoda igazságtalanság ez! Végre valahára meghív egy fiú, és abban a pillanatban a szülém középkori erénycsőszökké alakulnak!

Csak álltam ott és a kihangosított telefonban hallgattam, ahogy a papám és a mamám azt taglalják, hogy szerintük túl fiatal vagyok még a randizáshoz, különben is a mostani olyan zűrös időszak az életemben ezzel a hercegnő-dologgal... Ott helyben meg is tervezték az egész további életemet helyettem (randizás csak tizennyolc évtől fölfelé, kizárólag női hálóterem a főiskolán stb.), amikor megszólalt a kapucsengő. Mr. Gianini ment ajtót nyitni. Bele is szólt a kaputeleforba, amikor felharsant egy ismerősen rémisztő hang:

– Itt Clarisse Marie Grimaldi Renaldo. Ott ki beszél?

A szoba túloldalán a mamám majdnem kiejtette a telefont a kezéből. Grandmère! Mit keres itt

Grandmère? Soha, egyetlen pillanatra sem gondoltam, hogy az életben valaha is hálás leszek Grandmère-nek valamiért. Sosem gondoltam volna, hogy örülök neki, ha láthatom. De amikor megjelent nálunk, hogy elcipeljen magával ruhát venni, esküszöm, meg tudtam volna csókolni. Mindkét arcán. Ugyanis már az ajtóban letámadtam:

– Grandmère, nem akarnak elengedni a bálba!

Elfelejtettem, hogy Grandmère sosem járt még a lakásunkban. Elfelejtettem, hogy Mr. Gianini is ott van. Csak arra bírtam gondolni, hogy a szüleim leutálják az udvarlómát. Na de majd Grandmère elintézi! Ezt biztosan tudtam. Hát elintézte, az tuti.

Grandmère beviharzott, megvetően végigmérte Mr. Gianinit, megállt egy pillanatra, és megkérdezte:

– Szóval ő az? – majd amikor azt válaszoltam, igen, fölhúzott orral egyszerűen elment mellette. Ekkor hallotta meg a papa hangját a kihangosított telefonban. – Add ide azt a telefont! – reccsent rá a Mamára, aki úgy festett, mint egy büntudatos kölyök, akit éppen elkapott az ellenőr a buszon.

– Anyám? – kiabált a Papa a telefonba. A hangján hallatszott, hogy ugyanúgy meg van döbbenve, mint a Mama. – Te vagy az? Mit keresel te ott?

Ahhoz képest, hogy Grandmère mélyen megveti és nem veszi igénybe a modern technika vívmányait, nagyon pontosan tudta, hogyan kezelje a kihangosítást. Azonmód kikapcsolta a papát, kikapta a kagylót a mama kezéből és magához ragadta:

– Ide hallgass, Phillipe – dörrent rá a papámra –, a lányod ma este az udvarlójával fog táncolni. Azért tettem meg ötvenhét utcányi utat a limuzinnal, hogy elvigyem ruhát venni, és ha azt képzeled, hogy nem kívánom látni, ahogy abban a ruhában táncol, akkor te...

A nagyanyám itt megrázóan erős kifejezéseket használt. Mivel azonban franciául mondta, csak én meg a papa értettük. A mamám és Mr. Gianini csak álltak ott. A mamámat majd szétvetette a düh. Mr. Gianini idegesnek tűnt.

Miután a nagyanyám befejezte annak ecsetelését, hogy a papám hová menjen és mit csináljon, lecsapta a telefont és körülnézett. Grandmère-t nemigen lehet azzal vádolni, hogy takargatná érzelmeit, tehát nem nagyon lepett meg, amikor így szólt:

– Szóval ez az a hely, ahol Genovia hercegnője nevelkedik! Ebben a... raktárban?!

Ha petárdát robbantott volna a mamám füle mellett, akkor sem idegesítette volna fel jobban.

– Na ide figyelj, Clarisse – mondta a mama fuldokolva a dühtől, Birkenstock-papucsával dobolva. – Nekem te ne merészed előírni, hogyan neveljem a gyereket! Phillipe meg én már döntöttünk, hogy ezzel a fiúval nem mehet sehova. Nincs jogod betörni ide és...

– Amelia! – szólt a nagyanyám. – Vedd a kabátodat és gyereünk!

Vettem. Mire visszaértem a gardróbból, a mamám arca tűzvörös volt, Mr. Gianini meg a padlót nézte. Egyikük sem szólt egy szót se, amikor Grandmère-rel kiléptünk a lépcsőházba.

Majd szétvetett a kíváncsiság.

– Grandmère! – kiáltottam. – Mégis mit mondtál nekik? Hogy vetted rá őket, hogy elengedjenek?

De Grandmère csak vérfagyasztóan kacagott, és azt mondta:

– Megvannak az eszközeim.

Mondhatom, akkor bezzeg nem utáltam...

Még mindig szombat

Na, most itt ülök az új ruhámban, az új cipőmben, az új műkörmömmel, az új harisnyámban, frissen gyantázott lábbal és hónaljjal, frissen fodrászoltva, profin kisminkelve, és hét óra van, Joshnak meg híre-hamva sincs. Kezdek arra gondolni, hogy talán az egész mégiscsak valami hülye átverés volt, mint a Carrie című filmben, amit én még nem nézhettem meg, de Michael Moscovitz egyszer kivette videón, aztán elmesélte Lillynek is meg nekem is: Egy nagyon csúnya lányt a legmenőbb fiú meghív egy iskolai bulira azért, hogy ott a haverjaival disznóvért locsoljanak rá. Azt viszont nem tudják, hogy a csaj telekinetikus képességekkel rendelkezik, és a megaláztatás után bosszúból megöl mindenkit a városban, beleértve Steven Spielberg első feleségét is.

A gond csak az, hogy nekem természetesen nincsenek telekinetikus képességeim, tehát, ha úgy adódna, hogy Josh meg a haverjai lelocsolnak disznóvérral, nem tudom megölni őket. Legfeljebb akkor, ha riasztom a genoviai nemzeti gárdát, vagy valami hasonló. Ez viszont nehézségekbe ütközne, mert Genoviának se légierije, se hadtengerészete nincs, és akkor hogyan jut el ide a nemzeti gárda? Csak utasszállító géppel jöhetnének, és még a *last minute* jegyek is egy vagyona kerülnek. A papám nemigen helyeselné a közpénzekből ilyen horribilis kiadást, különösen ilyen – általa jelentéktelennek tartott okból.

De ha Josh Richter átvert, nem teszi zsebre, amit tőlem kap! Miatta gyantáztattam le a LÁBAM. Ha valaki azt képzelem, hogy a gyantázás nem fáj, na az gyantáztassa le a HÓNALJÁT, amit én szintén megtettem. A GYANTÁZÁS FÁJ!!! Annyira fáj, hogy sírtam. Szóval, ha tényleg átvert, a genoviai nemzeti gárda mozgósítása nem is olyan nagy ár.

Tudom, a papám azt hiszi, hogy Josh átvert. Most a konyhaasztalnál ül, és úgy tesz, mint aki a tévéműsort bújja. De látom, hogy titokban folyton az óráját nézi. A mama is. Ő viszont nem hord karórát, ezért folyton a hunyorgó macskafej-órát lesi a falon.

Itt van Lars is. Ő nem az órát nézi, hanem a történetárát igazgatja, és azt nézi, elegendő tölténye van-e. Szerintem a papám utasította, hogy ha Josh rám startolna, löje szitává.

Na ja. A papám megengedte, hogy Joshsal menjek, de csak akkor, ha Lars is jön. Nem nagy ügy, úgyis számítottam rá, hogy mindenhol ott lesz. De azért jó nagy cirkuszt csináltam emiatt, a biztonság kedvéért. Igazából ő van nagy bajban Grandmère miatt. Grandmère mondta nekem, miközben a ruhát próbáltam, hogy a papámnak mindig is gyenge oldala volt az elkötelezettség, és igazából azért nem akarja, hogy Joshsal járjak, mert nem akarja látni, hogy engem is úgy dob valaki, mint ahogy ő dobja kéthetente a modell csajokat szerte a világon.

Te jó ég! Papa, nyugodtan számíts a legrosszabbra!

Josh nem is dobhat engem, ugyanis még sosem voltunk együtt sehol.

És ha nem jön hamarosan, hát, csak annyit mondhatok, hogy az Ő BAJA. Jobban nézek ki, mint valaha. Az öreg Coco Chanel igazán kitett magáért! A ruhám egyszerűen szédületes, egészen halványkék selyem, a mellrészén gyűrve, mint a harmonika, így nem is látszik a laposságom; aztán lefelé végig testhez álló. A cipőm ugyanolyan halványkék, magas sarkú selyempipő. Úgy érzem magam ebben a szerkóban, mint egy jégcsap. Úgy is nézek ki.

A Chanel szalon divathölgyei szerint ez az ezredvégi divat. Szóval menő a jégcsap!

Csak az a baj, hogy Kövér Lulut nem simogathatom meg, mert tele leszek vörös macskaszőrrel. Kellene volna vennem egy olyan tapadós szőrfogó hengert a filléres boltban, de elfelejtettem. Mindegy, Lulu itt gubbaszt mellettem a heverőn és nagyon szomorú, mert nem simogatom. Viszont összeszededgettem az összes zoknit, ha netán fejébe venné, hogy megbüntet és fölfalja valamelyiket.

A papám az órájára nézett.

– Hmm. Negyed nyolc. A fiatalember fő erénye nem a pontosság.

Megpróbáltam higgadt maradni.

– Biztos csúcsforgalom van – mondtam olyan hercegnőiesen, ahogy csak bírtam.

– Biztos – mondta a papám. De nem hangzott nagyon elkeseredettnek. – Mia, odaérünk még a Szépség és a szörnyeteghez, ha van kedved... Biztos tudok...

– Papa! – szörnyedtem el. – MA este NEM megyek a Szépség és a szörnyetegre veled!

– De annyira szeretted a ... – most bánatos volt a hangja. Ekkor, HÁLA ISTENNEK, megszólalt a kapucsengő. Ő az! A mamám beengedte. A másik kikötés, aminek fejében elmehetek, hogy Josh feljön és bemutatkozik mindkét szülőmnek. (Lehet, hogy a papa akkor akarja elkérni a személyazonosságát igazoló iratot?! Istenem, csak eszébe ne jusson...!)

A naplómát itthon kell hagynom, nem fér el ebben a kis "retikülnek" nevezett vékony, apró kistáskában.

Te jó isten, hogy izzad a tenyerem! Bár hallgattam volna Grandmère-re, amikor azt a könyékig érő kesztyűt javasolta!

Szombat este, Erdei fogadó, női vécé

Na jól van, nem mondtam igazat. Elhoztam a naplót. Megkértem Larsot, cipelje. Nem mintha nem lenne hely az aktatáskájában, amit mindig magával hurcol. Csak éppen abban hangtompítót, kézigránátokat meg effélét tárol. De azért ennek az egy kis füzetnek valahogy szorított helyet. Milyen jól tettem!

Most az Erdei fogadó vécéjében gubbasztok. Ez nem olyan szép, mint a Plazában, a vécéfülkében nincsen külön kis ülőke, ezért a vécé fedelét lehajtottam, azon ülök. Rengeteg kövér lábat látok a füлке előtt toporogni. Furcsa, mennyi dagadt nő van itt, főleg esküvői vendégek, egy olasz kinézetű, fekete hajú csaj – aki igazán kiszedethette volna a bozontos szemöldökét – és egy cingár, vörös hajú, Fergus nevű pasi tartják az esküvői vacsorájukat. Amikor beléptem az étterembe, Fergusnak majd kiesett a szeme! Nem vicc! Az első házasember, aki így megbámult, még ha csak egy órája nősült is! Szóval a ruhám egy bomba!

A vacsora nem annyira nagy szám, mint ahogy vártam. Azzal nincs baj amire Grandmère tanított, tudom, melyik villát mire és mikor használjam, és merrefelé döntsem a levesestányéromat, de...

Josh-sal igen.

Nem is tudom pontosan, mi a baj velem. Irtó dögösen néz ki a szmokingjában. Állítólag a sajátja. Tavaly vette, amikor folyton a barátnőjét – a Lana előtti barátnőjét! – kísérette mindenféle fontos eseményekre a városban. Azt is elmesélte, hogy a barátnője papája találta ki, hogy a zöldségesnél használt nejlonzacskó egyik végére rányomtassa: ITT NYÍLIK, amitől mindenki tudja, hol rakja bele a zöldséget. Az a két kicsi szó félmilliárd dollárt hozott annak a pasinak, meséli Josh.

Én meg nem értem, miért mesélte el nekem ezt az egészet. Hasra kéne esnem a volt barátnője papájának a millióitól? Ez, őszintén szólva, nem valami tapintatos dolog.

A szüleimmel viszont nagyon profi volt. Bejött és átnyújtotta nekem a csokrot a ruhámra: pici fehér rózsákból készült csokor, rózsaszín szalaggal egybekötve, valami mesés, és *legalább* tíz dollárba került, bár titokban az volt az érzésem, hogy eredetileg egy másik lánynak szánta, egy más színű ruhához... Szóval bejött, kezét fogott a papámmal és azt mondta:

– Nagyon örülök a szerencsének, Felség! – amitől a mamám hangosan nevetni kezdett. Néha annyira kínosan viselkedik!

Josh megfordult, és neki meg ezt mondta:

– Ön Mia édesanyja? Te jó ég, én azt hittem, hogy van egy főiskolás nővére is! – ami persze tiszta röhej, de a mamám, azt hiszem, bevette, sőt kézfogás közben ELPIRULT. Gyanítom, hogy nem én vagyok az egyetlen a Thermopolis család nőtagjai közül, akiket megigézett Josh Richter kék szeme...

A papám krákogott és elkezdett kérdezősködni, hogy milyen autóval jött. Josh közölte, hogy a papája BMW-jével. Arra a kérdésre, hová megyünk, és mikor jövünk haza, azt felelte, hogy reggelire már hazához. Ez nem nagyon tetszett a papámnak, mire Josh megkérdezte:

– Hányra jöjjünk vissza, uram?

URAM! Josh Richter a papámat URAM-nak nevezte! A papám megint Larsra nézett és így szólt:

– Legkésőbb éjfél után egykor. – Ami elég rendes tőle, tekintve, hogy máskor hétvégén is legkésőbb tizenegyre haza kell érnem. Persze most, hogy Lars is ott van, gyakorlatilag semmi baj nem érhet, ezért nem értem, hogy miért nem maradhatok, ameddig csak akarok. Igaz, Grandmère azt mondta, egy hercegnőnek mindig kompromisszumkésznek kell mutatkoznia, tehát nem szóltam egy szót se.

A papám még néhány kérdést föltett Joshnak. Érdeklődött, hol akar továbbtanulni, amire azt felelte, még nem döntötte el, de mindegyik keleti parti régi, konzervatív egyetemre jelentkezik. Azt is tudni akarta, mit szeretne tanulni, erre Josh azt mondta, hogy pénzügyi és kereskedelmi tanulmányokat kíván folytatni, erre a mamám is megkérdezte, hogy miért, mi a baja a liberális szellemű művészeti oktatással. Josh azt mondta, ő olyan diplomát szeretne, ami évi minimum

nyolcvanezer dolláros fizetéssel járó állást garantál neki, mire a mamám azt válaszolta, hogy vannak a pénznél fontosabb dolgok is, mire én közbevágtam, "Jézusom, de késő van!", megragadtam Josht és elrohantunk.

Mikor Lars kíséretében leértünk, Josh kinyitotta előttem a BMW első ajtaját, de Lars mondta, hogy ő szívesen vezet, mi csak ülünk hátra és beszéljünk. Szerintem ez nagyon rendes volt tőle, csak az a baj, hogy amikor beültünk hátra, nemigen tudtunk egymásnak mit mondani. Josh azt még kinyögte valahogy, hogy milyen csinos a ruhám, mire én megköszöntem, és közöltem, hogy az ő szmokingja is klassz. Megköszöntem a csokrot is, aztán annyi. A következő húsz keresztutcányi út alatt egy mukkot sem szóltunk.

Nem vicc. Iszonyú zavarban voltam. Az a helyzet, hogy nem vagyok együtt túl sokat fiúkkal, de azokkal, akikkel mégis együtt vagyok, sosem volt ilyen problémám. Michael Moscovitznak például egyszerűen be nem áll a szája. Nem értettem, hogy Josh miért nem mond valamit. Gondoltam, megkérdezem tőle, hogy ha vége lenne a világnak, kivel töltené szívesebben az örökkévalóságot, Nicole Kidmannel vagy Winona Ryderrel, de úgy éreztem, ehhez nem ismerem őt eléggé...

Végre aztán Josh megtörte a csöndet, mert megkérdezte, igaz-e, hogy a mamám Mr. Gianinival jár. Hát, gondolhattam volna, hogy *ennek* híre ment... Talán nem olyan sebességgel, mint ahogy a hercegnőségem híre, de azért híre ment.

Mondtam, hogy igaz bizony, mire ő tudni akarta, hogy milyen érzés ez nekem.

Valahogy mégsem tudtam neki mindenről mesélni, arról, hogy Mr. Gianini alsónadrágban üldögélt a konyhaasztalunknál. Nem éreztem, hogy... nem is tudom. Nem tudtam beszélni róla. Hát nem furcsa? Michael Moscovitznak elmeséltem az egészet, anélkül, hogy kérdezte volna. Joshnak pedig nem tudtam elmondani, pedig a szívembe látott, meg minden... Furi.

Több órás hallgatásnak tűnt, miután végre megálltunk az étterem előtt. Lars bevitte az autót a garázsba, mi meg Joshsal bementünk. Lars megígérte, hogy nem ül az asztalunkhoz, hanem az ajtóban áll majd, és minden belépőre szúrós tekintettel néz, akár Arnold Schwarzenegger. Kiderült, hogy Josh egész sleppje itt várt ránk, amiről én ugyan nem tudtam, de valahogy egész megkönnyebbültem tőle. Kicsit tartottam tőle, hogy még egy órát itt kell ücsörögnöm egy szó nélkül...

De hála a jó istennek, az egész evezőscapat ott ült a hosszú asztalnál a drukker csapatbeli barátnőikkel, és az asztalfőn két üres szék várta Josht és engem.

Igazság szerint mindenki nagyon kedves volt hozzám. A csajok mind dicsérték a ruhámat, kérdezősködtek, milyen hercegnőnek lenni, meg hogy milyen érzés volt aznap reggel váratlanul a saját képemmel szembetalálkozni a *Post* címlapján, meg hogy szoktam-e koronát hordani, meg efféléket. Mindannyian jóval idősebbek nálam, a legtöbben végzősök, és elég érettek. Egyikük sem tett megjegyzéseket arra, hogy milyen lapos vagyok, vagy hasonlót, mint ahogy Lana tette volna, ha itt van.

Bár ha Lana itt volna, én nem volnék.

A legjobban az lepett meg, hogy Josh pezsgőt rendelt, és senki nem kérdezte, hogy nagykorú-e már! A társaság már három üveg pezsgőn túl volt, Josh meg egyre-másra rendelt még. Tehette, mert a papája odaadta neki az American Express platinakártyáját erre az alkalomra. Én ezt nem értem. Vajon a pincérek nem látják, hogy még nincs huszonegy éves és a vendégei még annál is fiatalabbak?

És hogy képes Josh ennyit inni? Mi lenne, ha Lars nem volna itt, hogy vezessen? Akkor Josh félig részegen vezetné az apja BMW-jét. Micsoda felelőtlenység! Pedig ő az osztálybizalmi!

Ezután pedig, anélkül, hogy megkérdezett volna bárkit, Josh az egész társaságnak vacsorát rendelt: mindenkinek bélszint. Ez tényleg nagyon rendes tőle, de én még a világ legrendesebb pasija kedvéért sem eszem húst.

Egyébként nem vette észre, hogy hozzá sem nyúltam a kajához! Salátával meg kenyérral kellett tömnöm magam, hogy éhen ne haljak!

Mi lenne, ha kiosonnék és szólnék Larsnak, hogy szerezzen egy vega tekercset a Smaragd zöld Bolygóból?

Az is elég különös, hogy minél több pezsgőt nyakal Josh, annál gyakrabban ér hozzám. Folyton a lábamra teszi a kezét az asztal alatt. Először azt hittem, véletlen, de most már négyszer fogta meg a térdemet! Utoljára meg is szorította!

Nem hinném, hogy beszívott volna, de mindenesetre sokkal barátságosabb, mint idefelé az autóban. Talán csak elmúltak a gátlásai attól, hogy Lars nem ül a nyakunkon.

Most már muszáj kimennem innét. Bárcsak szólt volna Josh, hogy elhívja a barátait! Akkor én is elhívhattam volna Tina Hakim Babát meg a pasiját...talán még Lillyt és Boriszt is...Akkor legalább volna kivel beszélgetnem.

Na, mindegye Ez van.

Szombat éjjel, az Albert Einstein Gimnázium lányvécéjében

Miért?

Miért?!

Miért?!!

Ezt egyszerűen nem hiszem el. Ilyen nem történhet velem!

MIÉRT? MIÉRT MINDIG VELEM TÖRTÉNIK ILYESMI?!

Próbálok fölidézni, mit mondott Grandmère, hogyan cselekedjek kényszer hatása alatt. Mert most biztos kényszer hatása alatt vagyok. Mély belégzés orron át, kilégzés szájon át, így tanította. Belégzés orron át, kilégzés szájon át. Belégzés orron át, kilégzés...

HOGY TEHETTE EZT VELEM?! ! HOGY?!!

Legszívesebben letépném a hülye fejét, de tényleg. Mégis mit képzelsz ez a pasi magáról? Elmondhatatlan, hogy mit tett velem. Elmondhatatlan, de azért elmondom.

Miután KILENC üveg pezsgőt fölszívott a haverjaival – ez kábé fejenként egy üveg, én persze pár kortyot ittam csak, tehát az én üvegemet is megitta valaki... –, Josh úgy döntött, hogy ideje elindulni a Multikulti Bálba. Valóban legfőbb ideje volt, miután már LEGALÁBB egy órája elkezdődött!

Szóval ott álltunk a bejárat előtt, vártuk, hogy kihozzák a garázból az autót, én meg arra gondoltam, hogy talán minden rendben lesz, mert várakozás közben Josh átkarolta a vállam. Az nagyon jól esett, mert a ruhám ujjatlan. Van ugyan egy stólám is, de az csak egy ilyen átlátszó, csillogós kis fátolszerűség. Szóval jól esett, hogy melegít azzal a csodás, evezéstől izmos karjával...Csak az a baj, hogy Joshnak nincs olyan finom illata, mint mondjuk Michael Moscovitznak, aki mindig szappanszagú. Szerintem Josh ma este több liter Drakkar Noirt locsolt magára, vagy abban fürdött, ami ilyen mennyiségben elég bűdös. Alig kaptam levegőt, de mindegy... Ettől eltekintve a dolgok, hát, viszonylag rendben mentek. Igaz, nem tartotta tiszteletben azt a jogomat, hogy nem eszem húst, de hát mindenki követ el hibákat! Úgy gondoltam, ha végre elmegyünk a bálba, ott táncolni fogunk, és újra a szívembe lát majd azzal a világító kék szemével...szóval akkor minden csodás lesz.

Ekkorát még életemben nem tévedtem.

Először is, alig tudtunk a sulinál megállni, akkora volt a forgalom. Nem is értettem. Jó, jó, szombat este, na de mi ez a tömeg a sulinál? Azért mégsem több ez, mint egy iskolai bál! A legtöbb New York-i iskolásnak nincs is autója! Szerintem a suliból mi jöttünk egyedül kocsival.

Aztán rájöttem, mi az a nagy tömeg. A sulinál tévés kocsik tömege. Millió vakító reflektor világította meg az Albert Einstein gimnázium lépcsőjét. Nyüzsögtek a riporterek, bagóztak, mobiltelefonon dumáltak, és vártak valamire. De mire?

Mire? Úgy tűnik, rám!

Amikor Lars meglátta a reflektorokat, roppant hangzatosan káromkodni kezdett valamilyen nyelven, ami sem angol, sem francia nem volt. A hangjából azért mégis pontosan lehetett tudni, hogy káromkodik. Előrehajoltam és megkérdeztem:

– Honnan tudták, hogy jövünk? Honnan? Grandmère szolt volna nekik?

De igazság szerint nem hiszem, hogy Grandmère volt. Tényleg nem. Főleg a múltkori veszekedés után nem. Mert akkor úgy lerohantam, mint egy rendőrjárőr az itt a piros, hol a pirosozókat. Biztos vagyok benne, hogy Grandmère soha többé az életben nem meri az engedélyem nélkül rám szabadítani a sajtót.

Mindegy, a lényeg, hogy mind ott voltak, és VALAKI értesítette őket, ha nem Grandmère, akkor más. De kicsoda? Josht egyáltalán nem érdekelték a reflektorok meg a lámpák. Csak annyit

mondott:

– Na és? Mostanra már hozzászokhattál, nem?

Na persze. Megmondjam, mennyire szoktam hozzá? Annyira, hogy az autóból kiszállás pusztá gondolata, még a sulis leghelyesebb fiújának karjával a vállam mögött is elég volt ahhoz, hogy fölforduljon a gyomrom, és kis híján az összes salátát és kenyeret kihányjam.

– Gyere már! – mondta Josh. – Majd együtt beszaladunk az épületbe, amíg Lars leteszi a kocsit. Lars egyáltalán nem helyeselte az ötletet.

– Nem jó – mondta. – *Maga* teszi le a kocsit, amíg a hercegnő meg *én* beszaladunk az épületbe. Josh azonban már nyitotta az ajtót. Megragadta a kezemet.

– Gyere! – mondta. – Nagy buli lesz! – és ezzel kihúzott az autóból.

És én hülye, tehetetlen, bamba tyúk, hagytam.

Bizony. Hagytam, hogy kirángasson az autóból. Mert a kezem olyan jól illett az övébe, úgy éreztem, melegít és megvéd, és ettől arra gondoltam, ugyan, mi baj lehet? Legföljebb egy-két vaku megvillan. Na és? Majd szaladunk együtt, ahogy Josh mondta. Minden rendben lesz.

Larshoz fordultam:

– Rendben van, Lars, csak parkolja le a kocsit, majd Joshsal beszaladunk.

– Ne, hercegnő, várjon...– kezdte Lars.

De befejezni már nem tudta, mert Josh meg én kiszálltunk a kocsiból, és az ajtó becsapódott mögöttünk.

Abban a pillanatban a riporterek megrohantak bennünket. Ledobták a cigarettát, kattogtatták a fényképezőgépeiket és ordibáltak:

– Ó az! Itt van!

Josh fölhúzott a lépcsőre, én meg csak vihogtam, mert ez volt az első alkalom ma este, hogy egyáltalán valami vicces történt. Villogtak a vakuk, annyira elvakítottak, hogy a lábunk alatt lévő lépcsőn kívül nem is láttam semmit. Tiszta erőből koncentráltam, hogy a ruhám szegélyét fölemeljem és ne essek hasra benne. Minden bizalmam a másik kezem köré kulcsolódó ujjakban volt. Teljesen Joshra bízam magam, hogy vezessen, mert egy fikarcnyit se láttam.

Amikor hirtelen megtorpant, azt hittem, már az ajtónál vagyunk, és kinyitja előttem. Tudom, hogy hülyeség, de azt hittem. Már láttam az ajtót. Pont előtte álltunk. Alattunk, a lépcső alján a riporterek a kérdéseiket harsogták és fotóztak. Valami idióta azt ordította, hogy "Csókold meg! Csókold meg!", amitől mondanom sem kell, hogy iszonyú zavarba jöttem.

Szóval csak álltam ott, mint egy HÜLYE, vártam, hogy Josh kinyissa az ajtót, ahelyett, hogy én magam nyitottam volna ki és bementem volna, ahol biztonságban vagyok, ahol nincsenek kamerák és riporterek vagy bámészkodók, akik ordítanak, hogy "Csókold meg! Csókold meg!"

Azután, nem tudom hogy történt, de Josh megint átkarolt, magához rántott, és durván a számhoz nyomta a száját.

Esküszöm, szörnyű érzés volt. A számhoz nyomta a száját, amitől még sűrűbben villogtak a vakuk, és bizony isten az egész még csak nem is hasonlított Tina könyveire, ahol a fiú megcsókolja a lányt, aki színes csillagokat és tűzijátékot meg efféléket lát lehuny szemhéja mögött. Persze láttam a felvillanó fényeket, de az nem tűzijáték, hanem a vakuk fénye volt. Mindenki Mia hercegnő élete első csókját fotózta lázasan.

Komolyan! Mintha nem volna amúgy is éppen elég szörnyű, hogy ez volt életem első csókja.

Ráadásul életem első csókját rögtön a *Tini magazin* is hozza! Ja, és még valamit Tina könyveiről: ott azt írják, hogy amikor egy lányt életében először megcsókolnak, a csóktól valami forróság árad szét a lány testében és úgy érzi, a csók fölébreszt valamit a lelkében. Én semmi ilyesmit nem éreztem. Egyáltalán. Kizárólag zavarban voltam. Nem is esett túl jól, hogy Josh Richter megcsókol. Egyszerűen elképesztőnek tartottam, hogy ott állunk, és ez a pasi erővel a számra tapasztja a száját. Az ember azt hinné, hogy miután időtlen idek óta azt képzeltem, hogy ez a pasi maga a tökély, akkor legalább érzek VALAMIT, ha megcsókol.

De csak ciki volt. Semmi más.

Ugyanúgy, mint az étterem felé az autóban, azt kívántam, bárcsak vége lenne már. Csak arra tudtam gondolni: vajon mikor hagyja végre abba? Meg arra: vajon jól csinálom? A filmekben

smárolás közben rengeteget mozgatják a fejüket. Mozgassam én is a fejemet? Mit csináljak, ha hirtelen be akarja dugni a nyelvét a számba, mint ahogyan Lanával is csinálta?! Mégse hagyhatom, hogy a *Tini magazin* lefotózza, hogy egy pasi nyelve van a számban! A papám meg is ölne!

Abban a pillanatban, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább, és meghalok zavaromban ott, az Albert Einstein gimnázium lépcsőjén, akkor Josh végre elengedett, integetett a riportereknek, kinyitotta az iskola kapuját és betuszkolt rajta.

Odabent, esküszöm, mindenki ott állt és bámult ránk, akit csak ismerek.

Nem vicc. Ott volt Tina a Trinitys fiúval, Dave-vel, és döbbenet néztek. Ott volt Lilly és Borisz, aki most az egyszer nem túrt be semmit a nadrágjába, amit nem szokás betúrni. Egész jól nézett ki tulajdonképpen a maga elvarázsolt zenei zseni módján. És Lillyn gyönyörű fehér, flitteres ruha volt, a hajában meg egy fehér rózsza. Ott volt Shameeka is meg Ling Su a partnerükkel meg még egy csomóan, akiket biztos minden nap látok egyenruhában, de most nem ismertem meg őket, és mindannyian ugyanazzal a megkövült arckifejezéssel néztem rám, mint Tina.

Ott volt még Mr. G. is, a belépőjegy pultnál állt, az ebédlő ajtaja előtt. Az ebédlőben tartották a bált. Mr. G. még a többiekénél is döbbenetesebbnek látszott.

Mármint rajtam kívül. Meg kell mondanom, az összes jelenlévő közül én voltam a legjobban megdöbbenve. Mert Josh Richter megcsókolt. JOSH RICHTER MEGCSÓKOLT!

Nem tudom, leírtam-e, de SZÁJON csókolt!

Ja, és arról írtam már, hogy a *Tini magazin* riportereinek fényképezőgépe előtt csókolt meg? Szóval, ahogy ott álltam és mindenki engem bámult, és még hallottam kintről az újságírók kiabálását, az ebédlőből meg a hip-hop dübörgését, ami éppen az iskola latin kisebbségének tiszteletére szólt, a következő gondolatok kezdtek motoszkálni a fejemben:

Átvert.

Csak azért hívott meg a bálba, hogy a képe a lapokba kerüljön.

Ő értesítette a sajtót, hogy idejövök ma este. Valószínűleg Danával is csak azért szakított, hogy eldicsekedhessen a haverjainak: egy háromszázmilliót érő csajjal jár. Amíg a képem nem jelent meg a Post címlapján, addig észre sem vett. Lillynek igaza volt: igenis reflexmosoly volt, amikor a drogériában rám mosolygott. Valószínűleg azt képzelem, jobb eséllyel veszik fel a Harvardra, ha Genovia hercegnőjének udvarol.

Én marha meg bedőltem neki.

Szuper. Egyszerűen szuper.

Lilly azt mondja, nem vagyok elég határozott. A szülei azt mondják, hajlamos vagyok mindent magamra venni, és félek az összeütközéstől.

A mamám is ugyanezt mondja. Ezért ajándékozta nekem ezt a naplót, annak reményében, hogy amit nem mondok el neki, azt legalább kiírom magamból.

Ha nem derült volna ki rólam, hogy hercegnő vagyok, talán az egész még most is igaz volna. Mármint a határozatlanság meg a félelem az összeütközéstől, meg a többi. És akkor sosem csináltam volna azt, amit csináltam.

Ugyanis odafordultam Joshhoz és megkérdeztem:

– Miért csináltad ezt?

Josh a zsebében kotorászott; a báli belépőket kereste, hogy odaadja a másodikosoknak, akik a jegyeket ellenőrizték.

– Mit miért csináltam?

– Miért csókoltál meg, ott mindenki előtt?

Végre megtalálta a jegyeket a tárcájában.

– Nem tudom – mondta. – Miért? Nem hallottad, hogy kiabáltak, hogy csokoljalak meg? Hát megcsókoltalak. Na?

– Mert nekem ez nem tetszett!

– Hogyhogy nem tetszett? – Josh értetlenül nézett. Úgy érted, nem volt jó?

– Úgy – mondtam. – Pontosan úgy. Nem volt jó. Egyáltalán nem. Mert nem azért csókoltál meg, mert szeretsz. Csak azért csókoltál meg, mert én vagyok Genovia hercegnője.

Josh úgy nézett rám, mintha megőrültem volna.

– Hát ez örület – mondta. – De igenis bírlak. Nagyon bírlak.

– Nem igaz! – mondtam. – Mitől bírsz olyan nagyon? Nem is ismersz egyáltalán. Azt hittem, azért hívsz meg, hogy jobban megismerj. De meg sem próbáltál megismerni, csak azt akartad, hogy a képed megjelenjen a bulvárlapokban!

Erre nevetni kezdett, de észrevettem, hogy nem néz a szemembe.

– Mi az, hogy nem is ismerlek? Dehogynem ismerlek!

– Nem igaz! Ha ismernél, nem rendeltél volna nekem marhahúst vacsorára!

A barátaim között rosszalló moraj futott végig. Valószínűleg most jöttek rá, mekkora hibát vétett Josh. Ő viszont még most sem, bár hallotta a rosszallást. Körülnézett:

– Rendeltem a csajnak egy steaket. Na és? – tárta szét a karját értetlenül. – Akkora bűn ez? Az isten szerelmére, hát bélszín volt!

Lilly végre megszólalt:

– Mia vegetáriánus, te idióta! – mondta a legmegvetőbb hangján.

Ám ez nem nagyon zavarta Josht.

– Hopp, akkor mellé! – vonta meg a vállát. Aztán hozzám fordult: – Na, megyünk táncolni?

De nekem eszemben sem volt vele táncolni. Eszemben sem volt bármit csinálni vele soha többé az életben. Nem hittem a fülemnek, hogy azok után, amiket mondtam neki, még azt hiszi, hogy egyáltalán szóba állok vele. Ez egy igazi szociopata. Hogyan gondolhattam, hogy a szívembe lát?! Hogyan?!!

Felháborodásomban az egyetlen dolgot tettem, amit egy lány hasonló körülmények között tehet:

Hátat fordítottam neki és távoztam.

Csakhogy ki nem mehettem, hacsak azt nem akartam, hogy a *Tini magazin* gusztusos közelképet csináljon rólam bögés közben, így aztán egyetlen menekülési útvonalam a lányvécébe vezetett.

Josh kezdett ráébredni, hogy faképnél hagytam. Akkorra már az ő barátai is megérkeztek, pont akkor tódultak be az ajtón, amikor Josh sértődötten azt mondta:

– Mit játszod az eszed? Csak egy csók volt!

Visszafordultam.

– Nem csak egy csók volt! – kiáltottam. Majd szétvetett a düh. – Talán azt akartad, hogy úgy tűnjön: csak egy csók volt. De mind a ketten tudjuk, hogy mi volt: médiaesemény! Rádásul azóta tervezted, amióta megláttad a fotómat a *Post*-ban! Köszí szépen, Josh, a saját népszerűsítésem az én dolgom. Ehhez nincs szükségem rád!

Elkértem Larstól a naplót, hónom alá csaptam, és bebotorkáltam vele a vécébe. Azóta is itt vagyok és írok.

Jaj istenem! De borzasztó ez! Hát nem borzasztó? Életem első, legeslegelső csókja, ami jövő héten az ország összes tini lapjában megjelenik! Talán még néhány nemzetközi magazin is átveszi, mint a *Majesty*, amelyik a nagy-britanniai és monacói uralkodói ház összes ifjainak életét nyomon követi. Egyszer teljes cikksorozatot közöltek Edward herceg feleségének, Sophie-nak a ruhatáráról, ahol tízes skálán értékelték minden egyes ruháját. Azt a címet adták neki, hogy *Mit rejt a szekrény?* Már látom, hogy hamarosan a *Majesty* magazin rám száll, és listát közöl a ruháimról és a fiúimról... Vajon ennek a képnek mi lesz az aláírása? *Szerelmes trónörökös?*

Már boc, de hányok.

A röhej az egészben az, hogy abszolút NEM vagyok szerelmes Josh Richterbe. Persze nem lett volna rossz... tényleg mit játszom az eszem? – isteni lett volna, ha járhatok valakivel. Tényleg, néha azt hiszem, hogy valami baj van velem, mert nem járok senkivel.

De inkább ne is járjak senkivel, mint olyasvalakivel, aki csak a pénzemre hajt! Sőt, még rosszabb, ha azért járok velem, mert a papám herceg, vagy bármi másért, és nem azért, mert engem szeret, magam miatt!

Persze, most, hogy már mindenki tudja, hogy hercegnő vagyok, elég nehéz lesz megállapítani, hogy ki szeret saját magamért és ki a koronámért. De legalább Joshsal kapcsolatban rájöttem az igazságra! Legalább nem tartott túl sokáig!

Hogy eshettem bele ennyire? Piszok önző fráter. Teljesen kihasználta! Szándékosan megbántotta Lanát, hogy utána engem kihasználjon. Én meg mindenben segítettem neki, én hülye pancser!

Most mit csináljak? Ha a papám meglátja azt a fotót, kitér a hitéből! Képtelenség megmagyarázni, hogy én nem is tehetek az egészről! Talán ha gyomorszájon vágtam volna Josht ott, az összes kamera előtt, akkor talán elhinné, hogy ártatlanul kerültem a dologba!

Vagy akkor sem.

Soha életemben ki nem tehetem többé a lábamat otthonról egy fiú társaságában!

Ajjaj. Cipőket látok a fülkém előtt. Valaki szólongat. Ez Tina. Azt kérdezi, jól vagyok-e. De nincs egyedül.

Jaj istenem! Most ismerem fel azt a lábat! Hát ez Lilly! Lilly és Tina utánam jöttek!

És Lilly végre beszél hozzám! Nem kritizál és nem parancsolgat, hanem rendes hangon beszél, mint egy igazi barátnő! Jól hallom? Azt mondja, hogy sajnálja, amiért kinevette a frizurámat, és tudatában van erőszakos természetének, sőt valójában majdhogynem autoriter személyiségzavarban szenved! Azt mondja, megígéri, hogy erőt vesz magán, és nem próbál mindenkinek, de legfőképpen nekem dirigálni!

Húú! Lilly beismeri, hogy valamit rosszul csinált! Ezt nem hiszem el! NEM HISZEM EL!

Tina meg ő győzködnek, hogy bújjak végre elő, és menjünk együtt táncolni. De én nem akarok! Olyan kínos volna, hogy mindenki a fiújával van, én meg álljak ott egyedül, mint egy szerencsétlen balek!

De Lilly ezt feleli:

– Ugyan már! Itt van Michael is! Ő is egész este itt lógott egyedül, mint egy szerencsétlen balek.

Michael Moscovitz egy iskolai rendezvényen?! Ezt sem hiszem el! Ő sosem megy sehová legfeljebb ha kvantumfizikai előadásokra, meg ilyesmikre!

Ezt meg kell néznem a saját szememmel! Most azonnal kimegyek innen.

Később folytatom.

Október 19. vasárnap

Furcsa álomból ébredtem.

Álmomban Lillyvel kibékültünk, és Tina meg ő is jóban lettek. Borisz Pelkovszkijról kiderült, hogy nem is olyan rémes, ha éppen nincs nála a hegedűje. Mr. Gianini azt mondta, hogy kijavítja a negyedéves jegyemet F rőt D-re. Lassút táncoltam Michael Moscovitzcal. Irán bombázta Afganisztánt, tehát a lapokban egyetlenegy kép sem jelent meg rólam, ahogy Joshsal csókolózom, mert mindegyik a légitámadás szörnyűségeivel volt tele.

Az álmomról kiderült, hogy egyáltalán nem is álom. Minden egyes részlete valóság!

Ma reggel ugyanis arra ébredtem, hogy valami nedvesség áztatja az arcomat. Amikor kinyitottam a szemem, Lilly hálósobájában találtam magam a vendégágyon, és Michael kutyája nyalogatta az arcomat. Komolyan. Az egész fejem merő egy kutyanyál.

És még csak nem is érdekel! Nyalogassa csak Pavlov a képemet nyugodtan! Visszakaptam a legjobb barátnőmet! És nem fogok megbukni matekból! A papám meg nem veszi a fejemet azért, mert csókolóztam Josh Richtterrel!

Ja, és lehetséges, hogy tetszem Michael Moscovitznak!

A boldogságtól alig tudok írni.

Amikor tegnap este végre kikecmeregtem a lányvécéből, még fogalmam sem volt, hogy ennyi jó történik velem! Halálosan depressziós voltam... igenis, halálosan. Ugye, milyen remek kifejezés? Lillytől tanultam. Szóval halálosan depressziós voltam amiatt, ami Joshsal és velem történt.

De amikor előjöttem, Joshnak már nyoma sem volt az előcsarnokban. Lilly mesélte később, hogy miután nyilvánosan megaláztam, majd beviharzottam a vécébe, Josh elment táncolni, mintha mi se történt volna. Azt nem tudta pontosan, mi történt később, mert Mr. G. mondta, hogy Tinával együtt nézzenek be hozzám (hát nem rendes tőle?), de van egy érzésem, hogy talán Lars vette kezelésbe az egyik spéci idegbénító fogásával... mert amikor legközelebb láttam, akkor a csendes-óceáni szigetek asztalánál láttam összegörnyedve, fejét a Krakatau-vulkán makettjén nyugtatta. Egész éjjel nem is mozdult onnan, de persze lehet, hogy az egész a sok pezsgő miatt volt...

Szóval, Tina, Lilly meg én csatlakoztunk Boriszhoz és Dave-hez – aki ahhoz képest, hogy a Trinitybe jár, egész helyes –, meg Shameekához és a fiújához, Allanhez, és leültünk ahhoz az asztalhoz, amit Ling Su és Clifford lefoglaltak. Egyébként ez a pakisztáni asztal volt, aminek a tablóját a Gazdasági Klub készítette, és azt mutatta be, hogyan csökken a gabonatőzsdén a rizs *maund*jának (ez egy pakisztáni mértékegység) árfolyama. Odébbtoltuk a *maund*okat, és odaültünk az asztal tetejére, hogy jól lássuk, mi történik.

Egyszer csak előkerült Michael, frissen, ropogósan – micsoda idétlen kifejezés! – abban a szmokingban, amit a mamája erőltetett rá az unokatestvérének, Steve-nek a bármicvójára. Michael teljesen egyedül lézengett, mert az igazgató úgy rendelkezett, hogy az internet nem önálló kultúra, tehát saját asztalt sem kaphat, ezért a teljes Komputer Klub elvi alapon bojkottálta a Multikulti Bált.

Michaelt viszont, úgy tűnt, nemigen érdekli, mit csinál a Komputer Klub, aminek egyébként ő a pénztárnoka! Leült mellém, megkérdezte, jól vagyok-e, aztán azon viccelődünk, hogy a drukkercsajok nem nagyon gyakorolják a kulturális sokféleséget, mert majdnem mindannyian ugyanabban a szűk, fekete, dögös Donna Karan, modellben jelentek meg! Aztán valaki szóba hozta a *Star Trek: Deep Space Nine*-t és azt, hogy vajon van-e koffein a replikátor kávéban vagy nincs. Michael erősködött, hogy a replikátorból kijövő dolgok anyaga hulladék, ami azt jelenti, hogy akár jégkrémet is készíthetünk, mondjuk vizeletből, csak éppen a bacilusokat és a méreganyagokat már kivonták belőle... Ezen már majdnem összevesztünk, amikor új számot tettek föl, és lassú következett. Erre mindenki föl pattant, és ment táncolni.

Kivéve persze Michaelt meg engem. Mi csak ültünk ott a rizskupacok között.

De egyáltalán nem volt ciki, mert Michael meg én sosem fogyunk ki a témából – ellentétben Joshsal. Tovább dumáltunk a replikátorról, aztán jött az, hogy ki az erélyesebb vezető, Kirk kapitány vagy Picard kapitány Ekkor jött oda Mr. Gianini és érdeklődött, hogy jól vagyok-e.

Mondtam, minden rendben, mire ő azt felelte, hogy ezt örömmel hallja, és mellékesen elújságolta, hogy az utóbbi napok feladatlapjainak eredményei alapján a matekjegyem F-ről D-re emelkedett. Gratulált és azt mondta, hogy csak így tovább.

A javítást viszont egyértelműen Michaelnak köszönhetem, aki rávett, hogy a matekjegyzeteimet ne a naplomba írogassam, és rendszeren írjam egymás fölé a számoszlopot, illetve ne feledkezzek meg a maradékról a kivonásnál. Michael tök zavarba jött, azt mondta, hogy neki ehhez semmi köze, de Mr. G. már nem hallotta ezt, mert elrohant, hogy lebeszéljen egy csapat "Kísértetet" arról, hogy tüntetéssel adjanak hangot sérelmüknek, amiért a bál rendezői önkényesen kirekesztették őket a sátánizmus kultuszának asztalától.

Ezután egy gyors szám jött, mindenki visszajött az asztalhoz, és csak ücsörögtünk és beszélgettünk Lilly showjáról, aminek mostantól kezdve Tina Hakim Baba lesz a producere, mert ha a könyvtárból veszi ki a romantikus füzeteket, akkor az egész heti 50 dolláros zsebpénzét meg tudja spórolni, és a *Lilly megmondja az őszintét* című műsorra fordíthatja. Lilly megkérdezte, beleegyezem-e, hogy a jövő heti adás témája én legyek. Kizárólagos jogot adtam neki első interjúmra, amelynek a címe *Az új monarchia: másféle uralkodók* lesz, egy feltétellel: ha megkérdezi a véleményemet a húsfeldolgozó iparról.

Utána megint egy lassú szám jött, és megint mindenki húzott táncolni. Michael meg én továbbra is ott maradtunk az asztalnál, és már éppen meg akartam kérdezni tőle, hogy ha a nukleáris végítélet elsöpörné az emberiséget a Föld színéről, vajon Buffyval, a vámpírok rémével, vagy Sabrinával, a tini boszorkánnyal szeretné-e leélni az életét, amikor táncolni hívtak!

Annyira meglepődtem, hogy azt mondtam "Persze, menjünk", anélkül, hogy fölfogtam volna, mit beszélek! A következő pillanatban arra ocsúdtam föl, hogy életemben először táncolok egy fiúval, aki nem a papám!

Ráadásul lassú t!

A lassúság elég furcsa dolog. Igazából nem is tánc. Inkább csak álldogál az ember a másikat átölelve és a zene ütemére egyik lábáról a másikra billeg. Azt hiszem, beszélni sem nagyon szokás közben, legalábbis körülöttünk senki nem beszélt. Azt hiszem, értem, miért: az embert annyira lefoglalja a másik közelsége, hogy nehéz ilyenkor kigondolni bármilyen témát. Michaelnak annyira finom illata volt – talán Ivory szappan? –, a ruhám meg, amit Grandmère választott, tényleg csodás, de eléggé fáztam benne, úgyhogy nagyon jól esett Michael közelében lenni... szóval képtelenség volt bármit is *mondani*.

Talán Michael is így érezte, mert amíg a rizses asztalnál ültünk, mindkettőnknek be nem állt a száánk, annyi mondanivalónk volt, aztán tánc közben meg se mukkantunk.

Abban a pillanatban, hogy a lassú számnak vége volt, Michael újból beszélni kezdett. Megkérdezte, kérek-e thai jeges teát a thai kultúra asztaláról, vagy egy kis edamamét a Japán Anime Klub asztaláról. Ahhoz képest, hogy soha nem jár semmiféle iskolai rendezvényre a Komputer Klub ülésein kívül, itt elég lelkesnek tűnt.

Az este a továbbiakban a következő menetrend szerint zajlott: a gyors számok alatt ültünk és dumáltunk, a lassúkra táncoltunk.

Igazság szerint, nem is tudom megmondani, melyik volt jobb: dumálni Michaellal vagy táncolni vele. Mind a kettő... olyan... izgalmas volt.

Persze másféleképpen.

Mikor a bálnak vége volt, mind bepréselődtünk a limuzinba, amit Mr. Hakim Baba küldött Tináért. A közvetítőkocsik mind eltűntek már, mert akkor jött hír a bombázásról; gondolom, mentek az iráni követség elé. Fölhívtam a mamát a limuzinból, mondtam neki, hol vagyok és megkérdeztem, alhatok-e Lillynél, mert úgyis mind odamegyünk. Megengedte és nem kérdezett semmit, amiből arra következtettem, hogy már beszélt Mr. G.-vel, aki beszámolt neki az eseményekről. Vajon azt is mondta, hogy F-ről D-re javította a matekjegyemet?

Ha jobban belegondolok, persze adhatott volna D pluszt is... Igazán támogattam a kapcsolatát a mamával. Díjazhatná a lojalitásomat!

Moscovitz doktorék úgyszólván meglepődtek, amikor tízen, na jó, Wahimot és Larsot is beleszámítva tizenketten megjelentünk náluk. Különösen meglepődtek attól, hogy Michael is

köztünk volt, mert észre sem vették, hogy elment hazulról. Megengedték, hogy elfoglaljuk a nappalijukat, ahol Activityt játszottunk egészen addig, amíg Lilly papája elő nem jött pizsamában és kijelentette, hogy itt az ideje hazamenni, mert neki másnap kora reggel megbeszélése van a tai chi edzőjével.

Akkor mindenki elbúcsúzkodott és bezsúfolódott a liftbe, persze rajtam és Moscovitzékon kívül. Lars munkaideje is véget ért, visszabumlizhatott a Plazába, most, hogy éjszakára biztonságban tudott. Megígértettem vele, hogy nem szól a papámnak a csókról. Megígérte, de azért nem bízom benne; mégiscsak egy pasi! Nyilván valami sajátos becsületkódexe van... Ez akkor jutott eszembe, amikor láttam, hogy Michael meg Lars titokban összenéznek, és összecsapják a tenyerüket, mintha kosarat dobtak volna.

A tegnap éjszaka rengeteg eseményéből az a legfurább, hogy kiderítettem, mit csinál Michael a szobájában. Ő árulta el, de megesketett, hogy nem mondom el senkinek, még Lillynek sem. Igazándiból le se kéne írnom, hátha megtalálja valaki a naplóm és elolvassa. Csak annyit mondhatok, hogy Lilly tök fölöslegesen bálványozza Borisz Pelkovszkijt, amikor a saját családjában is van egy zenei zseni.

És soha egyetlen leckét sem vett! Magától tanult meg gitározni! És maga írja a dalait is! Egyet el is játszott nekem, az a címe, hogy "Sudár nyárfá", és egy magas, csinos lányról szól, aki nem veszi észre, hogy egy fiú szerelmes belé. Biztos, hogy egy nap ez lesz a Billboard listavezető! Michael Moscovitz egyszer még olyan híres lesz, mint Puff Daddy!

Csak akkor vettem észre, milyen iszonyú fáradt vagyok, amikor már mindenki elment. Rettenetesen hosszú nap volt. Szakítottam egy fiúval, akivel még csak nem is igazán jártam. Ez érzelmileg is roppant kimerítő.

Ennek ellenére nagyon korán ébredtem, mint mindig, amikor Lillyéknél alszom. Feküdtem az ágyban Pavlovval, és hallgattam a reggeli forgalom zaját a Park Avenue-ről, ami nem volt nagyon hangos, mert Moscovitzék ablakai hangszigetelve vannak. Heverészttem és arra gondoltam, milyen szerencsés is vagyok. A dolgok kis ideje még egészen szörnyűek voltak. Hát nem furcsa, hogy a végére valahogy minden magától megoldódik?

Valami csörömpölést hallok a konyhából. Biztos Maya az, éppen a szűrt narancslét tölti ki a reggelihez. Kimegyek, megkérdezem, nem kell-e segíteni.

Nem tudom mitől, de olyan **BOLDOG VAGYOK!** Nem kell hozzá sok, ugye?

Vasárnap este

Ma Grandmère megjelent nálunk a papával együtt. A papa kíváncsi volt, hogy éreztem magam a bálban. Lars nem mondott neki semmit! Hű, de bírom! Grandmère pedig azt kívánta tudatni velem, hogy egy hétre elutazik, ezért az uralkodói illemtanleckéket fel kell függesztenünk addig. Azt mondta, ideje éves látogatását lerónia valakinél, akit Baden Baden-nek hívnak. Ez biztos annak az ürgének a barátja, akivel régebben járt, valami Boutros-Boutros Akárkivel.

Még a *nagyanyám is jár valakivel!*

Szóval, Grandmère meg a papa csak úgy beállítottak. Hát látni kellett volna a mamám arcát! A hányinger kerülgette! Főleg amikor Grandmère elkezdett megjegyzéseket tenni a tetőtér rendetlenségére. (Mostanában nem értem rá takarítani...)

Hogy eltereljem Grandmère figyelmét, mondtam neki, hogy visszakísérem a limuzinhoz, és út közben elmeséltem neki mindent Joshról, ami rettentően érdekelte, mert ebben a történetben volt minden, amit szeret: riporterek, jóképű fiúk, szívtiprás és minden, ami kell.

Szóval, álltunk a sarkon és búcsúzkodtunk (Csúcs! Nincs illemtanóra egész héten! Győzelem!), amikor arra jött Vak Pali a fehér botjával kopogtatva. Megállt a sarkon és várt következő áldozatára, aki átsegíti az úttesten. Grandmère meglátta és azonnal bekapta a horgot:

– Amelia, menj és segíts szegény fiatalembernek!

Én meg persze tudtam, amit tudok!

– Még mit nem! – mondtam.

– Amelia! – mondta Grandmère megütközve. – Egy hercegnő legfontosabb tulajdonsága, hogy minden körülmények között a rászorultak segítségére siet. Na, menj és vezesd át szegény fiatalembert az úttesten!

– Szó sem lehet róla, Grandmère! – mondtam. – Ha szerinted segítségre van szüksége, menj és segíts neki te! Mire ő azonnal – nyilván, hogy példát mutasson a rászorultaknak való segítségnyújtásból – odalépett a Vak Palihoz és álszentül csicseregve megszólalt:

– Engedje meg, fiatalember, hogy segítsék...

Vak Pali megragadta Grandmère karját. Nyilván kedvére való volt, amit fogott, mert azt mondta:

– Köszönöm, asszonyom, nagyon köszönöm! – Ezzel megindultak a Spring Street túloldalára.

Nem gondoltam volna, hogy Vak Pali a nagyanyámat is tapogatni fogja. Eszembe se jutott, máskülönben nem hagytam volna, hogy tényleg átvezesse a túloldalra. Végül is Grandmère nem mai csirke. El sem tudtam képzelni, hogy egy pasi, akár még egy vak pasi is, csak úgy tapizni kezdje.

A következő pillanatban a nagyanyám ordítani kezdett, mint egy sakál, de úgy, hogy a sofőr és Ronette nevezetű férfi szomszédunk is rohanvást siettek segítségére.

De Grandmère nem szorult segítségre. A retiküljével úgy vágta fejbe Vak Palit, hogy annak lerepült a napszemüvege. Ezután kétség sem fért hozzá többé: Vak Pali lát!

És még valami biztos: jó darabig nem fog még az utcánk tájékára se merészkedni...

Az ordítózás és cirkusz után jól esett végre hazamennem, és a nap további részében még azt se bántam, hogy a matekházi feladaton kell piszmognom. Szükségem volt egy kis csöndre és nyugira.

(FOLYT. KÖV.)

Részlet A neveletlen hercegnő naplója 2. kötetéből
Reflektorfényben
Október 26., vasárnap hajnali két óra, Lilly hálósobája

Egy, csak egyetlen egy kérdésem van: miért fordul a rossz jó helyett még rosszabbra?
Szóval nem elég, hogy:

1. Emlőmirigyeim semmi látható jelét nem adják a növekedésnek,
2. a lábfejem hossza megegyezik egy normál ember combméretével,
3. egy európai hercegség trónjának egyedüli örököse vagyok,
4. a tanulmányi átlagom egyenletes hanyatlást mutat,
5. van egy titkos imádóm, aki nem hajlandó felfedni a kilétét,
6. a mamám teherbe esett a matektanáromtól, amit
7. egész Amerika megtud majd a Hétköznapiak című tévéműsornak adott hétfő esti exkluzív interjúmból,

mindezek tetejébe én vagyok a barátnőim közül az egyetlen, aki még sose smárolt senkivel!!!

Halál komoly. Jövő heti tévéműsorához Lilly Scorsese szellemében fogant interjú-vallomásokot készített, amelyekkel arra kíván rávilágítani, milyen feneketlen mélységbe süllyedt a mai fiatalság. Mindnyájunkat arra kényszerített, hogy a kamera előtt valljuk meg legszégyenletesebb bűneinket. Kiderült, hogy Shameeka, Tina Hakim Baba, Ling Su és Lilly is MIND csókolóztak már valakivel. MIND!

Csak én nem.

Na jó, Shameekán nem csodálkozom. Amióta nyáron megnőtt a melle, a fiúk úgy körülöngölgék, mintha legalábbis ő lenne Lara Croft a Tomb Raiderből. És persze Ling Su meg az a Clifford nevű pasi is tök bele vannak zúgva egymásba.

De Tina? Könyörgöm, hiszen neki testőre van, mint nekem! Mikor van ő egyedül egy fiúval anyyi ideig, hogy lesmárolják?!

Na és Lilly, a LEGJOBB BARÁTNŐM?! Akiről azt hittem, mindent elmond nekem (bár én ezt nem mindig viszonozom...)? Ő is tudja már, milyen az, ha az ember szájában egy fiú nyelve matat, mégsem mondta nekem mostanáig?!

Ez a Borisz Pelkovszkij trükkösebb gyerek, mint az ember mondjuk betúrt pulóvere alapján gondolná...

Már bocs, de egyszerűen GUSZ-TUS-TA-LAN! Inkább haljak meg összeaszalódott aggszűzként, mint hogy Borisz Pelkovszkijjal smároljak. Akinek mindig KAJAMARADÉK van a fogszabályozójába ragadva. Ráadásul mindenféle színes maradványok, Gumimaci meg Haribo meg ilyenek.

Bár Lilly azt mondja, amikor smárolnak, akkor kiveszi a fogszabályozót...

Istenem, én olyan szerencsétlen vagyok! Az egyetlen fiú, aki valaha is megcsókolt, csak azért tette, hogy a képe belekerüljön a lapokba.

Jó, ott volt valami nyelvmunka, de én, esküszöm, ki se nyitottam a szám.

Mivel én még sosem smároltam, nem volt semmi bevallani valóm, ezért Lilly azzal büntetett, hogy egy fogadást ajánlott nekem. Még azt se kérdezte, nincs-e más bevallani valóm.

Szóval fogadást ajánlott: azt mondta, úgysem merek kidobni egy padlizsánt az utcára a tizenhatodik emeleti hálósobája ablakából.

Én mondtam, hogy már miért ne mernék, de persze egyáltalán nem áll szándékomban. Micsoda hülyeség! Valaki súlyosan megsebesülhet tőle. Nagyon támogatom, hogy mutassunk rá, milyen mélyre süllyedt az amerikai ifjúság, de azért nem akarom senkinek a fejét se betörni.

De hát mit tehettem? A kihívás megtörtént, bele kellett vágnom. Már az is elég baj, hogy életemben nem smároltam még senkivel, azt mégse hagyhatom, hogy gyáva nyúlnek is bélyegezzenek.

És azt se mondhattam, hogy na, ide figyeljete, igaz, hogy még nem smároltam senkivel, de szerelmes levelet már kaptam.

Mert mi van, ha kiderül, hogy Michael a levélíró, a titokzatos Jo-C-rox.? Persze, tudom, biztos nem ő... de... és ha mégis? Nem akarom, hogy Lilly megtudja... mint ahogy azt se akarom, hogy megtudja, hogy Beverly Bellerieve interjút készített velem, és azt se, hogy a mamám és Mr. G. összeházasodnak. Ezerrel azon igyekszem, hogy egy normál, átlagos csaj legyek, de őszintén szólva, az előbbiek nem erre utalnak.

Azért némi erőt öntött belém az a tudat, hogy valahol a világban létezik egy fiú, aki bír engem. Ez nagyon jól jött volna, mondjuk a Beverly Bellerieve-vel folytatott interjú során is! Talán képtelen vagyok egyetlen összefüggő mondatot elmondani egy rám szegeződő tévékamera előtt, de az még összejön, hogy egy nyavalyás padlizsánt kidobjak az ablakon.

Lilly megdöbbsent. Sosem szoktam ilyen simán elfogadni a kihívásait.

Nem is tudom, hogy történt. Talán csak újonnan keletkezett jó híreket akartam megvédeni.

Vagy még jobban félttem attól, mire akar majd Lilly rávenni, ha erre nemet mondok. Egyszer, ugyancsak fogadásból, föl-alá rohángáltam pucéron Moscovitzék lépcsőházában. Igen, igen, kint a lakás előtt...

Szóval, rövidesen a Moscovitz házaspár mellett oldalozva igyekeztem a konyha felé. Moscovitzék melegítőben ücsörögtek a nappaliban, körülöttük kupacban álltak a tudósabbnál tudósabb orvosi lapok, bár Lilly apja sportújságot, anyja meg a Cosmót olvasgatta.

– Helló, Mia – szólta ki Lilly apja az újság mögül. – Hogy vagy?

– Ümm – mondtam idegesen. – Kösz, remekül.

– És a mamád? – kérdezte Lilly mamája.

– Ő is – mondtam.

– És találkozik még a matektanárral? Mármint iskolán kívül?

– Őő, igen – válaszoltam. Találkozik? Az nem kifejezés...

– És továbbra is támogatod ezt a viszonyt? – kérdezte Lilly apja.

– Őő, persze. – Úgy éreztem, e pillanatban nem alkalmas megemlíteni azt a tényt, hogy a mamám gyereket vár Mr. Gianinittól. Végül is, épp egy fogadás kellős közepén vagyok. Fogadás közben nem lehet analizálni.

– Add át üdvözlötünket! – mondta Lilly mamája. – Alig várjuk már a következő kiállítását. A Mary Boone Galériában lesz, ugye?

– Igen, igen – mondtam. Moscovitzék nagy rajongói a mamának. Az egyik legjobb képe, a *Nő a Starbucks gyorsbüfében* az ebédlőjük falán lóg.

– Ott leszünk! – mondta Lilly papája.

Aztán visszamerültek az újságjukba, én meg húztam a konyhába.

A hűtő zöldségtartójában találtam egy padlizsánt. Az ingembe dugtam, hogy Moscovitz doktorék ne lássák, amint egy bazi nagy lila bumerággal óvakodom vissza a lányuk szobájába, mert ez óhatatlanul kínos kérdésekhez vezetett volna. Menet közben arra gondoltam, hogy *a mamám pár hónap múlva pontosan így fog kinézni*. Nem volt valami kellemes gondolat. A mamán egyébként biztosan terhesen sem fog konzervatívabban öltözködni, mint egyébként.

Azazhogy egyáltalán nem.

Shameeka elindította felvételt. Lilly vésztojósloán szavalta a mikrofonba, hogy Mia Thermopolis rövidesen jelképes csapást mér a megalkuvókra és a jó kislányokra, ekkor én kinyitottam az ablakot, kinéztem, nem jár-e arra egy-két potenciális áldozat, és akkor...

– Visszaszámlálás! – mondtam pontosan úgy, mint a filmekben.

A hatalmas lila padlizsán – majdnem akkora volt, mint egy focilabda – elég érdekes látványt nyújtott, amint lefelé zuhantában pár bukfencet vetett a levegőben. A Fifth Avenue-n, Moscovitzék környékén elég jó a közvilágítás, úgyhogy tökéletesen láttuk, hogy süvít lefelé a bomba. Elhagyta a pszichiáterek és befektetési bankárok ablakait (Lillyék házában csupa ilyenek laknak), míg végre...

PLATTY!

Landolt a járdán.

Nemcsak egyszerűen landolt, hanem szétrobbant, és közel s távol mindent beborított padlizsánpempővel: a java egy arra haladó M1-es buszon kötött ki, de jutott belőle egy közelben várakozó Jaguárra is.

Kihajoltam az ablakon és csodáltam a szétterülő trutyimó mintázatát a járdán és az úttesten, ám ekkor kirepült Lillyék házából a portás, és kiszállt egy pasi a Jaguár vezetőüléséből. Mindketten fölnezték a magasba...

Egyszer csak valaki átkarolta a derekamat, és hátrafelé lerántott a földre.

– Bújj le! – sziszegte a fülembe Michael a padlóra hasalva. Mind lebújtunk. Illetve Lilly, Michael, Shameeka, Ling Su és Tina lebújt. Én meg már amúgy is hasaltam.

Hogy került ide Michael? Azt se tudtam, hogy itthon van – pedig megkérdeztem, már csak a múltkori lépcsőházi meztelenkedés miatt is... a biztonság kedvéért.

Lilly azt mondta, hogy átment a Columbia egyetemre valami kvazárokról szóló előadást hallgatni, és még órákig nem lesz itthon.

– Meg vagytok ti örülve? – kérdezte Michael. – Nem tudjátok, hogy nem csak életveszélyes, de New Yorkban szigorúan törvényellenes is bármit az ablakon kidobálni?

– Jaj, Michael! – mondta Lilly undorral. – Ne légy hülye! Ez csak egy közönséges konyhakerti zöldség!

– Komolyan mondom! – Michael teljesen bepöccent. – Miát le is tartóztathatják emiatt!

– Ugyan már! – mondta Lilly. – Kiskorú!

– Akkor fiataikorúak bírósága elé állíthatják! Jobban tennéd, ha ezt a részletet kihagynád a műsorból! – mondta Michael.

Jaj istenkém, Michael a védelmemre kelt! Megpróbál megmenteni a fiataikorúak börtönéből. Juj, de helyes!... Olyan... olyan mintha mégis ő lenne a titokzatos levélíró...

– Dehogy hagyom ki!

– Akkor legalább vágd ki azt a részt, ahol látszik Mia arca! – Még mit nem! – Lilly fölszegte az állát.

– Lilly, mindenki tudja, kicsoda Mia. Ha ez a rész adásba kerül, az összes újságban benne lesz, hogy Genovia hercegnőjéről felvételt készítettek, amint illegálisan tárgyakat hajigál ki a barátnője lakásának ablakából! Fogd már föl!

Sajnálattal vettem észre, hogy Michael elengedte a derekamat.

– Lilly, Michaelnak igaza van! – mondta Tina Hakim Baba. – Szerintem jobb, ha kivágjuk ezt a részt. Miának nincs szüksége nagyobb nyilvánosságra. Már ennyi is pont elég.

És Tina még csak nem is tud a *Hétköznapiak* interjúról...

Lilly föltápáskodott, és az ablakhoz ment. Biztos ki akart hajolni, hogy megnézzé, ott van-e még a portás meg a Jaguár tulajdonosa, de Michael őt is visszarángatta.

– Első számú szabály: ha muszáj valamit kihajigálnod az ablakon, akkor soha, de soha ne nézegesd, áll-e valaki lent, és bámul-e fölfelé! Ugyanis ha kihajolsz, meglátnak és kinyomozzák, melyik lakásban vagy. Utána pedig felelősségre vonnak, mivel csakis a bűnös nézeget ki ilyen körülmények között az ablakon.

– Hú, Michael! – mondta Shameeka elismerően. – Úgy hangzik, mintha nagyon otthon lennél ebben a témában!

Szerintem tök úgy beszélt, mint Clint Eastwood a Pizskos Harryben.

Ami vicces, mert én meg pont úgy éreztem magam, amikor kidobtam a padlízánt az ablakon. Elég jó érzés volt... bár amikor Michael védelmemre kelt, az még sokkal jobban esett.

– Fogalmazzunk úgy, hogy régebben heves érdeklődést árultam el a gravitációs kísérletek iránt – magyarázta Michael.

Nem semmi. Annyi minden van, amit nem tudok még Lilly bátyjáról. Mintha egyebek közt fiatakorú bűnöző is lenne!

Vajon lehet-e egy komputerzeni-fiatakorú bűnözőnek valaha is köze egy lapos mellű hercegnőhöz? Ma este például megmentette az életemet (na jó, megmentett a büntetésként kirótt közhasznú munkától)...

Nem csókolt meg, nem is lassúzott velem újra, még csak be sem vallotta, hogy ő a névtelen levelek szerzője... de azért...

... ez mégiscsak valami.

(FOLYT. KÖV A MÁSODIK KÖTETBEN)

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.
1133.Budapest, Pozsonyi út 61.
Telefon és Fax: 239-0180, 329-0879
E-mail: Cicero@axelero.hu
Felelős kiadó: Szamosi Ivánné ügyvezető igazgató
Művészeti vezető: Vaisz György

A kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyverjesztők Egyesülésének tagja

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.
1133 Budapest, Gogol u. 17. Tel.: 239-9141

Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen, 2002
Felelős vezető: Bördös János igazgató